

မိုးမိုး(အင်းလျား)

ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး
[၁၉၇၄ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ (ဝတ္ထုရှည်)ဆုရ စာအုပ်]

အင်းလျားစာပေ

အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့။

[ဖုန်း-၂၈၅၁၆၆]

မာတိကာ

- ။ ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း အမှာစာ	c
- ။ ရည်ညွှန်းချက်	
- ။ ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး	၁
- ။ နောက်ဆက်တွဲ	၂၃၁
- ။ ဝတ္ထုရှည်ဆုအဖွဲ့ငယ်၏ မှတ်ချက်	၂၃၃
- ။ ၁၉၇၄ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆုရသူများ ကိုယ်စား စာရေးဆရာမ မိုးမိုး(အင်းလျား)၏ ပြန်ကြားချက်	၂၃၄
- ။ ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး သို့မဟုတ် မြို့ပြမီးအိမ်	၂၃၇
- ။ မိုးမိုး(အင်းလျား)၏ စာပေနှင့် ဘဝဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်း	၂၄၃

သည်နေ့အဖို့တော့ ဘာပဲဖြစ်နေနေ ကိုကိုကို စိတ်မကောက်ဘဲ
နေမည်ဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း
ဖြစ်စေရန်မူ အတော့်ကို ကြိုးစားနေရပါသည်။ ခါတိုင်းလိုသာ
ဆိုလျှင် စိတ်ကောက်ရုံသာမက နှစ်ရက်လောက် စကားမပြောဘဲ
နေမိပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မသည် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ခေါင်းမှဆံပင်ကိုပင် တအားဖွ၍
ကုတ်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် အချိန်တစ်နာရီကျော်ကြာ
အောင်စောင့်၍ အလှပြင်ဆိုင်တွင် ထုံးခဲ့ရသော သည်ဆံထုံးကို
ဖျက်ပစ်၍ မဖြစ်ပါ။ ပြီး လူပုံအလယ်မှာ မဟုတ်ပါလား။
မိတ်ကပ်ကို အစပ်အဟပ် တည့်အောင် အတော် ကြိုးစား၍
လိမ့်ခဲ့ရသော ကျွန်မမျက်နှာသည်ပင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များဖြင့်
အဆီပြန်နေပါပြီ။ ကျွန်မ၏ ယောက်မလောင်းဖြစ်သူ ကိုကို
ညီမလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်နှာလေးငယ်ငယ်ဖြင့်
စားပွဲတစ်နေရာတွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်မ
သူငယ်ချင်းများကတော့ ဣန္ဒြေမပျက် စောင့်ဆိုင်းနေပါသည်။ သူတို့

J

မိုးမိုး (အင်းလျား)

ဆာလောင်နေကြပေရောမည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့၏ အစီအစဉ်ကို ညနေငါးနာရီတွင် စရန်ဖြစ်ပါ၏။ ယခု ခြောက်နာရီကျော်လာပါပြီ။ ကိုကို့ကိုမူ အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရသေး။

ကိုကို့ သူငယ်ချင်းများက စိတ်ပူဟန်မပြဘဲ ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်နေပါသည်။

“ကားပျက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။”

ကိုကြည်ဝင်းသည် သည်စကားကိုပင် ဆဋ္ဌမအကြိမ်မြောက် ထပ်ပြောပြန်ပါသည်။ လေးနာရီခန့်တွင် ကျွန်မနှင့် ကျွန်မသူငယ်ချင်း တစ်စုကို ကိုကို ကိုယ်တိုင် အဆောင်မှလာကြိုပြီး သည်နေရာကို ပို့ခဲ့သည်။ ဝှမ်းချူးဟိုတယ်၏ မြက်ခင်းပြင်တွင် ကျွန်မတို့ ဧည့်ခံပွဲအတွက် စားပွဲကုလားထိုင်များ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ ကိုကိုက ‘ကိုကိုအခုပြန်လာမယ် ခဏလေး’ ဟု ဆိုကာ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်နှင့် ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ယောက်ကို သွားကြိုတာဖြစ်မှာပါပဲဟု ကျွန်မထင်လိုက်မိပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူစုံလာပါသည်။ ကျွန်မတို့ လူများများ ဖိတ်ကြားမထားပါ။ ကိုကိုအရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းများနှင့် ကျွန်မ၏ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းများ အားလုံးပေါင်းမှ လေးဆယ်လောက်သာ ရှိပါ၏။ လူကြီးများ မပါပါ။ လူငယ်များချည်းသက်သက် ပျော်စေလို သောသဘောဖြင့် ကျွန်မတို့ စီစဉ်ခဲ့ပါသည်။ ခုအတိုင်းဆိုလျှင် လူကြီးတွေမပါတာ တော်သေးရဲ့။ အထူးသဖြင့် မေမေတို့၊ ဒေါ်ကြီးတို့ မပါတာတော်သေးရဲ့ဟု ကျွန်မတွေးမိသည်။ ကျွန်မ မေမေနှင့် ဒေါ်ကြီးသည် မနက်က ကျွန်မနှင့်ကိုကို တရားရုံးတွင် လက်ထပ်ရာ သို့သာ လိုက်ပါခဲ့ပြီး နေ့လယ်ရထားနှင့် ပဲခူးသို့ ပြန်သွားကြပါသည်။

ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး

ကိုကိုမိဘများက နံနက်စာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလိုက်ပါသည်။ သည်ပွဲက ကျွန်မတို့ပွဲသက်သက် ဖြစ်သည်။ သည်မျှ အကျဉ်းရုံးပြီး စီစဉ်ထား ပါလျက် အဆင်မပြေအောင် လုပ်ရက်သော ကိုကိုကို ကျွန်မ စိတ်ဆိုးလှပါသည်။ သို့သော် သည်နေ့ သည်ရက်တွင် ကိုကိုကို စိတ်မဆိုး စိတ်မကောက်ဘဲ နေဖြစ်အောင်နေမည်ဟု ကျွန်မ ကြိုတင် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်မ စိတ်တင်း၍နေရသည်။

‘သူဘယ်သွားတာလဲဟင် ကိုကြည်ဝင်း လှိုင်ကိုပြောစမ်းပါ။ ကိုကြည်ဝင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။ သူသွားတဲ့နေရာ သိတယ် မဟုတ်လား၊ သူကိစ္စ တစ်ခုခုနဲ့ ထွက်သွားတာ မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း ပါရင့်’

ကိုကြည်ဝင်းသည် ကျွန်မကို စောစောကပင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေဟန်တူပါသည်။ သူပြောသလို ကားပျက်နေ၍ မဟုတ်မှန်း သူသိပါသည်။ သူက စိတ်ရှုပ်ဟန် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်ပါသည်။

‘ဒီကောင်လုပ်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ’

သူက အပြစ်တင်သလို ညည်းသလိုလို ပြောပြန်ပါသည်။ ကျွန်မ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။ ကိုကိုသူငယ်ချင်းကိုပင် အော်ပစ် လိုက်ချင်လာပါသည်။

‘ဘာကိုလဲ ကိုကြည်ဝင်းရဲ့၊ သူ ဘာသွားလုပ်တာလဲ’

ကိုကြည်ဝင်းက ကျွန်မမျက်နှာကို မသက်မသာပြန်ကြည့်ရင်း

‘သူ သူ ငွေသွားရှာတာ’

‘မြတ်စွာဘုရား’

ကျွန်မ သေသာ သေလိုက်ချင်ပါတော့သည်။ ငါးနာရီတွင်

စရမည့် မင်္ဂလာပွဲအတွက် လေးနာရီခွဲမှ ငွေရှာရသတဲ့။ ကျွန်မ ရင်မှာ ပူသွားပါသည်။ ငွေများမရရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာ အရှက်ကွဲရလျှင် လဲသေလိုက်ဖို့သာ ကောင်းပါတော့သည်။ စောစောက သူ ပြန်မရောက်သေး၍ စိတ်ပူရသည်ထက် ယခု ငွေများ အဆင်မပြေခဲ့ရင် ဟူသော အတွေးက ကျွန်မကို ပို၍နှိပ်စက် နေပါပြီ။ လွန်ခဲ့သောအပတ်ကပင် မိတ်ဆွေတစ်ဦးဆီမှ ငွေလှည့်ထား ကြောင်း၊ အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူက ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မလည်း နောက်ထပ် မမေးခဲ့ပါ။ သည်လောက်တော့ အဆင်ပြေ အောင် သူ စီစဉ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ခဲ့မိသည်။ ခုတော့ ခက်ချေပြီ။

ကျွန်မ အပေါင်းအသင်းများဘက်သို့ ရဲရဲလှည့်မကြည့်ဝံ့ တော့ပါ။

‘ဆာတယ်ကွာ’

အရေးထဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ထ အော်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မက ဟန်ဆောင်၍ အနိုင်နိုင်ပြုံးပြရင်း

‘သည်းခံပါဦး သူငယ်ချင်းတို့ရာ၊ သူ သူ အရေးကြီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို သွားကြိုနေလို့ပါနော်’

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုကြည်ဝင်းတို့ရာ၊ တစ်ခုခု ကြံစမ်းပါဦး’

ကျွန်မက ကိုကြည်ဝင်းဘက်သို့ လှည့်၍ တီးတိုးတိုင်ပင် ရပြန်ပါသည်။

‘လိမ္မော်ရည် အရင်ချပေးထားရအောင်’

ကျွန်မတို့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်၍ စောင့်ဆိုင်းနေ ကြသော စားပွဲထိုးများကို လိမ္မော်ရည် ချခိုင်းလိုက်ရပါသည်။

အစီအစဉ်က စကတည်းက လွဲရပါပြီ။ စားစရာချပြီးမှ လိမ္မော်ရည်ကို ဘေးမှ လိုက်ချပေးရန် ဖြစ်သည်။

ဟင်းလျာအစီအစဉ်မှာ တရုတ်ထုံးစံဖြစ်သဖြင့် တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးချသွားပြီး တစ်မျိုးပြီးလျှင် တစ်မျိုးသိမ်းသွားပေလိမ့်မည်။ သတို့သားမရှိပါဘဲ ကျွန်မတို့ပွဲကို ဘယ်လိုစရပါမည်နည်း။

‘ဟော လာပြီ လာပြီ’

ကျွန်မရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို ပြောမပြတတ်တော့ပါ။ ရုတ်တရက် ကိုကို့ဆီပြေးပြီး ငိုချလိုက်ချင်မိပါသည်။ အရေးဆိုလျှင် မျက်ရည် အလွန်ကျလွယ်သော ကျွန်မအဖြစ်ကို မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ ဟန်ဆောင်လိုက်ရပြီး ကိုကို့ကို ဆီးကြိုလိုက်ရသည်။ ကိုကိုလှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော ကျွန်မလက်များသည် အေးစက်နေပါလိမ့်မည်။

‘အားလုံးကို တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ လမ်းမှာကားပျက်နေလို့ ကြာသွားတယ်’

ကိုကို ဣန္ဒြေမပျက် တောင်းပန်ရင်း သူ့နေရာမှာ ထိုင်ချလိုက်သဖြင့် ကျွန်မပါ ရောယောင် ထိုင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်မစိတ်ကဖြင့် မအေးလှသေးပါ။

‘အဆင်ပြေရဲ့လား ကိုကို’

ကျွန်မ တီးတိုးမေးမိပါသည်။

‘ဣန္ဒြေမပျက်ပါနဲ့ လှိုင်၊ အဆင်ပြေပါတယ်’

ကိုကို့အပြောကို ဘဝင်မကျလှသော်လည်း အသာငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။ တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲချလာသော ဟင်းများကို ကျွန်မမျိုမကျတော့ပါ။ ကိုကို့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ကျွန်မ

လိမ္မော်ရည်ခွက်ထဲကို နောက်ပြောင်၍ ထည့်ပေးသော အရက် အနည်းငယ်ကိုပင် ကျွန်မ အမှတ်မဲ့ သောက်ချလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာပျက်သွားသော ကျွန်မကို ကိုကိုကကြည့်ကာ ရယ်မောပါလေသည်။

‘ရွှင်ရွှင်ပျပျနေစမ်းပါ လှိုင်ရာ၊ လာ သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်နှုတ်ဆက်မယ်’

ကိုကိုကတော့ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းထည့်ပေးသော အရက်တန်ခိုးကြောင့်လားမသိ ရွှင်နေပါသည်။ ကျွန်မလက်ကိုဆွဲပြီး သူငယ်ချင်းများကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် လိုက်နှုတ်ဆက်နေပါသည်။

‘တို့တော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးမှပြန်မယ်’

ကျွန်မသူငယ်ချင်းများက အကြပ်ကိုင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုတွင် စုနေကြသော သူငယ်ချင်းတစ်စုသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ သည်ည သူတို့နှင့်ခွဲ၍ ကိုကိုနှင့် လိုက်သွားမည့် ကျွန်မကိုသူတို့က ကျီစယ်၍ ဆွဲထားလိုက်ကြသည်။ ကိုကိုက ဣန္ဒြေမပျက် တဟဲဟဲရယ်ရင်း

‘သဘောပါဗျာ သဘောပါ၊ စားပြီးရင် ရုပ်ရှင်သွားကြတာပေါ့’

‘ဒီလိုဆို ကိုးနာရီခွဲပွဲ လက်မှတ်ဝယ်ခိုင်းလိုက်လေ၊ သမ္မတရုံမှာ၊ အားလုံး ဆယ့်နှစ်ယောက်ရှိတယ်”

သူတို့က တကယ်ကြည့်မည်ပုံနှင့် ပြောလာရာ ကျွန်မရင်မှာ ထိတ်သွားရပြန်သည်။ ကိုကို ဘယ်လိုစီစဉ်ပါ့မလဲ။

ကိုကိုက မြက်ခင်းအပြင်ဘက်သို့ ကျွန်မကို ဆွဲခေါ်ခဲ့ကာ မူးမူးနှင့်အန်နေသော သူ့သူငယ်ချင်း ကိုစိန်ဝင်းကို သွားခေါ်ရသည်။

‘လှိုင်ကလဲ သိပ် ဣန္ဒြေပျက်တာပဲ၊ ဟေ့ကောင် စိန်ဝင်း အမျိုးသမီးတွေက ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ်တဲ့ကွ၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ’

‘ကြည့်ချင် ပြလိုက်ပေါ့ကွ’

‘ဒါတော့ မင်းပြောမှလား၊ မင်းမှာ ငွေဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ’

‘မင်းလုပ်ချင်တာသာ လုပ်စမ်းပါကွာ၊ ငါ့မှာ ကားဘီးအပို တစ်လုံးပါတယ်၊ ဟိုတယ်မှာ အပေါင်ထားခဲ့မယ်၊ ဒီမှာ နာရီလဲ ရှိတယ်ကွ၊ ဘာမှမပူနဲ့’

‘တိုးတိုးပြောစမ်းပါ ကိုစိန်ဝင်းရယ်’

မူးမူးနှင့် အော်နေသော ကိုစိန်ဝင်းကို ကျွန်မက တောင်းပန်ရပြန်ပါသည်။

ကိုကိုနှင့်ကျွန်မ အထဲကို ပြန်ဝင်လာကြသောအခါ သူငယ်ချင်း တစ်ချို့က ပြန်ရန် ဟန်ပြင်နေကြပါပြီ။

‘အလကားနောက်တာပါ မိလှိုင်ရာ၊ တို့ ရုပ်ရှင်မကြည့်ပါဘူး၊ အဆောင်ကိုပဲ ပြန်ပို့တော့’

‘ကြည့်ချင်ရင်လဲ ရပါတယ်ဗျာ၊ ကားမောင်းပို့ရမယ့် ကောင်က မူးနေလို့၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကားတစ်စီးတော့ ရှိပါသေးတယ်’

‘အို နေပါစေ သတို့သားကြီးရယ်၊ ကဲ မမူးတဲ့ကားနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပို့ပါနော်’

သူငယ်ချင်းများကို နှစ်ခေါက်ခွဲ၍ ပြန်ပို့ရသည်။ မြို့ထဲမှ သူငယ်ချင်းများလည်း အလျှိုအလျှို ပြန်သွားကြပါသည်။ နောက်ဆုံး

တော့ ကိုကို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် ကျွန်မတို့သာ ကျန်ခဲ့သည်။
ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း ခုမှပင် အေး၍ ပေါ့ပါးသွားပါသည်။

‘ကဲ ပြန်ကြပါစို့ လှိုင်’

‘ဘယ်ကိုပြန်ရမှာလဲ ကိုကိုရယ်’

ကျွန်မက နွမ်းလျစိတ်ပျက်စွာပြောလိုက်မိပါသည်။ တကယ်
တော့ ကျွန်မတို့၏ မင်္ဂလာဦးညအတွက် သီးသန့်နားခိုရာသည်
မရှိပါချေ။ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်ကပင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးနေရန်
အတွက် အိမ်ရှာခဲ့ပါသည်။ စိတ်ကြိုက်အဆင်ပြေသည့် အိမ်ကို
ရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံး ကျွန်မတို့ကြိုက်သည့်အိမ်မှာ သည်လ
ကုန်မှ အရင်လူတွေဆင်းမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့ စောင့်ရဦးမည်။
အိမ်ပြီးမှ လက်ထပ်လိုသော်လည်း ဗေဒင်အလိုအရ နေ့ကောင်း
ရက်သာကို ရွေးလိုက်ရသဖြင့် လောလောဆယ် အိမ်အခက်အခဲကို
ကျွန်မတို့ ရင်ဆိုင်ရပါသည်။ ကိုကိုတို့အိမ်မှာ မြို့လယ် တိုက်ခန်း
ကျဉ်းလေးဖြစ်ပြီး အိမ်သားက များလှပါသည်။ ကျွန်မမှာ ထိုအခန်း
ကျဉ်းကလေးထဲတွင် သွားနေရမှာကိုတွေးပြီး အသက်ရှူကြပ်နေမိ
သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အမေတို့ရှိရာ ပဲခူးကိုပင် သွားနေလိုက်ချင်
ပါသည်။ ကိုကို့အလုပ်က ရန်ကုန်မှာမို့ သွားနေ၍မဖြစ်ပါ။ ပြီး
ကျွန်မတို့မှာ ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်လောက်အောင်လည်း ငွေကြေး
မပြည့်စုံပါချေ။ ကျွန်မမှာ ဘွဲ့ရအလုပ်လက်မဲ့တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။
ကိုကို့လခ သုံးရာကျော်ကို အားကိုး၍ ကျွန်မ လက်ထပ်ခဲ့ပါပြီ။
ရှေ့တွင် မည်သို့သော အခက်အခဲများ ပေါ်လာဦးမည်မသိပါ။

‘ဘာတွေးနေတာလဲ လှိုင်ရယ်၊ ကိုကိုတို့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ကြတာ

ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး

ပေါ့ကွာ၊ ကိုကို့ ခုတင်ကအကျယ်ကြီးပါ။ နှစ်ယောက်အိပ်လို့ရပါ တယ်လှိုင်ရဲ့။ ကိုကို့ရင်ခွင်ကလဲ အကျယ်ကြီးပါလှိုင်ရယ်’

ကိုကိုကတော့ ကျွန်မကို ခပ်မြူးမြူးလေး ချောနေပါသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ခုလို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရမည့် မင်္ဂလာဦးညမှာ ကျွန်မ တွေဝေနေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။ ကြုံလာသမျှကို အပြုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေမည်။

‘ဒီလိုဆိုလဲ လှိုင်တို့ ပြန်ကြတာပေါ့ ကိုကိုရယ်’

ကျွန်မက ကိုကို့လက်မောင်းကို မှီတွယ်ပြီး ထလိုက်ခဲ့ပါသည်။

‘ကဲ ဘယ်ကိုပို့ရမလဲ’

ကိုကို့ သူငယ်ချင်းက ကားကို အသင့်စက်နှိုးရင်း မေးလိုက် ပါသည်။

‘အိမ်ကိုပဲပေါ့ကွာ’

‘ဘာ’

‘ငါတို့အိမ်ကိုလေကွာ၊ ၃၇ လမ်းကိုပေါ့’

‘မင်း အရူးလား၊ မင်္ဂလာဦးညမှာ မင်းမယားအသစ် စက်စက်လေးကို လူပေါင်း နှစ်ဒါဇင်လောက်ရှိတဲ့ မင်းတို့အခန်း လေးထဲ ခေါ်သွားပြီး ချွေးအောင်းခိုင်းမလို့လား’

‘ခုချမ်းနေပါပြီကွ’

‘မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ တခြား လွတ်လွတ် လပ်လပ် တစ်နေရာရာ သွားပါလား’

‘အို အိမ်ကိုပဲ ပို့ပေးပါရှင်’

ကျွန်မမှာ ရှက်ရှက်နှင့် ဝင်ပြောမိသော်လည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် လည်း အမှန်ပင် ကိုကိုတို့အိမ်ကို မပြန်ချင်ပါ။

‘ကဲ ငါတို့အိမ်သာ လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ အိမ်မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ကွ’

ကိုကို့သူငယ်ချင်း ကိုစိုးမြင့်က ဝင်ပြောလာပါသည်။

‘ဟုတ်သားပဲ အဲဒီကိုပဲ သွား’

ကိုစိန်ဝင်းက တိုက်တွန်းနေရာ ကိုကိုနှင့်ကျွန်မမှာ သူတို့ အစီအစဉ်ကိုပင် လိုက်နာကြရပါတော့သည်။ ကိုစိုးမြင့်တို့အိမ်မှာ နှင်းဆီကုန်းတွင်ရှိပါသည်။ မူးမူးနှင့် မောင်းနေသော ကိုစိန်ဝင်း၏ ကားကိုပင် ကျွန်မတို့ စိတ်ချလက်ချ တပျော်တပါးစီးခဲ့ကြသည်။ ကားလေးသည် လမ်းမှ ချိုင့်များ ခဲများပေါ်တွင် ဖြတ်နင်းနေရ၍ ခုန်ပေါက်ယိမ်းထိုးနေပါသည်။ မြို့ပြင်ရောက်လာမှ ဆောင်းဦး၏ အရသာကို သိသိသာသာ ခံစားလာရသည်။ အအေးဓာတ်သည် လွှမ်းမိုးလာပါပြီ။ ကိုကိုက ကျွန်မကို ရင်ခွင်ထဲ သွင်းထားလိုက်သည်။ ကိုကို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုလိုက်ပါ လာသည်။ သည်လိုတော့လည်း ပျော်စရာကောင်းသားပဲဟု ကျွန်မ တွေးနေမိပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မသည် စိတ်ကူးယဉ်တတ်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ဖတ်ရဖူးသော ဝတ္ထု စာအုပ်ထဲမှ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့၏ မင်္ဂလာဦးညကိုလည်း တွေး၍ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော မင်္ဂလာ ပွဲမှအပြန် သတို့သားနှင့် သတို့သမီးသည် ကိုယ်ပိုင်ကားလေးကို မောင်းနှင်၍ အင်းလျားကန်ရှိ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို ရှေ့ရှု သွားနေပါသည်။ ဤတိုက်ကလေးမှာ အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံ အတွက် သီးသန့် ဆောက်လုပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုးဖဲကတ္တီပါတို့ဖြင့် လှပသေသပ်စွာ ခင်းကျင်းထားသော နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးဘေးဝယ် လှပသော မှန်တင်ခုံအသစ် စက်စက်ကလေးက ရှိနေသည်။ သတို့သမီးသည် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်လျက် လက်ဝတ်လက်စားကလေးများကို ဖြုတ်သိမ်းနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သတို့သားက နောက်နားမှလာရပ်လျက် အသစ်စက်စက် ဇနီးသည်ကလေး၏ ပုခုံးလေးကို ဆွဲလှည့်ကာ

ဤသည်ကား ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းထဲမှ ကြင်စဉ်း မောင်နှံ၏ မြင်ကွင်းသာဖြစ်ပါသည်။ တကယ်လက်တွေ့မှာမူ ‘ကဲ ဒီကပဲ ဆင်းလျှောက်ကြပေတော့၊ ဆက်မောင်းလို့မရ တော့ဘူး’

မှန်ပါသည်။ ရှေ့တွင် လူသွားလမ်းလေးသာရှိပါတော့သည်။ သည်နေရာအထိ ကြမ်းတမ်းလှသောလမ်းကို ကားအနာခံ၍ လိုက်ပို့ သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေတော့မည်။ နှင်းဆီကုန်း ရပ်ကွက်လေး သည် တိတ်ဆိတ်မှောင်မဲလျက် ရှိပါသည်။ မြို့ထဲမှာလို မီးထိန်ထိန် လင်းမနေ။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေလည်း ရှင်းနေပေပြီ။ ကျွန်မတို့ သည် မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာပင် အဝတ်အစား တပြောင် ပြောင်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် သည် မညီညာသော လမ်းပေါ်မှ ခဲလုံးများကို နင်းမိပြီး မကြာခဏ ယိမ်းထိုး လဲပြိုမလို ဖြစ်နေရသည်။ မမူးဘဲနှင့် လဲချင်နေသော ကျွန်မကို ကိုကိုက မူးမူးနှင့် ထိန်းပေးပါသည်။ ကိုစိုးမြင့်က ရှေ့မှ လမ်းပြ၍ ခေါ်သွားသည်။

ကိုစိုးမြင့်၏ဇနီးက ကျွန်မတို့ကို တအံ့တဩ ဝမ်းပန်းတသာ ဆီးကြိုရှာပါသည်။ ကျွန်မအတွက် လဲစရာ အဝတ်ကိုလည်း ထုတ်

ပေးရသည်။ အားနာလိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိတော့။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါပြီ။ သည်နေ့အဖို့တော့ ရောက်လေရာသာ သုခလို့ မှတ်ပေတော့ မိလှိုင်ရေဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးမိသည်။

ကျွန်မတို့အတွက် ဖျာတစ်ချပ်၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး၊ စောင်တစ်ထည် ခွဲတမ်းကျလာပါသည်။ တစ်လုံးတည်းသောခြင်ထောင်ကိုတော့ သူတို့၏ ကလေးငယ်ကိုညှာကာ ပြန်ပေးရသည်။

ဆောင်းလေသည် စိမ့်၍အေးလာသည်။

‘တံခါးပိတ်လိုက်ပါဦး ကိုကိုရယ်’

အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲလိုက်သောကိုကိုကို ကျွန်မက ပြောမိသည်။

‘ပိတ်စရာတံခါးမှ မရှိတာ လှိုင်ရဲ့’

‘ဟင်’

ယခုမှ ကျွန်မကြည့်မိသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ထရံကွက်ကြား ရိုက်ထားသော တံခါးတစ်ချပ်မှလွဲ၍ သစ်သားတံခါးကြီး မရှိပါချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း လေက တဟူးဟူး တိုးဝင်လာ၍ တစ်မိမိမိ အေးပါလေတော့သည်။

ကိုကိုသည် ကျွန်မကို ရင်ခွင်ထဲ ဝှက်ထားပြီး စောင်နှင့် ထွေးပွေ့ထားပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်မ နားရွက်ကလေးများ အေးစက်နေပါသည်။ ကျွန်မပါးကို ထိနမ်းလာသော ကိုကို၏ နှာခေါင်းဖျားလေးသည်ပင် အေး၍နေပါသည်။

မင်္ဂလာဦးညမှာပင် မတွေးကောင်းသော အရာကို ကျွန်မ တွေးမိချေသည်။

မေတ္တာနဲ့ထွေးတိုင်းလဲ မနွေးပါလား ကိုကိုရေ။

ကိုကိုတို့အိမ်သည် ၁၂ပေသာ ကျယ်ဝန်းသော တိုက်ခန်းလေးမျှသာဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့မှာ တောသူပီပီ အိမ်ကိုကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနေလာခဲ့ရသူ ဖြစ်၍ သည်တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးဝယ် အသက်ရှူကျပ်လှပါသည်။ လူဦးရေကိုလည်းကြည့်ပါဦး။ ဤအိမ်၏ အဓိပတိကြီးဟုဆိုရမည့် ဘွားဘွားမြင့်၊ ကိုကိုတို့ ဖေဖေ၊ ကိုကိုတို့ ဖေဖေ၏အစ်မကိုကိုကြီးကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်သူဇာ၊ ကိုကို အစ်ကို ကိုထွန်းသာနှင့် ဇနီးအပြင် သားသမီး သုံးယောက်၊ ကိုကို ညီမ အပျိုပေါက်လေး တစ်ယောက်နှင့်ဆိုတော့ အားလုံးပေါင်း ကိုးယောက်။ ကျွန်မနှင့် ကိုကိုပါ ပေါင်းလိုက်တော့ ၁၁ ယောက်။ မလူးသာ မလှည့်သာ။ ပြီး ကိုထွန်းသာ၏ ကလေးသုံးယောက်ကလည်း ဆူလှဆော့လှသည်။ ကလေးတို့၏ မိခင်ကလည်း သူ၏ သားသမီးများကို ‘ဟဲ့’ဆို၍ တစ်ချက်မငေါက်စဖူး။ ထမင်းချက်ချိန်မှ လွဲ၍ ကျန်သည့်အချိန်တွင် ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း စာအုပ်များနှင့်သာ မွေ့လျော်နေလေသည်။

တစ်အိမ်လုံး ကြောက်ရသည်ကတော့ ဘွားဘွားမြင့်ပါပဲ။ သူ့နောက် ဒုတိယ လိုက်သူက ဒေါ်သူဇာဖြစ်၍ တတိယစွဲသူကတော့

မီးကောက်ပေါက်မလေး “အေးမြစံသာ” ဖြစ်ပါချေသည်။ ကိုကို့ ဖေဖေ ဦးစံသာကတော့ လူရိုးလူအေး တစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ အမေနှင့်အစ်မကို သံယောဇဉ်ကြီးသည်။ သားသမီးများကို ခင်တွယ် သည်။ မြေးများကို ချစ်သည်။ ချွေးမများကို လိုက်လျောသည်။

ကိုကိုတို့ကို အထည်ကြီးပျက်များဟု ဆိုရပေမည်။ ဘွားမြင့်သည် တစ်ချိန်က လျှမ်းလျှမ်းတောက် ထင်ပေါ်ခဲ့သော ရဲမင်းကြီး ကတော် မိန်းမချောကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖေဖေသည်လည်း ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြီးကြီးသူဇာသည် တက္ကသိုလ် မရောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း သူ့ခေတ်သူ့အခါက နာမည်ကြီး ပေ့ဆိုသော သာသနာပြုကျောင်းထွက် မာနခဲတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုကိုမိဘနှင့် ဆွေးမျိုးအသိုင်းအဝန်းက အရာရှိအရာခံ သားသမီးကိုသာ အထင်ကြီးသည်။ ပညာတတ်လူတန်းစားကိုသာ လူရာဝင်သည်ဟုထင်သည်။ အစ်ကိုကြီး ကိုထွန်းသာသည် ကုန်သွယ်ရေးဌာနမှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့ဇနီး မခင်မာသည် မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦး၏သမီးဖြစ်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်က ၁၀ တန်းအောင်ပြီး ကျောင်းထွက်ခဲ့သူဖြစ်သည့်တိုင် ခုခေတ်ပညာကို အထင်မကြီး၊ သူမတို့အဖို့ အလုပ် လုပ်စရာမလို၍ ရွှေပေါ်မြတင် နေလာခဲ့သူဟု ဂုဏ်ယူသည်။

၁၂ပေ တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးတွင် နေနေရသည့်တိုင် ဤမိသားစု၏ စိတ်ဓာတ်သည် ရွှေတောင်ကြားလမ်းမှ တိုက်ကြီးရှင် တို့အလား ဟန်တစ်ခွဲသားနှင့် သွားလာဆက်ဆံတတ်သည်။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်က အကြောင်းမလှ၍ ချမ်းချမ်းသာသာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် မနေနိုင်သည့်တိုင် နေနိုင်သည့် ဆွေမျိုးများဂုဏ်ကို ဖော်ထုတ်၍

အမြဲ ဝင့်ကြွားတတ်သည်။ ကိုကိုကိုပင် ဆွေမျိုးထဲမှ မောင်နှမဝမ်းကွဲ တော်သူ တရားသူကြီးတစ်ဦး၏ သမီး တက္ကသိုလ်မှ ကထိက ဆရာမတစ်ဦးနှင့် ပေးစားရန် စေ့စပ်ဖူးသည်ဟု ကြီးကြီးသူဇာက အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။ ကိုကိုသည် သူတို့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ကျွန်မကို လက်ထပ်ခဲ့ဟန်တူလေသည်။

ကျွန်မမှာ သာမန် ကုန်သည်သားသမီးဖြစ်၍ ကျွန်မကို သူတို့ အထင်မကြီးကြပါ။ ပြီး ရိုးရိုးနှင့် တောဆန်ဆန် ဝတ်စား နေထိုင်တတ်သော မေမေတို့ကို ကြည့်၍လည်း အထင်သေးပုံရသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မသည် ဘွဲ့ရခဲ့သည့်တိုင် အလုပ်လက်မဲ့ တစ်ဦးသာ ဖြစ်ချေသည် တကား။ နောက်ခံအားဖြင့်လည်း မခင်မာတို့လို ဂုဏ်မရှိလှချေ။

နံနက် အိပ်ရာထလျှင် ဘွားမြင့်စံ၏အသံသည် စီညံ၍ ထွက်လာသည်။ အသက် ၇၀ ကျော်သော်လည်း ဘွားမြင့်မှာ ကျန်းမာသန်စွမ်းဆဲဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာသုတ်ပဝါကို သူ့ကိုယ်တိုင် လျှော်သည်။ အင်္ကျီလုံချည်များကို ဒေါ်သူဇာမှ လွဲ၍ မည်သူမျှ လျှော်ဖွပ်ပေး၍ မရ။

‘ဟဲ့ အမယ်လေး အိပ်လိုက်ကြတာနော်၊ ခြောက်နာရီထိုးတော့ မယ်ဟဲ့’

ဘွားမြင့်၏အသံကြောင့် ကျွန်မ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိပါသည်။ ညက ကိုကိုအဆွယ်ကောင်း၍ ကိုးနာရီခွဲပွဲ ရပ်ရှင်သွားကြည့်မိသည်။ ပြန်လာတော့ သူများတွေအိပ်တုန်း နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ် လပ်လပ် မီးဖိုချောင်မှာ စကားပြောနေမိကြရာ နှစ်နာရီ ထိုးခါနီးမှ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်သည်။ အိပ်ရေးမဝ၍ ခေါင်းမူးရသည့်အထဲ ကိုကို

ခုတင်တွင် နှစ်ယောက်ပေါင်းအိပ်ရ၍ ခြေလက်မဆန့်သာ သဖြင့်
ညောင်းညာကိုက်ခဲနေပါတော့သည်။ ကိုကိုက ကျွန်မကို အသာပြန်
ဆွဲ၍ အိပ်စေပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခုတင်ကို ကန့်လန့်ကာ
တစ်ခုဖြင့် ကာရံထားပါသည်။

‘အိပ်နေစမ်းပါ လှိုင်ရာ၊ ခုလိုအော်တာဟာ ဘွားမြင့်အကျင့်ပဲ၊
ရိုးနေပါပြီ၊ အိပ်သာ အိပ်စမ်းပါ၊ တော်ကြာ နေမကောင်း ဖြစ်နေ
မယ်’

‘ဟင့်အင်း မအိပ်ရဲဘူးကိုကို၊ ကိုကို ရုံးသွားဖို့ အင်္ကျီ မီးပူ
မတိုက်ရသေးဘူး၊ တော်ကြာ ကိုယ့်လင်အဝတ်တောင် အလျင်မီ
အောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလို့ ကြီးကြီးသူဇာက ပြောနေဦးမယ်’

‘မီးပူမတိုက်ရသေးလဲ ဒီအတိုင်း ဝတ်သွားပါ့မယ်ကွာ၊ ခဏ
ဖြစ်ဖြစ် လွဲနေစမ်းပါဦး’

‘ဟဲ့ မခင်မာ၊ ညည်းလင်တွေ ညည်းသားတွေစားဖို့သောက်ဖို့
ထပြု ချက်ပြုတ်ပါတော့လား၊ ညည်းတို့ချည်းများနေရင် ဘယ်လိုနေကြ
မယ်မသိဘူး၊ ကြည့်စမ်းချင်လှတယ်’

မခင်မာသည် အိပ်ခန်းထဲမှ အိပ်ချင်မူးတူး ထကာ ရေချိုး
ခန်းအတွင်း ဝင်သွားပါသည်။ နောက်မှ သူ့သားအငယ်ဆုံး တူးတူး
သည် အခန်းဝတွင် ရပ်၍ ငိုနေလေသည်။

‘တူးတူးလေး လာလာ၊ အန်တီဆီလာ’

ကျွန်မက မနေသာ၍ တူးတူးကို ဝင်ချော့နေမိသည်။ ထိုစဉ်
အေးမြစံသာက လုံချည်ရင်လျား မလုံ့တလုံ့ဖြင့် ရေချိုးခန်းဝတွင်
ရပ်ကာ တံခါးကို တဒုံးဒုံးထုပါတော့သည်။

‘မမခင်မာ မမခင်မာ၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ။ ဒီမှာ ကျောင်းမမီဘဲ နေတော့မယ်’

‘အေးပါဟ ခဏလေး၊ မျက်နှာသစ်ရုံတင်ပါ’

မခင်မာ ရေချိုးခန်းမှထွက်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားရာသို့ တူးတူးက ငိုယိုလိုက်ပါသွားသည်။ မခင်မာ၏ သမီးနှင့် သားအကြီး နှစ်ယောက်သည် မီးဖိုခန်းတွင် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေနှင့်သည် မသိ ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်ကာ မလှီးရသေးသော ပေါင်မုန့်ကို ဝိုင်းဖဲ့နေကြပေပြီ။

‘အမလေးတော်၊ ကဲလိုက်တဲ့ ဟာတွေနယ်၊ လူကြီးတွေဖို့ မဖယ်ရသေးဘူးဟဲ့၊ ဟောတော့ ကုန်ပါပြီ၊ ပေါင်မုန့် တစ်ခုလုံး ကြွက်ကိုက်ထားသလိုပဲ၊ ဓားပေးစမ်း ဓားပေးစမ်း’

ကျွန်မက မုန့်လှီးသည့်ဓားကို အလျင်အမြန်ယူ၍ ဒေါ်သူဇာ လက်ထဲ ထည့်ပေးရသည်။

‘အို ရေနွေးကဖြင့် ဆူနေတာ ကြာလှပြီ၊ ဆန်ဆေးလို့ မပြီးသေးဘူးလား၊ ရေနံဆီတော့ ကုန်ပါပြီနော်’

ဒေါ်သူဇာတည်ထားသော ရေနွေးအိုးသည် မခင်မာဆန်ဆေး မပြီးခင် ဆူနှင့်ပေပြီ။ ဤအစီအစဉ်မှာလည်း နေ့စဉ်လွဲနေကျ ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ရေနွေးဆူသည်နှင့် မခင်မာ၏ ထမင်းအိုးက တင်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမည်။ သည်အတွက် ကျွန်မသည်လည်း တာဝန်မကင်းပါ။ ကလေးသုံးယောက်မိခင် မခင်မာ့အရင် ဦးစွာထ၍ ထမင်းကို ကျွန်မပြင်သင့်သည်မဟုတ်ပါလား။ ဒါကို မခင်မာကလည်း ကျေနပ်ဟန်မတူ။ ငြူစူလေသည်။ ဒေါ်သူဇာကလည်းစောင်းမြောင်းဖူး လေသည်။

‘အင်း၊ ချွေးမ တစ်ယောက်တည်းနော် ရေအားလုံးပြည့်တယ်၊ ချွေးမနှစ်ယောက်ရှိတယ်နော် ရေတစ်အိုးမှ မပြည့်ဘူး ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ’

ဒေါ်သူဇာစကားကို ကျွန်မနားလည်ပါသည်။ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ချွေးမတစ်ယောက်တည်းရှိစဉ်က တွက်ကပ်ရမည့်သူမရှိသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း လုပ်ကိုင်ရာ အိမ်ရှိရေအိုးအားလုံး ရေပြည့်အောင် ခပ်လေသည်။ ချွေးမနှစ်ယောက်ဖြစ်လာသောအခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွက်ကပ်ပြီး မခပ်ကြသဖြင့် ရေတစ်အိုးမှ မပြည့်သော အဖြစ်ကို စကားပမာဆိုခြင်းပါပေ။ ကျွန်မအနေနှင့် တွက်ကပ်လိုစိတ် မရှိပါ။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်မသည် အိမ်အလုပ်ကို စမ်းတဝါးဝါး စတင် လုပ်ကိုင်ရသူ ဖြစ်သဖြင့် အထာမကျလှသေး။ ပြီး ကျွန်မသည် ဤမျှ ကြီးမားသော မိသားစုနှင့် မနေခဲ့ဖူးသေး။ ဤသို့လျှင် ကြီးလေးသော အိမ်ထောင့်တာဝန်ကို မထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသေး။ ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ မေမေ၊ ဒေါ်ကြီးနှင့် ကျွန်မပါ ပေါင်းသုံးယောက်သာ ရှိသည်။ ကျွန်မသည် မေမေနှင့် ဒေါ်ကြီးတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သမီးဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို ကလေးငယ်ပမာ ယုယ အလိုလိုက်ဆဲ။ ဖတဆိုခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်မတို့ အခြေအနေသည် သိမ်သိမ်ငယ်ငယ် မရှိခဲ့။ မေမေက ဈေးရောင်းသည်။ ဒေါ်ကြီးက စက်ချုပ်သည် အိမ်တွင် ကူဖော်လောင်ဖက် အိမ်ဖော်ရှိသည်။ ကျွန်မသည် မီးဖိုချောင် မဝင်ခဲ့ရစဘူး။ ငွေကိုကိုင်၍ မခန့်ခွဲရစဘူး။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မအိမ်ထောင်ပြုမည်ဆိုတော့ မေမေက စိတ်မကောင်း၊ ဒေါ်ကြီးက အံ့ဩသည်။

‘ခုခေတ်က လင်ရောမယားပါ အလုပ် လုပ်မှ တန်ကာရှိတာ၊ သမီးက အလုပ်မရသေးဘဲနဲ့ ဖြစ်ပါမလား’

မေမေက ကျွန်မအတွက် ပူတောင့်ပန်းပင် ပြောရှာပါသည်။ တစ်သက်လုံးကျွေးမွေး ပညာသင်ပေးခဲ့ရပြီး သမီးလုပ်စာ တစ်ပြားမှ မစားရ သေးသည့်တိုင် သူတို့အတွက် စိတ်မခုဘဲ သမီးအတွက်သာ ပူပန်သော မေမေထွာကိုလည်း ကျွန်မလေးစားသည်။

‘သမီးလဲ မကြာခင် အလုပ်ရမှာ မေမေ၊ အရင်တလောက အင်တာဗျူး ဖြေထားရတဲ့ အလုပ်က မကြာခင်သိရမှာပါ၊ ရမယ်လို့လဲ ထင်ပါတယ်’

‘အေးလေ တို့များခေတ်ကတော့ ဘာမှ မပူရဘူးဟဲ့၊ ခိုးရာ လိုက်ပြေးလဲ ပျော်ပျော်ပဲ၊ သူများအိမ် တစ်လ ကိုးသီတင်း သွားစား နေလို့ ရတယ်၊ သမီးတို့ ရှိထားတယ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကရောရမှာလား’

‘ရမှာပါ မေမေရဲ့’

သို့တိုင်အောင် မေမေသည်ကျွန်မအတွက် လက်ဝတ်လက်စား အပြည့်အစုံနှင့် ငွေနှစ်ထောင်ကို အတင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မက ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဘဏ်မှာ အပ်ထားသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် အိမ်ငှားပြီးလျှင် အိုးခွက်ပန်းကန်ကအစ ဝယ်ရ ခြမ်းရ ဦးမည်။

ကိုကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပဲခူးသို့လိုက်ကာ မေမေတို့နှင့်တွေ့ဆုံ သည်။ ကိုကိုတွင် အမေ မရှိတော့။ ဘွားဘွားမြင့်က ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဟုဆိုကာ လိုက်မလာခဲ့။ ခုပုံဆိုလျှင် ဘွားမြင့် လိုက်မလာ တာ တော်သေးရဲ့ဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။ မေမေနှင့် ဒေါ်ကြီးတို့သည် အေးဆေးရိုးသားသူများဖြစ်၍ ဘွားမြင့်လို ပုံစံမျိုးကို မြင်ရလျှင်

ကျွန်မအတွက် စိတ်ပူဦးမည်မှာ မလွဲပါ။ လက်ထပ်သည့်နံနက်က ဒေါ်သူဇာနှင့်စကားပြောရသည်ကိုပင် ဒေါ်ကြီးက မျက်နှာပျက်နေသည်။ မေမေက မသိဟန်ဆောင်ပြီး အလိုက်အထိုက်ပြန်ပြောသည်။ ဒေါ်သူဇာလေသံက ထုံးစံအတိုင်း အထက်စီးက ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မက မျက်နှာပူပူနှင့် နေနေရသည်။

ခုလိုများ ကျွန်မ မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် နေနေရသည်ကို မြင်ရလျှင် မေမေရင်ကျိုးမည်လားမသိ။ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ နောက်တစ်ပတ်လောက်ပဲ နေရတော့မှာပဲဟု စိတ်တင်းကာ ဟင်းရွက်ပိုင်းဆိတ်နေလိုက်မိသည်။ လကုန်လျှင် အိမ်ရတော့မည်။ သည်တော့မှ ကျွန်မ စိတ်တိုင်းကျ အိမ်ထောင်လေးကိုဖန်တီးကာ ကိုကိုနှင့် ပျော်ပျော်ကြီး နေမည်။ ယခုတော့ ကျွန်မတို့မှာ လက်ထပ်ပြီးသည့်တိုင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မနေကြရသေး။ ကိုစိုးမြင့်တို့အိမ်တွင် နေခဲ့ရသော သုံးရက်တာမျှသည်ပင် အပျော်ဆုံးနေ့များဟု ဆိုရတော့မည်။ သို့သော် သူများအိမ်တွင် ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်။ ပြီးတော့ ကိုကိုအတွက် သွားရေးလာရေးက ရှိသေးသည်။

အိမ်ထောင်ကျသည် ဆိုလျှင်ပင် တကယ့်ကို တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်နိုင်ပါမှ အိမ်ထောင် အရသာ ပေါ်လွင်နိုင်တော့မည်ကို ကျွန်မ တွေးမိသည်။ လက်ထပ်ရုံနှင့် အိမ်ထောင်ပြုသည်ဟု မဆိုနိုင်သေး ပါကလား။ ယခု ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးပါပြီ။ အိမ်ထောင်ထူထောင်ဖို့ လိုသေးသည်။ အများကြီးလိုပါသေးသည်။ ရှေ့လျှောက်ဘာတွေ ရင်ဆိုင်ရဦးမည်မသိ။

‘ကိုကို ဒီနေ့ အိမ်စပေါ်သွားပေးရမယ်နော်’

ကျွန်မ အမျှော်ကြီး မျှော်ခဲ့မိသည့်နေ့အရောက်တွင် ကိုကိုကို

ကျွန်မ သတိပေးမိသည်။ ဒေါ်သူဇာအနားတွင် ရှိသည်ကို ကျွန်မ သတိမထားမိ။

‘ဒီမှာပဲ စည်းစည်းလုံးလုံး နေလိုက်ကြပါတော့လားအေ၊ အိမ်စပေါ်ကလည်း ဈေးကြီးပါတိသနဲ့၊ အိမ်လခကလဲ တစ်လ တစ်လပေးရတာ နင့်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ညည်းအလုပ်မရခင် စုမိ ဆောင်းမိရှိအောင်ပေါ့’

ကျွန်မ ကိုကို့မျက်နှာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်မိပါသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် ကိုကိုသာ အားကိုးရာရှိပါသည်။ ကျွန်မသည် သည်အိမ်တွင် မနေချင်ပါ။ အနေကျဉ်းကျဉ်းသည်ထက် စိတ်ကျဉ်းကျဉ်း လှပါသည်။ ကျွန်မအလိုကို ကိုကိုသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ကိုကို့နှုတ်မှ စကားသွက်သွက် မထွက်ခဲ့တော့ပါချေ။

‘အေး သွားတာပေါ့၊ ကိုကိုရုံးကအပြန် ဝင်လိုက်ပါ့မယ်’

တကယ်တော့ ဒီနေ့အဖို့ ကိုကိုသည် ရုံးမှခွင့်ယူကာ အိမ်ကိစ္စ လုံးပမ်းလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့အတွက် အရေးကြီး လှသော၊ အရေးအကြီးဆုံးဟုပင် ဆိုနိုင်သော ကိစ္စတစ်ရပ်ကို ကိုကိုက အေးစက်စက်လုပ်နေပုံကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မသည် ဒေါ်သူဇာမသိအောင် မျက်နှာရိပ်ပြ၍ ကိုကို့ကို အိပ်ရာနား ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် သီးသန့်နေရာဟူ၍ ကန့်လန့်ကာခြားထားသော သည်အိပ်ရာလေးသာ ရှိသည်။

‘နေပါဦးကိုကို၊ လှိုင်တို့မှာ အိမ်ရဖို့ သိပ်အရေးကြီးနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုကိုခွင့်ယူပြီးသွားပါလား၊ ဘာလဲဟင် ကိုကိုကပါ ကြီးကြီးသူဇာစကား နားထောင်ပြီး မပြောင်းဘဲ နေတော့မလို့လား၊ ဟုတ်လား’

ကျွန်မသည် ကိုကိုကို အားမလိုအားမရမေးရင်း မျက်ရည်များ ပင် လည်လာမိသည်။ ကိုကိုက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခုတင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး

‘ကိုကိုသိတာပေါ့လှိုင်ရာ၊ ကိုကိုမှာ ပြောမပြချင်တဲ့အခက်အခဲ တစ်ခုရှိနေလို့ပါ’

ကျွန်မ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပြောပါသည်။ ကျွန်မ ချက်ချင်း ရိပ်မိပါပြီ။

‘အို ပြောပါတော့ ကိုကိုရယ်၊ စပေါ်ပေးဖို့ ငွေမပြည့် တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ လှိုင်ငွေတွေ ထုတ်လိုက်မယ်လေ’

ဒေါ်သူဇာစကားကိုလည်း ခုမှ ကျွန်မ စဉ်းစားမိသည်။ ကိုကိုသည် လိုသည့်ငွေအတွက် အိမ်မှ ကောင်းကောင်း တောင်း လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ကြီးကြီးသူဇာအနေနှင့် လွယ်လွယ်ကူကူ ထုတ်ပေးလိုမည် မဟုတ်ပေ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီး ကိုထွန်းသာပင် ယခုတိုင် အိမ်သီးခြားမနေနိုင်သေး။ ကျွန်မတို့အတွက် ငွေထုတ် ပေးလျှင် တရားမည် မဟုတ်ပေ။

‘လှိုင်ငွေကို ကိုကို မသုံးချင်ပါဘူးကွယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ထောင် ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့က ရှိသေးတယ်လေ’

‘ဒီလို လုပ်မယ်လေ၊ ငွေကို ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ ချန်ထားမယ်၊ ဟို လှိုင် လက်ဝတ်လက်စားတွေ’

‘အို လှိုင်ရယ်၊ ဒါဆို ပိုဆိုးတော့မပေါ့၊ လှိုင် မေမေသိရင်လဲ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ’

‘မေမေ မသိနိုင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ဒါတွေ လှိုင်လဲ အမြဲ ဝတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ ပေါင်ရုံပဲ ပေါင်ထားလိုက်ပေါ့ ကိုကို၊ အဲ လှိုင်တို့ အဆင်ပြေတဲ့အခါ ပြန်ရွေးကြတာပေါ့နော်၊ လုပ်ပါ ကိုကိုရယ်၊ အိမ်ရဖို့သာ အရေး ကြီးပါတယ်၊ အခြားဟာတွေ စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ ပြီးတော့ လှိုင် ပစ္စည်းရယ်လို့လဲ ခွဲခြားမနေပါနဲ့ ကိုကို၊ လှိုင်တို့ လင်ရယ် မယားရယ် ဖြစ်လာပြီပဲ၊ ရှိတဲ့ပစ္စည်း နှစ်ယောက်လုံး ပိုင်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကိုကသဘောတူရတော့သည်။ ကျွန်မက ကျွန်မ လက်ဝတ်လက်စားများထဲမှ ကျွန်မ မဝတ်ချင်ဆုံး ရွှေဆွဲကြိုး တစ်ကုံးနှင့် လက်ကောက်တစ်ရံ ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ မေမေတို့က လူကြီးပီပီ ရှေးဆန်ဆန် ရွှေချည်းသက်သက် တနင့်တပိုး လုပ်ထား ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မက တောဆန်လှသည် ဆိုကာ မည်သည့် အခါမျှ မဝတ်ခဲ့။ ကျောက်နှင့်ရောသော ပစ္စည်းလေးများသာ တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ်သည်။ ခုမှပင် ‘ဟဲ့ ရွှေဆိုတာ အဖိုးမဆုံးဘူး၊ အရေးကြုံရင် ရွှေချည်းသက်သက်ကမှ ငွေရဖို့ လွယ်တာ’ ဟု ဒေါ်ကြီးပြောဖူးသည်ကို သတိရကာ မေမေကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိ ပါသည်။

ထို့နောက် ကိုကိုပြန်အလာကို မျှော်ရသည်မှာ ကျွန်မအမောရဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ညနေ ငါးနာရီလောက်မှ ကိုကိုပြန်ရောက်လာသည်။ မျက်နှာက မကောင်းလှချေ။

‘အဆင်မပြေဘူး လှိုင်ရေ၊ ကိုကိုလဲ လှိုင်ပစ္စည်းတွေ အသိ

တစ်ယောက်ဆီမှာ ထားပြီး ငွေနှစ်ထောင်လက်ငင်း သွားပေးတာပဲ။
ပထမနေနေတဲ့ လူတွေက မပြောင်းဖြစ်တော့ဘူးတဲ့ကွာ’

ဟင်း၊ စိတ်ပျက်လိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။

သည်တစ်ခါ အိမ်ထပ်ရှာရလျှင် တစ်နှစ်လောက်တော့ကြာဦး
မည်။ လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ထိုညက
ကျွန်မ ငိုမိပါသည်။

မခင်မာသည် ထမင်းဟင်းကို စားချင်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ကောင်းကောင်း ချက်တတ်သူဖြစ်သည်။ မိဘများက ချမ်းသာ၍ ပညာသင်ပေး တော့ဘဲ သမီးကို ယောက်ျားကောင်းကောင်းရရန်၊ ပွဲထွက်လှရန်သာ သင်ပေးလိုက်ဟန်တူသည်။ သူ့ကိုယ်သူ လှအောင်နေတတ်သည်။ ထမင်းကောင်းကောင်း ချက်တတ်သည်။ ထမင်းပွဲကို ခေတ်မီမိ ခင်းကျင်းတတ်သည်။ ဒါကိုပင်အမြဲဂုဏ်ယူလေ့ရှိသည်။ သို့သော် မခင်မာသည် ပျင်းရိတတ်သော သူ့အကျင့်ကိုမူ သူမဖျောက်နိုင်။ ထမင်းဟင်းကိစ္စ ပြီးသည်နှင့် အခြားအိမ်မှုကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်သူအလှပြင်ကာ တော်ရာမှာစာတစ်အုပ်နှင့် အချိန်ဖြုန်း နေတတ်လေသည်။

ကျွန်မသည် သာမန် မိဘများမှ ပေါက်ဖွားခဲ့ရသည့်တိုင် အိမ်တွင် မီးဖိုချောင်ကို ဦးမဆောင်ခဲ့ဘူး။ ဒေါ်ကြီးက ကျွန်မကို မီးဖိုထဲအဝင်မခံခဲ့။ သို့အတွက် ကျွန်မမှာ တစ်ကွက် မျက်နှာငယ်ရ ပြန်ချေသည်။ ထမင်းဟင်းကို ကျွန်မ မနိုင်နင်း၍ အိမ်မှုကိစ္စဗာဟီရ

အသေးအဖွဲလေးများသည် ကျွန်မဆီရောက်လာရသည်။

တစ်အိမ်လုံး လှဲကျင်းရှင်းလင်းရသည်။ စားပြီးသမျှ ပန်းကန်များကို ဒိုင်ခံဆေးရသည်။ ကျွန်မသည် မခင်မာ၏ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းရမည့်သူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ချေသည်။

မခင်မာ ချက်ပြုတ်ပြီးစီးသွားသည်နှင့် ကျွန်မသည် မီးဖိုချောင်ကို ရှင်းလင်းကာ ထမင်းပွဲအတွက် ပန်းကန်များအသင့်ပြင်ထားရသည်။ ရုံးချိန် ကျောင်းချိန်အမီ စားသောက်သွားမည့် သူများအတွက် ခူးခပ်ပေးရသည်။ ကလေးများကို တစ်ဝိုင်းကျွေးရသည်။ အေးမြစံသာ ထမင်းဘူးကို အသင့်ပြင်ပေးရသည်။ အေးမြစံသာသည် အမြဲလိုလို ကျောင်းချိန်နီးမှ ကမန်းကတန်းသွားရလေ့ရှိပြီး သူ့ထမင်းဘူးကိုပင် ပြင်ဆင်ရန် အချိန်မရပါချေ။

အားလုံးစားသောက်ပြီးလျှင် အိမ်ကိုလှဲကျင်း၍အဝတ်ဟောင်းများကို လိုက်စုရသည်။

ဘွားမြင့်အဝတ်ကိုဒေါ်သူဇာက သူ့အဝတ်တွေနှင့်ပေါင်းလျှော်သည်။ အစ်ကိုကြီး ကိုထွန်းသာတို့ မိသားစု အဝတ်က မခင်မာနှင့် ပြီးသည်။ ဖေဖေနှင့် အေးမြစံသာတို့ အဝတ်များက ကျွန်မဆီ ရောက်လာသည်။ တကယ်တော့ အေးမြစံသာသည် ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ်လျှော်ဝတ်ဖို့ ကောင်းပါသည်။ ခုတော့ သူ့ထဘီကိုပင် မကောင်းတတ်၍ သူ့မှာ အနိုင်နိုင်လျှော်ရသည်။ ဒါတောင် ရေချိုးခန်းထဲ မကြာခဏ ပုံထားတတ်သေးသည်။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မ လျစ်လျူရှုနိုင်သည်။ ကိုကို့ အင်္ကျီများနှင့်အတူ ရော၍ လာထည့်ထားသော သူ့အင်္ကျီများကိုမူ ကျွန်မ ဖယ်ချထား၍ ကောင်းပါမည်လား။

အားလုံးထမင်းစားပြီး၍ အဝတ်လျှော်ပြီးလျှင်တော့ ကျွန်မ အားနေတတ်သည်။ ကျွန်မအလုပ်က အဆင်မပြေသေး။ ကျွန်မတို့မှာ အိမ်စရိတ် ကုန်ကျစရာ မရှိသော်လည်း ငွေအပို သုံးစရာမရှိ။ ကိုကို့ လခမှ လက်ထပ်စဉ်က အကြွေးတင်ခဲ့သော ငွေအချို့ကို ဖဲ့ဆပ်နေရသည်။ ဘွားမြင့်ကို လစဉ်ကန်တော့နေကျ ငွေတစ်ရာ ကိုလည်း ကန်တော့ရသည်။ သို့သော် အိမ်စားစရိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ရသည်ဟု ဒေါ်သူဇာကဆိုသည်။ ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ အိမ်ခွဲ နေပြီးလျှင်တော့ ကန်တော့စရာမလိုတော့ဟု ကိုကိုက ဆိုပါသည်။ အရေးကြီးသည်မှာ ကျွန်မအလုပ်ရဖို့။

ဘဏ်မှာအပ်ထားသော ကျွန်မငွေတွေကို အိမ်မရမချင်း ထုတ်မသုံးသေးဟု ကျွန်မနှင့် ကိုကို သဘောတူထားသည်။ အိမ်ကလည်း တော်တော်နှင့် ရဖို့ မလွယ်။ နောက်ထပ်တွေ့သမျှ စပေါ်ငွေက သူ့ထက်သူ ပိုပိုများနေသည်။ အနည်းဆုံး သုံးထောင် လောက် တင်နိုင်မှ အိမ်ရတော့မည်။ သည်ကြားထဲမှာ သည်အိမ်တွင် အဆင်ပြေပြေ နေသွားနိုင်အောင် ကျွန်မကြိုးစားရပေမည်။ မေမေတို့ ဆီ ခေတ္တခဏ ပြန်နေလိုသော်လည်း ကိုကိုကခွင့်မပြု။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သိပ်မသွားချင်။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ရေးကို မေမေတို့က မေးလာလျှင် မရေမရာ ဖြေရမည်ကို ကျွန်မ ကြောက်ပါသည်။ ကျွန်မ အခက်အခဲကို မေမေတို့အား မသိစေချင်ပါ။ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ် ဟူသော စာများကိုသာ ကျွန်မ အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ရေးပို့နေမိသည်။ သမီးတို့အိမ်ရမှပဲ မေမေ လာတော့မယ်ဟု မေမေကလည်း အလိုက်တသိ ပြန်ရေးရှာသည်။

ကိုကိုတို့ အိမ်တွင် နေနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မည်သူနှင့်မျှ

ပြဿနာမဖြစ်လိုပါ။ ကတောက်ကဆ မဖြစ်လိုပါ။ ကိုကို့ကိုလည်း မိသားစုနှင့် မိန်းမကြားတွင် ဗျာများရသူတစ်ယောက် အဖြစ်မျိုး မကြုံစေချင်ပါ။ ဤသည်မှာ ကျွန်မ၏ ဆန္ဒ။

ပြဿနာကိုရှောင်သည့်တိုင်အောင် တစ်နေ့တွင်တော့ပြဿနာ နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရသည်။ ပြီးတော့လည်း မဖြစ်ချင်ဆုံးသူနှင့်မှ ဖြစ်ရ သည်။ သူကတော့ အေးမြစံသာ။

ထိုနေ့က အိမ်တွင် ငါးပတ်မွေချက်သည်။ ဈေးကို ဒေါ်သူဇာ သွား၍ သူဝယ်ခြမ်းလာသမျှ မခင်မာက စီမံချက်ပြုတ်ရသည်။ ငါးပတ်မွေဟင်းသည် အရေမပါ အခြောက်သက်သက်မို့ အရနည်း သည်။ ခွဲဝေထည့်ရသည်မှာလည်း စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းသည်။ သို့သော် ကင်းပွန်းရွက် ချည်ရည်နှင့် တွဲလျက်မို့ နည်းနည်းနှင့် စားကောင်းနိုင်ပေသည်။ ကျွန်မက အတတ်နိုင်ဆုံး မျှတအောင် ဝေမျှ ထည့်ပေးထားရသည်။ ဒေါ်သူဇာ ထမင်းစားချိန်ရောက်မှ ပြဿနာက ပေါ်လေသည်။

‘ဟဲ့ ငါ့ဖို့ဟင်းလဲ မရှိတော့ပါလား’

ဒေါ်သူဇာအသံကြောင့် ကျွန်မ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားရသည်။

‘လှိုင် နှစ်ယောက်စာ ထည့်ထားတာပဲ၊ ဟင်းက နည်းနေလို့’

‘ကြည့်စမ်း အေးမြစံသာ အကုန်စားသွားပြီထင်တယ်’

အိုးထဲတွင်လည်းဟင်းမရှိတော့။ ကျန်လူများကလည်း အားလုံး စားပြီးနှင့်ချေပြီ။

‘ငါ ငါးပတ်မွေလေး စားချင်လို့ဝယ်လာပါတယ်၊ မြင်တောင် မမြင်လိုက်ရတော့ဘူး’

ကျွန်မ စိတ်ပျက်လှပါသည်။ ကိုယ်တိုင်က စားပြီးသားဖြစ်နေ

၍လည်း သူ့အပြောကို မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ဒေါ်သူဇာက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ဖြင့် ကင်ပွန်းရွက်ဟင်းနှင့် ငါးပိရည်ကို နယ်စားနေသည်။ ကျွန်မသည် ဘွားမြင့်နှင့် ဖေဖေတို့ အတွက် ဦးချပြီး ကျန်လူများကို မျှတအောင် ခူးခပ်ကျွေးရပါသည်။ နောက်ဆုံး ဟင်းမကျန်လျှင် ကျွန်မဖြစ်သလိုစားသည်။ ကြီးကြီးသူဇာ နှင့် အေးမြစံသာတို့အတွက် နှစ်ယောက်စာ ထည့်ပေးလေ့ရှိပါသည်။ မနက်ကတော့ အေးမြစံသာ အရင်စားသွားနှင့်သည်။

အေးမြစံသာ ကျောင်းမှ ပြန်လာချိန်တွင် မီးဖိုခန်းမှ ဆူဆူညံညံ အသံထွက်လာပြန်ပါသည်။

‘ထမင်းဘူးထဲမှာ ဟင်းက နည်းနေတာကိုးလို့၊ နည်းနည်း လေးပဲ အမြဲထည့်ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ပန်းကန်ထဲက ကျန်တာ ထည့်သွားတာ၊ ခုမှ ဒီအိမ်မှာ ဟင်းတောင် ဝအောင်မစားရတော့ဘူး’

မီးဖိုခန်းထဲမှ စူစူဆောင့်ဆောင့်နှင့် ထွက်လာသော အေးမြ စံသာနှင့် ကျွန်မ ရင်ဆိုင်တိုးသည်။ ကျွန်မကို မျက်စောင်း တစ်ချက်ခဲကာ ထွက်သွားပါသဖြင့် ကျွန်မရင်မှာ ဖော်မပြနိုင် လောက်အောင် နာကျင်မိပါသည်။ ကိုယ့်ထက်ကြီးသူ ဆိုလျှင်လည်း အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရ အကောင်းသား။

‘ခုခေတ်က ဘီအေအောင်လဲ အလကားပါအေ၊ အလုပ်က ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရပြန်တော့လဲ ၁၂၆ကျပ်ပဲပေါ့’

ဘွားမြင့်၏ လက်သုံးစကားကို ကျွန်မ မတော်လှန်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဝင်ငွေမရှိဘဲ နေနေရသည့်အဖြစ်ကိုစိတ်ပျက်လှပါသည်။ ဈေးပဲ ရောင်းရ ရောင်းရ၊ စက်ပဲချုပ်ရ ချုပ်ရ တစ်ခုခု ထွက်လုပ်လိုက် ချင်သည်။ အဆောင်ရှိ သူငယ်ချင်းများထံသွား၍ အကြံဉာဏ်တောင်းရ ကောင်းမလား၊ ကျူရှင်လေးဘာလေး ပေးရကောင်းမလား စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ယခု တစ်ပတ် နှစ်ပတ်အတွင်းမှာမှ ဘာမှ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် မရှိအောင် ထိုင်းမှိုင်းနေမိသည်။ စားချင် သောက်ချင်စိတ်ပင် မရှိတော့။ ကျွန်မက ကိုကို့ကို ပြောပြတော့ ကိုကိုက ရယ်လေသည်။ ကျွန်မ မေ့လျော့နေသော အရာတစ်ခုကို လည်း မေးမြန်းချေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်မ မျက်လုံးပြူးရတော့ သည်။ ဘုရား ဘုရား၊ ကျွန်မမှာ ကလေးရှိနေပါပေါ့လား။

အိမ်မရှိ၊ ယာမရှိ၊ အလုပ်မရှိ၊ အိုးအိမ် အတည်တကျ

မရှိသေးပါဘဲနှင့် ကလေးတစ်ယောက်ပင် ရချေတော့မည်။ ဒီအိမ်ပေါ် မှာများ ကလေးတစ်ယောက် မွေးရလျှင် ဘယ်နားသွားထားရပါ။

တစ်နေ့တခြား ဘာမျှ စားမရအောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ထမင်းကိုမကြည့်ချင်။ ဟင်းနံ့ကို ခံ၍မရ။ ရေပင် မျိုမကျတော့။ တဝေ့ဝေ့သာ အန်နေပါတော့သည်။ တစ်ပတ်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်ပတ်လည်းမက တစ်လမျှပင်ကြာချေပြီ။ ကျွန်မမှာ အားအင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ အိပ်ရာပေါ် ဘုံးဘုံးလဲသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မည်သည့်ဆေးနှင့်မျှလည်း ထိန်းချုပ်၍မရ၊ အခံရဆိုးလှ ပါဘိ။ သားသမီးလွယ်ရသည့် ကိစ္စ သည်မျှ ဆိုးဝါးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်ခဲ့။ သွားရင်း လာရင်း အစားအသောက်မပျက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မွေးနေကြသော မိခင်များကို ကျွန်မ တွေ့ဖူးပါသည်။ ခုတော့ ကျွန်မအဖြစ်က ပြောစရာ ဖြစ်နေရပါပြီ။

‘တကတည်းတော် အဖြစ်က သည်း သည်းလွန်းတယ်။ တို့များဖြင့် တစ်ခါမှ ဒီလို မဖြစ်ဘူးပေါင်’

ဘွားမြင့်၏ အပြစ်တင်သံကို ကြားရသည်။

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်မတို့လဲ မွေးဖူးပါတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး တော့ အစားအသောက် ပျက်တာပေါ့၊ သူ့လောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး’ မခင်မာ၏ ထေ့သံငေါ့သံကိုခံရပြန်သည်။ ဒေါ်သူဇာကလည်း မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့်

‘တို့လဲ ကလေးမွေးရဖူးပေမယ့် မြင်ဖူး ကြားဖူးပါတယ်အေ၊ ခုလို လူမမာကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေတာမျိုးဖြင့် မကြုံဖူးပါဘူး၊ အင်း မောင်ကြည်သာတော့ ရှေ့လျှောက် ခက်ဦးမယ်’

ကျွန်မက ကိုကိုကို တမင်သက်သက် ချွဲကာ အကဲပိုသည်ဟု

ဒေါ်သူဇာက ထင်ပါသည်။ ကျွန်မ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကသာ ကျွန်မအဖြစ်ကို နားလည်တော့သည်။ တချို့မိန်းကလေးတွေ သည်လိုပဲဖြစ်တတ်ပါတယ်တဲ့။ သုံးလကျော် ရင် ပျောက်သွားမှာပါတဲ့။ ကျွန်မကို ဂလူးကို့စ်ပုလင်းကြီး နှစ်လုံး သွင်းပေးပါသည်။

ကျွန်မ မေမေတို့ ဒေါ်ကြီးတို့ကို သတိရလှသည်။ မေမေသာ ဆိုလျှင် ကျွန်မကို နားလည်ညှာတာစွာ ပြုစုယုယပေလိမ့်မည်။ ဒေါ်ကြီးသည်လည်း ကောင်းနိုးရာရာ စားချင်ဖွယ်ရာတို့ကို ရှာကြံ ကျွေးမွေးပါလိမ့်မည်။ ခုတော့ ကျွန်မမှာ ကိုကိုမျက်နှာသာ တစ်ရွာမှတ် ရတော့သည်။

‘နေ့လယ်က ကိုကိုပြန်လာသေးတယ်၊ လှိုင်အိပ်ပျော်နေလို့ မနိုးတော့ဘူး၊ လှိုင်ဘေးနားမှာ စပျစ်သီးထုပ် ချထားခဲ့တယ်၊ စားလိုက်ပြီးပြီလား’

မနက်က ကျွန်မ စပျစ်သီးလေးများ စားကြည့်ရရင် ခံတွင်း ကောင်းမလားမသိဘူးဟု ပြောမိရာ ကိုကိုက ဝယ်လာပို့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

‘မစားရသေးဘူး၊ ကိုကိုဘယ်နားမှာ ထားခဲ့လို့လဲ’

‘လှိုင် ခေါင်းအုံးဘေးနားမှာပဲလေ’

ကျွန်မက အိပ်ရာအနံ့ လှန်လှောရှာလိုက်သည်။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့။ နောက်ဆုံး ခုတင်အောက်တွင် စက္ကူထုပ်နှင့် စပျစ်သီး ခွံများ စားလက်စများကို တွေ့ရပါတော့သည်။

‘ဟို မျောက်လောင်းတွေ စားသွားပြီထင်တယ်၊ ဟေး ကျော်ကျော် ကျော်ကျော်၊ လာခဲ့စမ်း’

‘အို မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ နောက်နေ့မှ ဝယ်စားတာပေါ့၊
ကလေးတွေပဲဟာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကောင်တွေ သိပ် စည်းကမ်းပျက်တယ်၊
မအေကလဲ ဘာမှမပြောဘူး၊ လွတ်ထားတာပဲ’

ကလေးတွေသည် သူတို့ အဖေ အမေထက် ကိုကို့ကို
ပိုကြောက်ကြပါသည်။ ကိုကိုက ပြောမရလျှင် မကြာခဏ ရိုက်ပစ်
တတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မရောက်မှ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးသေး။
ကျော်ကျော်က ကြောက်သော်လည်း ခပ်တည်တည် မျက်နှာထား
နှင့် ဝင်လာပါသည်။ ကလေးသုံးယောက်တွင် ကျော်ကျော်အကြီး
ဆုံးဖြစ်သည်။

‘မင်း စပျစ်သီးတွေ ယူစားသလား’

‘ကျွန်တော် မစားဘူး လေးလေး’

ကျော်ကျော်က ကိုကို့မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ပြောပါသည်။

‘ကဲပါ ကိုကိုရယ်၊ သူလဲ စားမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမဟုတ်
တာလေး ပြောမနေပါနဲ့၊ သွားတော့ ကျော်ကျော် သွားတော့’

‘နေဦး ကျော်ကျော်၊ မင်း လိမ်တာမကြိုက်ဘူးလို့ ငါပြော
ထားတယ် မဟုတ်လား၊ လိမ်မပြောနဲ့၊ ကလေးတွေ ဒီနားကို
တစ်ယောက်မှ မလာဘူး၊ မင်းပဲ ခဏခဏ ဝင်ဆော့နေတာ၊
စားရင် စားတယ်ပြော’

‘ကျွန်တော် မစားဘူး’

‘မင်းကို ငါရိုက်ရမလား’

‘တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ်’

‘ရိုက်ရဲရင် ရိုက်ကြည့်ပါလားဗျ၊ ကျွန်တော့်အဖေကတောင်

မရိုက်ဘူး’

‘မင်း ဘာပြောတယ်’

‘အို၊ ကိုကို’

ကျွန်မတို့ သုံးယောက် အသံများ ဆူညံသွားပြီး ကျော်ကျော် အော်ငိုသံကို ကြားရပါတော့သည်။ ကျွန်မ မဆွဲလိုက်နိုင်မီ ကိုကိုက ကျော်ကျော် ဇက်ပိုးကို ရိုက်လိုက်မိသည်။ ဆူဆူညံညံ အသံကြောင့် ဘွားမြင့် ရောက်လာတော့သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်ကြည်သာ၊ ကလေးကို ဘာလို့ ရိုက်ရ သလဲ’

‘ကျွန်တော်က စပျစ်သီးစားသလားလို့မေးတာ ကျော်ကျော် က လိမ်ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းပြောတယ်၊ ရိုက်ရဲ ရိုက်ကြည့်တဲ့လေ၊ သူက’

‘ကျော်ကျော် လာခဲ့’

ဘွားမြင့်က ကျော်ကျော်ကိုခေါ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ မခင်မာ ဝင်လာပြန်သည်။ အားလုံးကြားပြီး ဖြစ်ဟန်တူ၏။

‘ကလေးကိုတော့ မရိုက်ပါနဲ့ မောင်ကြည်သာ၊ မင်းတို့ စပျစ်သီးကို ငါဝယ်ပေးပါ့မယ်’

မခင်မာသည် အထက်တန်းလွှာက လာသည့်တိုင် အပြော အဆို အနေအထိုင် အလွန်ညံ့ကြောင်း ကျွန်မသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ခုလို သိမ်းကြုံးပြီး ပြောသောအခါ ကျွန်မပိုအံ့ဩမိသည်။

‘မခင်မာ ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ကလေးကို ဆုံးမတာ၊ ခါတိုင်းလဲ ကျွန်တော်ပဲ ပြောဆိုနေတာပဲ မဟုတ်လား’

‘မင်း ခါတိုင်းပြောပေမယ့် ခု မပြောနဲ့၊ မင်းလဲ မင်းအိမ်

ထောင်နဲ့မင်း၊ သူတို့လဲ သူတို့အိမ်ထောင်နဲ့ သူတို့၊ သူတို့ သားသမီး သူတို့ဖာသာ ဆုံးမလိမ့်မယ်’

အပြင်မှ လှမ်းပြောလိုက်သော ဒေါ်သူဇာ၏အသံကို ကြားရပြန်ပါသည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် သူစိမ်းဖက်လျှင် ပျက်တတ်သည်ဟူသော သဘောကို ကျွန်မနားလည်ပါသည်။ ခါတိုင်း ပြဿနာဖြစ်လျှင် သူ့တူဝရီးချင်း သွေးသားချင်းမို့ ဆိုစရာမရှိ။ ခုတော့ သူစိမ်းဖြစ်သူ ကျွန်မက ရှိနေပြီမဟုတ်လား။ သည်တော့ သဘောအမှန်ကို အမှန်အတိုင်း မြင်ချင်မှ မြင်တော့မည်။

ကိုကိုက မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် အပြင်ထွက်သွားပါသည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး ကိုကိုဆင်းသွားသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ ပို၍ အားငယ်သွားမိ၏။ ကိုကို ဤသို့ ရှောင်ထွက်သွားခြင်းဖြင့် ကျွန်မအတွက် ပို၍ အနေခက်ရသည်။ မခင်မာ၏ ကျော်ကျော်ကို မဲ၍ရိုက်နေသံ၊ စောင်း၍ ပြောနေသံတို့ကို နားမခံသာအောင် ကြားနေရသည်။

‘ကဲ တော်ကြစမ်း တော်ကြစမ်း၊ နားငြီးလှတယ်၊ တယ်လဲ စိတ်ရှုပ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ သနားလို့ ငါ့အိမ်ပေါ် တင်ထားတာ သွားကြစမ်း သွားကြစမ်း၊ အားလုံး ဆင်းသွားကြစမ်း’

ဘွားမြင့်၏အသံကြောင့် မခင်မာ ငြိမ်သွားသည်။ ကျွန်မသည် ခေါင်းအုံးနှင့် နားနှစ်ဖက်ကိုအပ်၍ ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။ မျက်ရည်များက မွေ့ရာပေါ် စီးကျလာသည်။ အိမ်ထောင့်အရသာ ဆိုတာ ဒါပဲလား ကိုကိုရယ်။

‘ခဏကလေးပါ ကိုကိုရယ် မကြာပါဘူး၊ တစ်လလောက်တင်ပါ။
လှိုင် ကောင်းကောင်း အနားယူပြီး နေကောင်းတော့ ပြန်လာမှာ
ပေါ့၊ ဒီကြားထဲမှာ ကိုကိုလဲ အိမ်ငှားလို့ ရချင်ရမှာပေါ့နော်’

‘မဟုတ်ပါဘူး လှိုင်ရာ၊ လှိုင် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ပြန်သွားတော့
လှိုင် မေမေက ကိုကိုကို အထင်လွဲနေမယ်၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ
မယ်’

‘အို လှိုင်ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်သွားမှာပါ၊ လွမ်းလို့
လာလည်တယ်ပေါ့၊ ကိုကိုလာကြိုလိမ့်မယ်ပေါ့၊ အိမ်ငှားလို့မရ
သေးလို့ ဆိုတာတွေ ပြောပြရမှာပေါ့၊ မေမေက နားလည်ပါတယ်၊
လှိုင်ကိုလဲ သတိရနေမှာပဲ၊ တော်ကြာ နေနိုင်လိုက်တာ တစ်ခေါက်
မှတောင် လာမလည်ဘူးလို့ ထင်နေဦးမယ် ဟုတ်ဖူးလား’

‘ဒီလိုဆိုလဲ လှိုင်သဘောလေ၊ ကိုကိုကတော့ မသွားစေ
ချင်ဘူး’

ကျွန်မက ပဲခူးသို့ ခေတ္တပြန်နေလိုသဖြင့် ကိုကိုကို ပြောပြမိ

ပါသည်။ ကိုကိုကတော့ မသွားစေချင်ပါ။ ကိုကိုမလုပ်စေချင်သည့် အလုပ်ကို ကျွန်မလည်း ဇွတ်မလုပ်ချင်။

‘ဒီလိုဆိုလဲ ကိုကိုရယ် လှိုင် အဆောင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခဏ သွားနေမယ်လေ၊ လှိုင်လေ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်လာမှ အရင်က ကျောင်းသူဘဝလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြန်နေချင်လိုက်တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေကိုလဲ သတိရတယ်၊ နောက်ဆို အိမ်နဲ့ ယာနဲ့ သားနဲ့ သမီးနဲ့ဆိုရင် သွားနိုင်မယ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခု ခဏသွားနေပါရစေ၊ လှိုင် ကောင်းကောင်းလဲ အနားယူနိုင်မယ် ပျော်လဲ ပျော်မှာပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုလဲ လာလာလည်ပေါ့လို့၊ အရင် သမီးရည်းစား ဘဝတုန်းကလိုလေ’

‘ကောင်းသားပဲလှိုင် သွားချင် သွားနေလေ၊ လှိုင်ပစ္စည်းတွေလဲ ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား’

ကျွန်မ အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ဘော်ဒါဆောင်တွင် ကျွန်မ၏ အိပ်ရာလိပ်နှင့် အခြားပစ္စည်းများ ထားခဲ့ရသည်။ အိမ်ရမှသွားသယ်မည် စိတ်ကူးခဲ့ရာ ခုထိ မသယ်ဖြစ်သေး။ ထိုနေ့က ကျွန်မ အဝတ်အစားအနည်းငယ်ယူ၍ အဆောင်သို့ လာခဲ့သည်။ အိမ်သားတွေကို ဘာမျှမပြောခဲ့။ ကျွန်မ အဆောင်သွားလည်ရင်း သူငယ်ချင်းတွေဆွဲထား၍ နေခဲ့သည်ဟု ကိုကိုက ပြောပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင်တော့ အိမ်ရှာ၍ မရမချင်း အဆောင်မှာပဲ နေတော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွန်မနေခဲ့ရာ ‘သီရိမြိုင်’ အမျိုးသမီး ဘော်ဒါဆောင်လေးသည် ပြည်လမ်းပေါ်ရှိ အင်းလျားကန်ဘေးဝယ် ရှိပါသည်။ အမျိုး

သမီး ၂၀ ခန့် စုပေါင်းနေထိုင်ကြ၍ ကျောင်းသူများ၊ အလုပ်လုပ်နေသူများ၊ ဘွဲ့လွန်သင်တန်းတက်နေသူများ စသည်ဖြင့် လူစုံလှသည်။ ကျွန်မသည် တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်မှစ၍ အကြောင်း မညီညွတ်သဖြင့် အဆောင်နေခွင့်မရခဲ့ရာ သည်ဘော်ဒါဆောင်လေးမှာပင် ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်။ နောက်နှစ်များတွင်လည်း ကျွန်မ သည်မှာပဲ ဆက်နေခဲ့သည်။ ဘွဲ့ရပြီးကိုကိုနှင့် လက်ထပ်သည်အထိပင်။

အိမ်မှထွက်လာသည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်။ အသက်ရှူရ ချောင်သွားသည်။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားသည်။ အင်းလျားကန်ထိပ်ကပင် ကျွန်မတို့ ဆင်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ငါးလတာမျှ ခွဲခွာခဲ့ရသော အင်းလျား၏ အလှသည် ကျွန်မအတွက် ရှုမငြီးအောင် ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ ကျွန်မတွင် ရင်သွေးငယ်ကိုသာ လွယ်မထားရလျှင် ပြေးလွှားသွားမည်လား မသိပါ။ လေကို တဝကြီးရှူသွင်းပြီး ကန်စပ်တွင် ခြေချ၍ ထိုင်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ပျော်မြူးနေမိပါသည်။

‘ကိုကိုရေ လာစမ်းပါ။ လှိုင်အနားမှာ ထိုင်စမ်းပါဦး၊ အရင်တုန်းကလို စကားတွေအများကြီးပြောပါလားဟင်၊ လှိုင် ပြန်နားထောင်ကြည့်ချင်လို့ပါ’

ကျွန်မ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်နေသည်ကို ကိုကိုက ငေးမောကြည့်နေပါသည်။ တကယ်တော့ ကိုကိုတွေ့တတ်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်မသည်လိုပျော်ရွှင်မှုမျိုးနှင့် နေတတ်သည်ကို မတွေ့ရသည်မှာ လက်ထပ်သည့်နေ့ကစ၍ပဲဆိုတာ သိနိုင်ကောင်းပေမည်။ ကျွန်မတို့သည်

ထိုနေ့ကစ၍ ချစ်စကား ကြိုက်စကားကိုပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ မဆိုခဲ့မိကြတော့ပါပေ။

‘ကြည့်စမ်း၊ ကိုကိုကသိပ်မေ့တတ်တာပဲ၊ အရင်ကလို လှိုင်
ထိုင်ဖို့ လက်ကိုင်ပုဝါလေးတောင် ခင်းမပေးတော့ဘူး၊ လှိုင် လုံချည်
တွေ ပေကုန်ပြီ၊ အို ပေပါစေလေ ပေပစေ’

ကျွန်မတို့ ချစ်သူဘဝက ကျွန်မထိုင်စရာ နေရာတိုင်းတွင်
ကိုကိုက သူ့လက်ကိုင်ပုဝါလေးကို ဖြန့်ခင်းပေးတတ်ပါသည်။
ကျွန်မက လက်ကိုင်ပုဝါလေးကို လျှော်ဖွပ်ပြီးမှ ကိုကိုကို ပြန်ပေး
သည်။ ကိုကိုက တယုတယ သူ့အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားတတ်
သည်သာ။

ကိုကိုသည် ကျွန်မဘေးတွင်ထိုင်ပြီး ကန်ရေပြင်ကို ငေးမော
ကြည့်ရှုနေပေသည်။ ကျွန်မတို့သည် ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး
‘ကိုကိုနဲ့ လှိုင်တို့ အတူတူနေကြရတဲ့အခါ ကျရင်လေ’ ဟူသော
စကားများကို တတွတ်တွတ်ပြောဆို ကြည်နူးခဲ့ကြဖူးပေသည်။

ကိုကိုနှင့် ကျွန်မ တွေ့ကြပုံက မဆန်းလှပါ။ ရိုးလဲ မရိုးလွန်း
လှပါ။ ထိုနေ့က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မြမြသင်းက ကျွန်မကို
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ အဖော်ခေါ်ပါသည်။ သူ့မှာ ဝယ်စရာသိပ်မရှိ၊
လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့စရာရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ထိုလူက ကဗျာ
ဆရာ ကိုညိုသွေး။ မြမြသင်းသည်လည်း ကဗျာဆရာမတစ်ဦးဖြစ်
သည်။ သူတို့က ကဗျာချင်းမိတ်ဆက်၍ သိကြသည်။ ခုတော့
လူချင်းတွေ့ကြဖို့ ချိန်းကြသည်။ ကိုညိုသွေးသည် အိမ်ထောင်သည်
တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြမြသင်းက တစ်ယောက်ထဲသွားမတွေ့လို။

ကျွန်မကို အဖော်ခေါ်သည်။ မြေသင်းသည် ရိုးသားတည်ကြည်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက သူ့သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းသောအားဖြင့် သူ့ဆန္ဒကိုလည်း လိုက်လျောသောအားဖြင့် အဖော်လိုက်သွားရန် သဘောတူရသည်။

ကျွန်မတို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီးမှ ယမုံနာစားသောက်ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အချိန်က ၁၀ နာရီခွဲပေပြီ။ မကြာခင် လူနှစ်ယောက်ဝင်လာပြီး ကျွန်မတို့စားပွဲတွင် ထိုင်သည်။ သူတို့ချင်း ဘယ်လို အချိန်းအဆက်ပြုထားသည်မသိ။ အသားညိုညို ပိန်ပိန်ပါးပါးတစ်ယောက်က 'မြေသင်းလား' ဟု စတင်နှုတ်ဆက်သည်။ နောက်တော့ ကျွန်မတို့ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ မှာစားကြပြီး စကားစမြည်ဆိုမိကြသည်။

‘သူက မြေသူငယ်ချင်း နီနီလှိုင်ပါ’

‘ဒါကတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုကြည်သာပါ။ မြေတို့ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံက နောက်ဆုံးနှစ် ရူပဗေဒမှာ တက်နေပါတယ်’

ကျွန်မတို့ချင်း ပြုံးပြမိကြသည်။ ကိုညိုထွေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြေသင်းကို လေးစားသောအားဖြင့် အဖော်ခေါ်လာသည် ဖြစ်ပေမည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကိုကိုနှင့်ကျွန်မ သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ကိုကိုသည် ကချင်လုံချည်အကွက်ကြီးနှင့် အင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ထားသည်။ စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် မနားတမ်းသောက်နေသည်။ စကားသိပ်မပြော။ သို့သော် စီးကရက်မီးခိုးကြားမှ ကျွန်မကို ခိုးခိုးကြည့်သည်ကို ကျွန်မက သိနေသည်။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်မက ကိုကို့ကို ပြန်ပြောပြတိုင်း ‘လှိုင်ကလဲ ကြည့်နေလို့သာ ကိုကိုကြည့်တာကို သိတာပေါ့’ ဟု ကိုကို ပြန်ချေပတတ်သည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်က အဆောင်ထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ ကျွန်မက သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ အဆောင်ထဲ ဝင်နေပြီး ပြန်မထွက်တော့။ ‘အဲဒီတုန်းက သူသိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ဘာလို့ အတူတူထိုင်ပြီး စကားမပြောတာလဲ’ ဟု ကိုကိုက ချစ်သူဘဝ ရောက်မှ ပြောပြသေးသည်။ ကိုကိုတို့က အဆောင်ကို မကြာမကြာ လာလည်သည်။ နောက်တော့ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းလာသည်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကို ခေါ်တွေ့သည်။ ကျောင်းတက်ရာမှာ အခန်းထဲကို လာတွေ့သည်။ အင်းလျားကန်ကို အတင်း လမ်း လျှောက်ခေါ်သည်။ သည့်နောက်တော့ ကျွန်မတို့ ချစ်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုပါစို့ ကျွန်မတို့ဇာတ်လမ်းကား ဤမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

‘ကိုကိုနဲ့ လှိုင်နဲ့ စတွေ့တဲ့နေ့က လှိုင် လုံချည် ဘာအရောင် ဝတ်ထားသလဲဟင်’

ကျွန်မက အတိတ်ကိုစဉ်းစားမိရင်း ကိုကို့ကိုကောက်ကာ ငင်ကာမေးမိသည်။ ကိုကိုက ပြုံးပြီး သွက်သွက်လက်လက်ပင် ပြန် ဖြေသည်။

‘လုံချည်ပန်းရောင်ကလေးနဲ့၊ နှစ်ထပ်ဇာအင်္ကျီပန်းရောင်လေး ပေါ့လှိုင်ရာ’

ကိုကိုက ကျွန်မလက်ကလေးကို ချစ်သူဘဝကလိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြန်ဖြေသည်။

‘ဒါဖြင့် လှိုင်တို့ လက်ထပ်တဲ့နေ့ကကော ဟင်’

ကိုကို တွေဝေသွားသည်။ ကျွန်မမျက်နှာကို အားငယ်စွာ ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မလက်ကလေးများကို သူ့နဖူးနှင့် ကပ်လိုက်သည်။

‘ခွင့်လွှတ်ပါ လှိုင်ရယ်၊ လှိုင် အဲဒီနေ့က ဘာအကျိုးနဲ့ ဘာ လုံချည် ဝတ်ထားသလဲဆိုတာကို ကိုကို စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး၊ ဆံထုံးမြင့်မြင့်လေးထုံးပြီး သဇင်ပန်းတွေ ပန်ထားတာပဲ မှတ်မိ တော့တယ်’

‘ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ဆံထုံးကတော့ ကိုကိုကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကို လိုက်ပို့ခဲ့ရတာကိုး၊ ပန်းကလဲ ကိုကိုပဲ လိုက်ဝယ်ပေးတာပဲ၊ ကျန် တာတွေက လှိုင်ဖာသာရွေးချယ်ခဲ့တာ၊ လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ ချစ်သူဘဝ တွေ့စကလို စိတ်မဝင်စားတော့တာ အမှန်ပဲပေါ့နော် ကိုကို’

ကိုကိုသည် ကျွန်မမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေပြန်ပါသည်။ ကျွန်မမျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်စများ ဝဲနေပြန်ပါသည်။

‘လှိုင် ဘာတွေပြောနေတာလဲကွယ်၊ ကိုကိုတို့ တွေ့စက တော့ အိမ်ထောင်အကြောင်း၊ ဘဝခရီးအကြောင်း ပူပန်စရာတွေမှ မရှိခဲ့သေးတာကိုး၊ နောက်တော့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် တွေးတော ရတာတွေ၊ စီစဉ်ရတာတွေက ဦးနှောက်ထဲမှာ နေရာယူခဲ့လေတော့ ကျန်တာတွေ လစ်ဟင်းကုန်ရတာပေါ့ကွယ်၊ လှိုင်ကို မချစ်တော့ဘူး ထင်လို့လား’

‘အို မဟုတ်ရပါဘူးလေ၊ လှိုင်လဲ နားလည်ပါတယ်၊ လှိုင်

အဲဒါကို ပြောမလို့ပါဘဲ။ ချစ်သူဘဝနဲ့အိမ်ထောင်သည်ဘဝဆိုတာ တစ်ခြားစီပါလားလို့ တွေးမိလို့ပါ။ ကဲ ကိုကို၊ လှိုင်တို့ သွားကြစို့’

ကျွန်မတို့သည် အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးကို လျှောက်ပြီးအလယ် အုတ်လှေကားကြီးမှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ချစ်သူဘဝကလည်း ဤလှေကားကြီးမှ နှစ်ယောက်သား လက်တွဲ၍ ဆင်းဖူးပါသည်။ စိတ်ကောက်၍လည်း တစ်ယောက်တည်း ရှေ့မှပြေးဆင်းဖူးပါသည်။ ကြည်နူး၍လည်း အပြေးအလွှား ပြေးတက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ခုတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် အေးဆေးစွာ ဆင်းလာခဲ့ကြ ပါသည်။

‘ဟော လှိုင်၊ လှိုင်လာလယ်တယ်နော်၊ ဒီမှာ အိပ်မှာလား ဟင်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်’

သီရိမြို့မှ သူငယ်ချင်းများက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုကြ ပါသည်။

‘လှိုင်က အပျိုလို ပြန်နေချင်လို့တဲ့ဗျာ၊ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ထားလိုက်ကြစမ်းပါ’

ကိုကိုက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်ပြောကာ ကျွန်မ သည်မှာ ခဏပြန်နေမည့်အကြောင်း သူငယ်ချင်းများကို သိစေပါသည်။

‘အံ့မာ ခုမှ အပျိုပြန်ဖြစ်ချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ လက်မခံဘူး၊ လက်မခံဘူး၊ ပြန်ခေါ်သွား’

ကိုကိုသည် အရင်ကလိုပင် အဆောင်တံခါးပိတ်ချိန် ကိုးနာရီ ထိုးမှ ပြန်သွားပါသည်။

‘လှိုင်ရယ် နင် သိပ်ပိန်သွားတာပဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား ဟင်’

မြမြသင်းက ကျွန်မကို ဂရုတစိုက် မေးရှာပါသည်။
‘အေးကွာ၊ လှိုင် ထမင်းမစားနိုင်တာ တစ်လ ကျော်သွားပြီ’
‘ရိုးရိုးသားသားပဲလား’
‘မရိုးလို့ ခက်နေတာပေါ့’

‘အို ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီလဲ’
ကျွန်မက လက်သုံးချောင်းထောင်ပြလိုက်သည်။

‘အေးဟယ်၊ နင်ဒီမှာ လာနေတုန်း နေကောင်းအောင်
သက်သက်သာသာ နေပေါ့၊ စားချင်တာလဲ တို့ဝယ်ကျွေးမယ်’

‘ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကို အားကိုးရတာပေါ့ကွာ၊ လှိုင်
နေရာကော လူသစ်ရောက်နေပြီလား’

‘တစ်ယောက်လာနေပြီး ပြန်ပြောင်းသွားပြီ၊ ခု လွတ်နေတယ်၊
လှိုင်ပစ္စည်းတွေလဲ လက်ရာမပျက်ဘဲ၊ လှိုင် အဲဒီအခန်းမှာပဲ ပြန်နေ
မလား’

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်မနေခဲ့ရာအခန်းလေး
သည် နှစ်ယောက်ခန်းဖြစ်သည်။ အခန်းဖော်က မဟာဝိဇ္ဇာတန်း
တက်နေသူ ကြည်မေဦး ဖြစ်သည်။

‘ကြည်မေဦးတစ်ယောက်ကော ဘယ်လိုနေလဲဟေ့’
‘ပိုဆိုးနေတယ်’

ကျွန်မသက်ပြင်းချမိပါသည်။ ကြည်မေဦးသည် ရန်ကုန်သူဖြစ်
သည်။ မိဘမရှိတော့သော်လည်း မြို့ထဲမှာ အစ်ကိုရှိသည်။ သို့သော်
ယောက်မနှင့် မတည့်၍ အတူမနေဘဲ ဘော်ဒါ လာနေသည်။
ကြည်မေဦးသည် သဘောကောင်းသည်။ အေးဆေးသည်။ သို့သော်
ကြည်မေဦးသည် အလှကြိုက်သည်။ အသစ်အဆန်းကြိုက်သည်။

သူမ ကြိုက်သည့်အရာများကို သူမ ဖန်တီးယူတတ်သည်။ သူမတွင် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း အများအပြားရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကြည်မေဦး နာမည်ပျက်ရသည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ပျက်စီးနေပြီ ထင်သည်။

ကျွန်မ အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်တော့ ကြည်မေဦးသည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် တံခါးလာဖွင့်သည်။

‘ဟယ် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ပါလား’

ကြည်မေဦးက ဝမ်းသာအားရ ပြောရင်း ရင်ပတ်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်လိုက်သည်။ သူမတွင် အတွင်းခံအင်္ကျီ ဝတ်ထားခြင်းမရှိ။

‘လှိုင် ခဏပြန်နေတာ’

‘ယူတို့ အိမ်ငှားလို့ မရသေးလို့ဆို’

‘အေးကွာ၊ ခွေးနေရာမရ ဖြစ်နေတယ်’

ကျွန်မကပြောပြောဆိုဆို ခုတင်လွတ်ပေါ်တွင် အိပ်ယာလိပ်ကို ပစ်တင်လိုက်သည်။ ကြည်မေဦးက ဝိုင်း၍ ခင်းကျင်းပေးသည်။

‘မေဦး စီးကရက်တွေ သိပ်သောက်ပြန်ပြီနော်’

ကျွန်မက စီးကရက်တိုများ ပွနေသော သူ့စားပွဲပေါ်သို့ကြည့်ရင်း ပြောမိသည်။ ကျွန်မရှိစဉ်ကဆိုလျှင် မေဦးသည် ကျွန်မစကားကို နားထောင်၍ စီးကရက်ကို လျှော့သောက်တတ်ပေသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံကျမှ ကျွန်မက လက်ဖက်သုပ်ကျွေးမည်ဟု ချော့လျှင် လုံးဝ မသောက်ဘဲ နေသည်။

‘ကိုယ် သိပ်စိတ်ညစ်နေတယ်လေ’

‘မင်း စိတ်မညစ်တဲ့အခါရယ်လို့များ ရှိသေးလို့လားမေဦးရာ’
‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကိုယ်လဲ ယူမရှိတော့ စကားပြောစရာ
အဖော်တောင်မရှိတော့ဘူး၊ အရင်တလောက လာနေတဲ့
အမျိုးသမီးကတော့ ကိုယ့်အတင်းကို တစ်အိမ်လုံး လူစေ့အောင်
လျှောက်ပြောနေတော့တာပဲ’

ကြည်မေဦးက စကားပြောရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်
ယူပြန်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်မကို သတိရကာ ဒီတစ်လိပ်တည်းဟု
ပြောသည်။ ‘သောက်ချင်လဲသောက်ကွာ၊ ကိုယ့်လဲ တစ်လိပ်ပေး’ဟု
ကျွန်မက ပြောမိရာ ‘ဘုရားရေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’ ဟု မေဦးက
ဆိုလေသည်။

‘တစ်ခါတုန်းက ယူ ပြောတဲ့စကား မှန်တယ်၊ တစ်ယောက်
ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီး လက်ထပ်လိုက်ရင် ဘဝတည်ငြိမ်
သွားမယ် ဆိုတာလေ၊ ခုတော့ ကိုယ့်ဘဝလဲမတည်ငြိမ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့
ကိုမှလဲ အချစ်ချင်တော့ဘူး’

‘ဘဝတော့ တည်ငြိမ်သွားပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ထောင်ကျသွား
သလိုပဲ’

ကျွန်မက ဆက်လိုက်မိသည်။ ကြည်မေဦးက အိပ်ရာပေါ်
တွင် လှဲပြီး ဟန်ပါပါ စီးကရက်ဖွာနေသော ကျွန်မကိုကြည့်ကာ
အံ့ဩနေလေသည်။

‘ခေါင်းမူးလိုက်တာကွာ၊ တော်ပြီ’

ကျွန်မက စီးကရက်ကို ထိုးချေလိုက်ကာ ထထိုင်လိုက်သည်။
ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဝေါ့ကနဲ တစ်ချက်ပျို့အန်လိုက်မိပြန်
သည်။

‘ယူ ကလေးရှိနေပြီလား’

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ခက်လိုက်တာ မေဦးရယ်၊ မင်း ဒီလိုပဲနေသွားတော့မှာလား’

ကျွန်မ သက်ပြင်းချမိပါသည်။ အဝတ်အစားနှင့်အလှအပကို

မက်မောလှသော ကြည်မေဦး။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ ထွေးထွေးကို သတိရမိသည်။ ထွေးထွေးနှင့်စာလျှင် ကြည်မေဦးသည် အစစအရာရာ သာလွန်ပါသည်။ ရုပ်ရော၊ ငွေကြေးရော၊ ပညာရောဆိုပါတော့၊ ကြည်မေဦးမှာ မိဘမရှိပေမယ့် ငွေကြေးအမွေအနှစ် ရှိသည်။ အစ်ကိုကထိန်းသိမ်းထားပြီး လိုသလောက်ထောက်ပံ့သည်။ သို့သော် ကြည်မေဦးသည် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်းမရှိ။ ထွေးထွေးကျပြန်တော့ မိဘက ဆင်းရဲချို့တဲ့သည်။ ကျောင်းစရိပ်ပင် လောက်ငအောင် မထောက်ပံ့နိုင်။ အလုပ်ထွက်လုပ်ဖို့ သင့်သော်လည်း ထွေးထွေးက တက္ကသိုလ်ပညာကို လိုလိုချင်ချင် ရှိနေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တက္ကသိုလ်မြေမှာ မရမကတွယ်ကပ်နေသည်။ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေရှာသည်။ ရိုးရိုးသားသားပင် ရှာပါသည်။ ကျောင်းလွှတ်ချိန် ညနေပိုင်းနှင့် စနေ တနင်္ဂနွေ နေ့များတွင် အိမ်တိုင်ရာရောက် ကျူရှင်လိုက်ပေးရသည့် အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ပိုပိုလျှံလျှံမသုံးရသည့် တိုင် ကျောင်းစရိတ်တော့ ကာမိသည်။ သွားရေးလာရေးကြောင့် ညနေမိုးချုပ်နေတတ်သဖြင့် စည်းကမ်းနှင့် ဝင်ထွက်ရသော တက္ကသိုလ်အဆောင်မှာ နေ၍ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် သီရိမြိုင်ကို ရောက်လာရသည်။

‘ထွေးလေ ထွေး ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်အောင် မရမနေ ကြိုးစားမယ်’

ထွေးထွေးက အားနှင့်မာန်နှင့် အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မတို့က ထွေးထွေးကို လေးစားရသည်။ ညှာတာရသည်။ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီရသည်။ ထွေးထွေးအချိန်တန်၍ ပြန်မလာလျှင် လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်ကြရသည်။ စိတ်ပူကြရသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ချက်စားရသည်ဖြစ်၍ ထွေးထွေးအတွက်ထမင်း ကို ပိုချက်ထားပေးကြသည်။

သို့သော် မကြာမီ ထွေးထွေးကို ကျွန်မတို့ မျှော်စရာမလိုတော့ သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထွေးထွေး အဖော်ရပြီတည်း။ ထွေးထွေး ကျူရှင်လိုက်ပေးရသည့် အိမ်များမှ မျက်နှာကြီး အရာရှိအိမ်များ ဖြစ်သည်။ ထွေးထွေးနှင့်အရင်းနှီးဆုံးမှာ ဝင်ဒါမီယာရှိ အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်သည်။ တပည့်များနှင့် ရင်းနှီးသည်ထက် တပည့်တွေ၏ ဦးလေး တော်သူနှင့် ထွေးထွေးခင်မင်ခဲ့သည်။ ကိုအောင်နိုင်ကလေ၊ ကိုအောင် နိုင်ကလေ စသည်ဖြင့် ထွေးထွေးစကားများထဲတွင် ကြီးစိုးလာခဲ့ သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက စိုးမိုးလာပြီ ဆိုလျှင် လျှို့ဝှက်သိုသိပ်၍ ရခဲ့သည်။ ခုလည်း ထွေးထွေးကို ကျွန်မ တို့ အကဲခတ်၍ ရခဲ့ချေပြီ။

ကိုအောင်နိုင်က ထွေးထွေးကို အဆောင်ရောက်အောင်ပြန်ပို့ တတ်သည်။ ထွေးထွေးက ထိုအိမ်သို့ တစ်ရက်ခြား သွားရသည်။ ကျန်သည့်ရက်တွင် ကမာရွတ်လှည်းတန်းမှ အိမ်တစ်အိမ်သို့သွားရ သည်။ ထိုရက်များတွင်ပင် ကိုအောင်နိုင်က သွားစောင့်ကြိုပြီး လိုက်ပို့ပေးတတ်သည်။ သည်တော့လည်း ကျွန်မတို့က ကိုအောင်နိုင်၏ စေတနာကို ယုံကြည်လက်ခံမိကြတော့သည်။

တစ်နေ့တွင်တော့ ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ဗိုလ်ချုပ်
ဈေးသို့သွားဖြစ်ကြသည်။ ထွေးထွေးမှာက ကျူရှင်သွားပေးရမည့်အချိန်
နီးနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ အလျင်စလို ဝယ်ခြမ်းနေရသည်။

‘၁၅ မိနစ်ပဲလိုတော့တယ်၊ ထွေးထွေး သွားမှပဲ၊ အန်တီကြီး
က အချိန်တိကျမှ ကြိုက်တာ’

ထွေးထွေးက စိတ်ပူစွာ ပြောလာသည်။

‘ဒီလိုဆိုလဲ ထွေးထွေးကို ကားဂိတ်အရင် လိုက်ပို့လိုက်
ရအောင်’

ကျွန်မတို့ကထွေးထွေးကိုပို့ပြီးမှ ဈေးဆက်ဝယ်ရန်သဘောတူ
လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ထွေးထွေး၏ ဝမ်းသာအားရအသံလေးကို ကြား
လိုက်ရသည်။

‘ဟင် ကိုအောင်၊ အဲ ကေသီတို့ပါလား၊ တီချာလဲ ခုပဲ
လာတော့မလို့၊ နောက်ကျသွားတော့မှာပဲလို့ စိတ်ပူနေတာကွယ်၊
တော်ပါသေးရဲ့’

ကျွန်မတို့ ဝမ်းသာသွားရပါသည်။ ကိုအောင်နိုင်နှင့် ထွေးထွေး
တပည့် ကေသီတို့ မောင်နှမကို တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်သည်။

‘အတော်ပဲပေါ့ ဒီလိုဆို ထွေးထွေးလိုက်သွားတော့’

ကျွန်မက ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ကေသီတို့က ဝယ်စရာရှိသေးတယ်’

လေအေးကလေးဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သော ကေသီစကားကို
နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိပါသည်။ ထွေးထွေးကသာ မျက်နှာ
ပျက်ပျက်ဖြင့်

‘ဒီလိုဆိုလဲ တီချာသွားနှင့်ပါမယ်လေ’

ကျွန်မတို့မှာ ထွေးထွေးထွက်သွားရာသို့ အကြောင်သား
ငေးနေမိကြပါသည်။ ကေသီဆိုသူလေးက ဟန်မပျက်ဝယ်စရာရှိတာ
ဝယ်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ကားပေါ်တက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။ ကိုအောင်နိုင်က ကျွန်မတို့ကို အားနာပြုံး ပြုံးပြရှာသည်။
သည်တော့မှ ကျွန်မတို့ သဘောပေါက်ရသည်။ စာသင်မည့်ဆရာမ
ကသာ အိမ်အရောက်နောက်ကျ၍ တာဝန်ပေါ့သူဖြစ်ချင်ဖြစ်ရမည်။
တပည့်မလေးက ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးသွားနှင့်ပြီး
စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်တင်လျက် အသင့် ဖြစ်နေပေရောမည်။

‘ထွေးထွေးတစ်ယောက် ဘတ်စ်ကားမှရသေးရဲ့လားမသိဘူး’

မြမြသင်းက ထွက်သွားသောကေသီတို့ ကားလေးကိုကြည့်
ပြီး စိတ်ပူပန်စွာ ပြောရှာပါသည်။

‘အေးဟယ် လှိုင်လဲ ကြောင်သွားတာပဲ၊ ဒီလောက်အဆင်သင့်
ကြီး တွေ့နေမှတော့ ကားနဲ့တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားမယ် ထင်တာ
ပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဆရာမပဲဟာ’

‘ကိုအောင်နိုင် လိုက်ပို့ရင်တောင် တစ်ခါမှ ကားနဲ့လိုက်ပို့တာ
မဟုတ်ဘူးကွ’

‘အေးနော်၊ ကိုယ်တော့ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်တပည့်လေး
တွေကို သတိရတယ်၊ ကိုယ်သွားရင် လမ်းထိပ်ကစောင့်ပြီး ထီး
ယူရ ခြင်းယူရတာ အလှအယက်ပဲ၊ အပြန်ကျရင်လဲမလိုက်ပါနဲ့ဆို
ပြောလို့မရဘူး၊ ဘတ်စ်ကားဂိတ်အထိ လိုက်လိုက်ပို့တယ်၊ တစ်ခါ
တလေ ကျောင်းသားမိဘတွေတောင် ပါသေး၊ ဆရာမတို့ သူများတွေ
က နောက်မှာ ပြောင်မှာ စိုးလို့တဲ့လေ’

မြောက်ဥက္ကလာပတွင် မူလတန်းဆရာမ သွားလုပ်နေသော ခင်အေးရီက ပြောပြလေသည်။

‘သူတို့ကဆရာမတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတာမှမဟုတ်ဘဲကွ၊ လခပေးထားတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို သဘောထားတာပဲ’

မြမြသင်းကမကျေမနပ်ပြောနေသည်။ ကျွန်မတို့သည် ရင်ထဲမှ ဝေဒနာကိုယ်စီဖြင့် ဘာမှ ဆက်မဝယ်မိကြတော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြပါ သည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသော ရှောက်သီးသုတ်နှင့် ကြာဆံဟင်းခါး စားရန်ကိုပင် သတိမရကြတော့ပါပေ။

ထိုနေ့မှစ၍ ထွေးထွေးကို ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နှင့် တွေ့နေရ သည်။ ယခင်လို အားမာန်အပြည့်ပါသော စကားလေးများကိုပင် မကြားရတော့။ သို့သော် ကျူရှင်ပေးရန် သွားမြဲသွားသည်။ ကိုအောင် နိုင်ကလည်း လိုက်ပို့မြဲ လိုက်ပို့သည်။

ထိုနှစ် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ထွေးထွေးသည် သူ့နေရပ်သို့ ပြန်သွားသည်။ ခါတိုင်းနှစ်က ပြန်လေ့မရှိ။ ကျောင်း ဖွင့်ကာနီးမှ ထွေးထွေးဆီက စာရောက်လာသည်။ မိခင် နေမကောင်း၍ ရင်အုပ်မကွာ ပြုစုနေရကြောင်း၊ ရန်ကုန်တွင် သူ့တစ်ယောက်စာ အတွက် ရှာကြံနေ၍ဖြစ်သော်လည်း မိဘနှင့် မောင်ညီမလေးများကို ပစ်ထားသလို ဖြစ်နေရကြောင်း၊ ခုတော့ သူ့ရပ်ရွာလေးမှာပင် ကျောင်းဆရာမလုပ်၍ အိမ်၏ တာဝန်ကို ယူနေပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရေးထားလေသည်။ ကျောင်းဖွင့်ရက်တွင် ကိုအောင်နိုင်တစ်ယောက် သတိတရဖြင့် မေးလာသောအခါ ကျွန်မတို့က သူ့စာလေးကို ပြလိုက်ရတော့သည်။ တကယ်တော့ ထွေးထွေးသည် နာကြည်း ဆွေးမြေ့သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ဖြင့် တက္ကသိုလ်မြေကို ခွာသွားလေပြီ

ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး

ဟု ကျွန်မတို့ နားလည်မိပါသည်။ ထွေးထွေး စိတ်နာသည်မှာ သူ့ဘဝကိုပဲလား၊ လူတွေကိုပဲလား၊ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုပဲလား မပြောတတ်ပါပြီ။

ထွေးထွေး တစ်ယောက် လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးခဲ့ရရှာပြီ တည်း။

ညက အေးအေးဆေးဆေး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် ကျွန်မ လန်းဆန်းစွာ နိုးလာခဲ့သည်။ သို့သော် အိပ်ရာမှ ထထချင်း မိုက်ကနဲမူးသွားပြီး ကြွေလုံရုံရာသို့ပြေးကာ ဝေါ့ကနဲအန်လိုက် မိသေးသည်။

‘ယူ့ကြည့်ရတာလဲကွာ မသက်သာလိုက်တာ၊ ရော့ ကော်ဖီ ပူပူလေးသောက်လိုက်’

ကြည်မေဦးက ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘မေဦး ကလပ်စ် မရှိဘူးလား’

‘ကိုးနာရီခွဲမှ’

မေဦးက အေးအေးဆေးဆေး အလှပြင်နေသည်။ ထိုစဉ် မြမြသင်းက တံခါးလာခေါက်လေသည်။

‘လှိုင် နိုးပြီလား၊ ဘာစားချင်လဲ၊ ညနေ လှည်းတန်းဈေးက ဝင်ဝယ်ခဲ့မယ်’

‘ပုစွန်ချဉ်လေး စားရရင် ကောင်းမလားမသိဘူး’

‘ဝယ်ခဲ့မယ်လေ၊ ဒို့တွေအားလုံးသွားရင် လှိုင်တစ်ယောက်
တည်း ပျင်းနေမှာပေါ့’

‘ရပါတယ်၊ နားအေးပါးအေး မနေရတာ ကြာပြီပဲ၊ စာဖတ်
နေမှာပေါ့’

‘လှိုင်ဆာရင် ကိုယ့်ထမင်းချိုင့် ဖွင့်စားနော်’

ထမင်းချိုင့်မှာစားသော ကြည်မေဦးက မှာသည်။

‘ဒီလိုဆို ကိုယ်သွားတော့မယ်၊ အဆက်ကြီးကို သတိရပြီး
တော့လဲ ငိုမနေနဲ့ဦး’

‘စိတ်ချသွားပါ မြမြရာ၊ မင်းတို့ရုံးမှာ အိမ်ငှားမယ့်သတင်းလေး
ဘာလေများလဲ ရလိုရငြား စကားစပ်ကြည့်စမ်းပါနော်’

မြမြသင်းသည် ရုံးတစ်ရုံးတွင် လုပ်အားပေးနေ့စား လုပ်
နေရသည်။ နေ့စားမှ လစားဖြစ်နိုး၊ အလုပ်သင်ဖြစ်နိုး၊ ထိုမှတစ်ဆင့်
အမြဲတမ်းရာထူးလေးများ ရနိုးဖြင့် ရန်ကုန်တွင် ကပ်နေရသူတစ်ဦး
ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာသည်။
ကျွန်မ မမြင်ဖူးသေးသော မျက်နှာသစ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

‘မမကြည်မေဦး ကျောင်းသွားရင် နွယ်ကိုလဲ ခေါ်ပါနော်၊
နွယ်လဲ ကိုးနာရီခွဲ ကလပ်စ်တက်ရမယ်’

မိန်းကလေးသည် ဖြူဖြူတုတ်တုတ်လေးဖြစ်သည်။ တောက်ပ
ရွန်းသစ်သော မျက်နှာလေးနှင့် စကားပြောဟန်လေးမှာ ချစ်စရာ
ကောင်းနေသည်။ အမူအရာကို ကြည့်၍ ကျောင်းသူအသစ်
ဖရက်ရှာလေး ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မတွေးလိုက်မိသည်။

‘သူက ဖရက်ရှာလားကွ’

မိန်းကလေးထွက်သွားသွားချင်း ကျွန်မက မေးလိုက်မိသည်။

‘ဟုတ်တယ် ယူတို့ ပဲခူးဘက်ကပဲ၊ မော်လမြိုင်ကောလိပ်
မှာ ရတာ မနေချင်လို့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာတယ်’

‘ဪ ဪ’

ကိုးနာရီခန့်တွင်မှ ကြည်မေဦးလည်း အလှပြင်ဆင်မှုကို
အဆုံးသတ်ကာ ကျောင်းတက်ရန် ထွက်သွားသည်။

ကျွန်မက အိမ်ရှင်နှင့်တွေ့ဆုံကာ ကျွန်မ တစ်လမျှ ပြန်နေမည့်
အကြောင်းပြောပြီး အိမ်လခ ၃၀ ကို ပေးလိုက်သည်။

‘ဪ ဒါနဲ့ နီနီလှိုင်တို့ အိမ်ရှာနေတယ် ဆိုလားလို့’

‘ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ’

‘ကန်လမ်းထဲမှာ အန်တီ ညီမဝမ်းကွဲအိမ်တစ်အိမ်ရှိတယ်၊
သူတို့က နယ်ကို အလုပ်နဲ့ ပြောင်းသွားကြလို့ ခဏအားနေတယ်၊
အဲဒါ အမြဲတမ်းတော့ မငှားဘူးတဲ့၊ သူတို့ပြန်လာရင် ပြန်နေမယ်တဲ့၊
ခဏတဖြုတ် နေချင်တဲ့သူရှိရင်၊ လူလဲနည်းမယ်ဆိုရင် တင်ထားလိုက်
ပါတဲ့၊ အန်တီကို ပြောထားဖူးတယ်’

‘ဟုတ်လားအန်တီ၊ ဒီလိုဆို အဆင်ပြေတာပဲ၊ လှိုင်တို့လဲ
တစ်ခြားအိမ်ရှာမရခင် ခဏပဲနေမယ်လေ၊ လူကတော့ နှစ်ယောက်
တည်းနေမှာပဲ၊ နေမယ် အန်တီ နေမယ်၊ လှိုင်ဖုန်းဆက်ပြီး
ပြောလိုက်ဦးမယ်နော်’

ကျွန်မမှာ အိမ်ရမည်ဆို၍ ဝမ်းသာလုံးဆို့နေမိသည်။ ဘယ်လို
အိမ်လဲ ဘာလဲ ဘာမျှမမေးမိ။ ကျွန်မအနေဖြင့် ကိုကိုနှင့် နှစ်ယောက်
တည်း အိမ်သပ်သပ်နေရလျှင် ပြီးရော၊ အမိုးနှင့်အကာပါလျှင်

ပြီးရော၊ အိမ်ဆိုလျှင် ပြီးရော သဘောထားကာ ကိုကို့ရုံးသို့
ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

‘ကိုကိုရေ လှိုင်တို့ အိမ်ရတော့မယ်သိလား’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲလှိုင်’

‘ကန်လမ်းထဲမှာတဲ့’

‘ကန်လမ်းဆိုတာက ဘယ်မှာလဲ’

ကျွန်မ အနီးရှိအိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးကို လှည့်မေးလိုက်ရသည်။

‘ဟိုလေ၊ တံတားဖြူကန်လမ်းထဲမှာတဲ့ ကိုကိုရဲ့၊ ဟိုလေ
ကိုကိုရယ်၊ လှိုင်တို့အဆောင် မရောက်ခင် လမ်းကြားလေးဟာလေ’

‘ရပ်ကွက်က သန့်ရဲ့လား လှိုင်ရယ်’

ကိုကိုသည် နေရာရွေးလွန်းသူ ဖြစ်သည်။ မြို့လယ်ခေါင်မှာ
အနေကြာ၍လည်း ရပ်ကွက်ဆင်ခြေဖုံးလိုဟာမျိုးတွင် သိပ်မနေချင်
လူတွေက သိပ်အဆင့်အတန်းနိမ့်တာပဲဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မ
ကတော့ လူတွေ ပြတ်သိပ်ကျပ်ညပ်နေသော မြို့လယ်ခေါင်ထက်
အသက်ရှူရချောင်သော ရပ်ကွက်မျိုးကို ပိုနှစ်ခြိုက်မိသည်။

‘အို ကိုကိုရယ်၊ ရပ်ကွက်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ လှိုင်တို့
နှစ်ယောက်တည်း နေရဖို့က အရေးကြီးပါတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခြား
အိမ်ရှာမရခင် ခဏတဖြုတ်နေမှာပါ၊ ကိုကိုကြိုက်တဲ့အိမ်ရတော့
ပြောင်းကြတာပေါ့ကွယ်နော် နော်လို့’

‘ထားပါတော့လေ၊ အိမ်ကိုရော လှိုင်တွေ့ပြီးပလား’

‘ဟင်အင်းမတွေ့ရသေးဘူး၊ ညနေ ကိုကိုလာခဲ့လေ၊ အတူတူ
သွားကြည့်ကြမယ်’

‘အိမ်က စပေါ် ဘယ်လောက်တင်ရမှာလဲ’

‘မသိသေးဘူး ကိုကိုရဲ့’
 ‘အိမ်လခကရော’
 ‘နေဦး မေးကြည့်ဦးမယ်’
 ‘လှိုင်ဟာက ဘာများသိတာရှိလို့လဲ၊ ဒါနဲ့များ အလောတကြီး
 ဖြစ်နေလိုက်တာ’

ကိုကိုက ကျွန်မကို အပြစ်တင်သလို ပြောနေပါပြီ။ ကျွန်မက
 လည်း ကျွန်မ၊ အိမ်ဆိုသည့်အသံ ကြားသည်နှင့်ပင် ဘာမျှ မမေး
 မစမ်းမိတော့။ အလောတကြီး ဖုန်းသာ ကောက်ကိုင်မိသည်။

‘လှိုင်လဲ အိမ်ရမယ်ဆိုတာနဲ့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ကိုကိုရေ၊ လှိုင်
 အားလုံးမေးထားလိုက်မယ်၊ ညနေလာခဲ့နော်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပဲနော်’

ကိုကို ဖုန်းချရန် ဟန်ပြင်ချေပြီ။

‘ဪ ဒါနဲ့ကိုကို’

ကျွန်မက တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရကာ ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲလှိုင်’

‘ဟိုလေ နေ့တစ်နေ့မှာ နာရီပေါင်း ဘယ်နှစ်နာရီရှိသလဲလို့
 မေးမလို့ပါ’

ရုတ်တရက် ကိုကို့ဆီမှ ဘာသံမျှ မကြားရ။ အတန်ကြာမှ

‘ဪ လှိုင်ကလဲကွာ၊ လှိုင်ကို ကိုကိုသတိရပါတယ်’ဟု
 ပြောတော့သည်။ ကျွန်မတို့ချစ်သူဘဝတွင် ကိုကိုက နေ့တိုင်း
 ဖုန်းဆက်သည်။ အဆောင်မှာ လာတွေ့ပြီး ပြန်သွားလျှင်လည်း
 အိမ်ရောက်တော့ ဖုန်းဆက်သေးသည်။ နံနက်အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း
 လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ တစ်ခါဆက်သည်တဲ့။ ရုံးရောက်

တော့ တစ်ခါဆက်သည်တဲ့။ လာခါနီးတော့ တစ်ခါဆက်ပြန်သည်။ ကျွန်မမှာ ဖုန်းခေါ်ပေးရသည့်အိမ်ရှင်ကို အားနာလှသဖြင့် ခဏခဏ ဖုန်းမဆက်ရန် ပြောရသည်။ ထိုအခါ ကိုကိုက

‘လှိုင်ကို အချိန်တိုင်းမှာ သတိရနေတာကိုး၊ တစ်နေ့မှတစ်ခါပဲ တွေ့ရတော့ ကိုကိုအားမရလို့ပါကွယ်၊ ဒီနေ့တွေ့သွားပြီး နောက် နေ့ပြန်တွေ့ဖို့ စောင့်ရတာ အကြာကြီးပဲ၊ နေ့တစ်နေ့မှာ ၂၄ နာရီ ထဲရှိတာတောင် ကိုကိုမယုံချင်တော့ဘူး’ ဟု ပြောတတ်ပါသည်။ ခုတော့ ကျွန်မက ပြန်အစဖော်ပေးသည်ကိုပင် ကိုကို ရုတ်တရက် သတိမရတော့ပါကလား။

ကျွန်မသည် တစ်ယောက်တည်းပျင်းပျင်းနှင့် မြမြသင်းတို့ ပြန်အလာကိုစောင့်နေရသည်။ ကြည်မေဦး၏ ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့် ကြည့်ရာ ဘဲဥနှစ်ခြမ်းနှင့် ဂေါ်ဖီကြော် အနည်းငယ်တွေ့ရလေသည်။ အဆောင်မှာနေစဉ်က အစားအသောက် ဆင်းရဲလွန်း၍ စိတ်ညစ်ရ သည်။ ခုတော့ အသစ်အဆန်းပြန်ဖြစ်နေ၍ စားချင်သလိုလိုရှိလာ သည်။ နေမကောင်းဖြစ်ပြီးမှ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လေး ငါး ဇွန်းမျှ စား၍ ဝင်သွားသည်။

မြမြသင်းတို့ ပြန်လာတော့ ကျွန်မရေမိုးချိုး၍ အလှပြင်ပြီး လေပြီ။

‘အံမယ် လူမမာက လှလို့ ပလိုပါလား၊ အမိစားချင်တဲ့ ပုဇွန်ချဉ်ဝယ်ခဲ့တယ်၊ ခဏစောင့်ဦး ထမင်းချက်ရဦးမယ်’

ကျွန်မသည် မြမြသင်းကို ကူညီ၍ ချက်ပေးနေသည်။ ကျွန်မရှိစဉ်က ချက်စားခဲ့သော အိုးခွက်ပန်းကန်လေးများလည်း ရှိနေသည်။

“မြမြရယ် မင်းရော အလုပ်ကလဲ ရေရေရာရာမရှိ၊ ရည်းစား သနာလဲ မရှိနဲ့ ရန်ကုန်မှာနေရတာ မပျင်းဘူးလား၊ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာပြန်ပြီး ဆရာမလေး ဘာလေးလုပ်နေပါလား’

ကျွန်မက တစ်နေ့တစ်နေ့ရုံးသွားလိုက်၊ အိမ်ပြန်လိုက်နှင့်ပင်ပန်း လှသော မြမြသင်းကိုကြည့်ကာ ပြောမိသည်။

‘ကိုယ့်မှာ တစ်ခြား ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိနေလို့ကွ’

‘ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ’

‘ရန်ကုန်မှာပဲ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင်း စာရေးဆရာမ ဖြစ် အောင် လုပ်မယ်လို့’

‘စာရေးတာပဲကွာ၊ ဘယ်နေရာမှာနေနေ ရေးလို့ရပါတယ်၊ နယ်မှာနေပြီး စာရေးဆရာဖြစ်နေတာ ပုံလို့’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာတော့ ပိုနီးစပ်တာ အမှန်ပဲကွာ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ ကိုယ်တိုင်သွားပို့၊ ကိုယ်တိုင်သွားမေး၊ အဆက်အသွယ်လဲ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွ’

‘ကိုယ်တိုင် သွားလောတာတို့၊ နားပူတာတို့လဲ ပါမှာပေါ့’

‘ဒါပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်တစ်ခုခု ရမယ်ဆိုရင်တော့ နယ်ကိုလဲသွားမှာပါပဲ၊ ခက်တာက အလုပ်က ဘယ်မှာမှ မရတာ’

‘အေးလေ၊ ရန်ကုန်မှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ နေနေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပဲနော်၊ နေတတ်ရင် ကောင်းပါတယ်၊ တိုးတက်ဖို့လမ်းစလဲ ရှိပါတယ်၊ မနေတတ်ရင်တော့ ပျက်စီးချင် စာရာကြီးပဲ’

‘မနေတတ်ရင်တော့ ဘယ်မှာနေနေ ပျက်စီးမှာပဲပေါ့၊ မနေ တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေများနေတော့ ကိုယ်တို့လဲ ရောယောင်

အထင်သေးခံရတာပဲ။ ခုဆို တစ်ယောက်တည်း အလုပ်သွားရတာ တောင် သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ အချောင်ရမလားလို့ လိုက်ချင်တဲ့ လူတွေက ရှိသေးတယ်’

‘ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေလဲ ရှိတာကိုး’

‘ဒါပေါ့ကွ။ တစ်ခါတစ်လေများ တစ်ချို့ယောက်ျားကလေး တွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူတတ် လူလယ်ကြီး ဖြစ်ကြောင်းပြချင် တာနဲ့။ ငါသိပါတယ်ကွာ အဲဒီအမျိုးသမီးက စိကြီးပါ။ လိုချင်ရင် အချိန်မရွေးရတယ်လို့ မကြားတကြား ပြောသံကြားရရင်လေ ဒေါသ ဖြစ်လွန်းလို့။ လူကို အသားဆတ်ဆတ်တုန်နေတာပဲ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့နော်။ တစ်ချို့က ကိုယ့်နှုတ်က ထွက်လိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ တစ်ဖက်သားမှာ ဘယ်လောက်ထိခိုက်သွားမယ် ဆိုတာ မတွေးကြဘူး’

‘မိန်းကလေးတွေကလဲ ခက်ပါတယ်။ အဝတ်အထည် အသုံး အဆောင်တွေကလဲ အသစ်အဆန်းတွေက ပေါလွန်းတော့ အဲဒီနောက် လိုက်ရင်း လူပါ ပါတော့တာပဲ။ ဒါထက် မင်းအချစ်တော် ကြည်မေဦး တစ်ယောက်လဲ ခု တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်။ နွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက သူနဲ့ ဘယ်လို ရင်းနှီးသွားတာလဲ’

‘သီတာနွယ်လား။ သူ့မိဘတွေနဲ့ ကြည်မေဦးယောက်မနဲ့က သီတယ်ဆိုလား ကောင်မလေးလဲ မလွယ်ဘူး။ ကြည်မေဦး ပါတီ တက်တာ လိုက်ချင်လို့တဲ့လေ’

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ စကားမပြောရတာ ကြာပြီဖြစ်၍ ဦးတည်ရာပြောရင်း အတင်းအဖျင်းစုံသွားလေသည်။ ချက်ပြုတ်

ပြီးစီးသောအခါ မြမြသင်းက ရေသွားချိုးသည်။ ပုဇွန်ချဉ်ကြော်နှင့် ဟင်းခါးရည်လေးမှာ စားချင့်စဖွယ်ဖြစ်သည်။ မကြာမီ လူများ စုံလာသည်။ မြမြသင်းတို့အခန်းမှာ လေးယောက်ခန်းဖြစ်သည်။ သီတာနွယ်လည်း သည်အခန်းထဲမှာနေသည်ကို သိရသည်။ သီတာနွယ်ကိုကြည့်ပြီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်မ ထွေးထွေးကိုပင်သတိရ မိပြန်သည်။ ညကပင် ထွေးထွေးအကြောင်း တွေးမိသေးသည်။ သီတာနွယ်သည် ထွေးထွေးကဲ့သို့ပင် ငယ်သည်။ နုသည်။ ပြီးတော့ နွမ်းပါးပုံရသည်။ သို့သော် သီတာနွယ်က ထွေးထွေးထက်လှသည်။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ ထွေးထွေးက စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသည်။ သီတာနွယ်က ညွတ်ပျောင်းလွယ်သော ရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။

‘ကဲ ဘာတွေ တွေးနေသလဲ၊ ထမင်းစားကြစို့’

သနပ်ခါးပင်လိမ်းပြီးနေသော မြမြသင်းက သတိပေးသည်။ ပြီးတော့ အနီးရှိ သံချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် သံဇကာတံခါးကို တောင်တောင်မြည်အောင် ခေါက်လိုက်သည်။ ထမင်းစုစားရန် အချက်ပေးခြင်းတည်း။

ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်း မဟုတ်သော်လည်း တစ်ယောက် တစ်မျိုးစုလိုက်သောအခါ ဟင်းအမယ်က စုံလှသည်။ စကား တပြောပြောနှင့် စား၍မြိန်သည်။ ထမင်းဝိုင်းတွင် ခြောက်ယောက်ခန့် ပါဝင်သည်။ ကျန်လူများက ကိုယ့်အခန်းတွင် ကိုယ်စားကြသည်။ နီးစပ်ရာတွဲ၍ ထမင်းချိုင့်မှာစားသူက များသည်။

‘အချစ်ရေ အချစ်ရေ’

သည်လေချွန်သံကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည်။ ကိုကိုလေချွန်သံပါ။ ယခင်က ကိုကိုလာတိုင်း ကျွန်မကို အဆောင်

ရှေ့မှ လေချွန်၍ ခေါ်တတ်သည်။ ကိုကိုလေချွန်သံကို စာလုံးပေါင်းဖြင့် ကာရန်ယူလိုက်လျှင် ‘အချစ်ရေ အချစ်ရေ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း ကိုကိုက ပြောပြဖူးလေသည်။

‘လာပြီ’

ကျွန်မက ကမန်းကတန်းလက်ဆေးကာ ပြေးထွက်သွားသည်။

‘အမယ်လေးဟဲ့ ကိန္နရီမောင်နံ့ကျနေတာပဲ၊ အခုမှ တစ်ညလေး ခွဲရသေး’

နောက်မှ သူငယ်ချင်းများ ပြောကျန်ရစ်သည်ကို ကြားရပါ သည်။

‘ကိုကို ထမင်းစားပြီးပြီလားဟင်၊ လှိုင်တော့ ထမင်းတွေဘာတွေ စားလို့ရနေပြီ ကိုကိုရဲ့၊ ဘွားမြင့်တို့ ကြီးကြီးသူဇာတို့က ဘာပြော သေးလဲဟင်၊ အိမ်သွားကြည့်ရအောင် ကိုကို၊ နေဦး အန်တီကို ခေါ်လိုက်ဦးမယ်’

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မေး၊ တစ်ယောက်တည်းပြောပြီး အန်တီကို ပြေးခေါ်ရသည်။

ကန်လမ်းထဲဝင်မိလျှင်ပင် ကိုကို့မျက်နှာက သဘောမကျ ဟန် ပေါ်နေလေသည်။ နေအိမ်များကစိပ်၍ ပြတ်သိပ်နေသည်။ လမ်းကဆိုးသည်။ အတော်ကြီးလျှောက်လာပြီးမှ အိမ်ကိုတွေ့ရသည်။ သည်နားတစ်ဝိုက်တွင်တော့ အိမ်ကကျဲသွားသည်။ ခြံနှင့်အိမ်လေးများ သပ်သပ်ယပ်ယပ်ရှိနေသည်။ ကျွန်မတို့ကိုပြသည့် အိမ်လေးမှာလည်း သစ်သားတစ်ထပ်အိမ်လေးဖြစ်ပြီး ခြံဝန်းလေးနှင့်ဖြစ်သည်။ ကင်ပွန်း ပင်၊ သရက်ပင်လေးများဖြင့် နေချင့်စဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘ဒီအိမ်ပဲကွယ့်၊ စပေါ်လဲ သူတို့ သိပ်မယူပါဘူး၊ အိမ်လခ နှစ်လခလောက်ပဲ ကြိုတင်ထားပါတဲ့၊ အိမ်လခက ငါးဆယ်တည်း ပဲလေ၊ အိမ်မပျက်စီးအောင်သာ ထားတာပါ၊ သူတို့လိုချင်ရင် ပြန် ယူမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် အန်တီလဲ လူတိုင်းကို မတင်ရဲဘူး၊ တော်ကြာ ဆင်းမပေးရင် ဒုက္ခ’

‘အို စိတ်ချပါ အန်တီ၊ အန်တီတို့ ပြန်လိုချင်တဲ့အခါသာ ပြော၊ လှိုင်တို့ ဖယ်ပေးပါ့မယ်၊ တစ်ခြားမှာလဲ ရှာဦးမှာပါ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုကို၊ နေမယ်မဟုတ်လားဟင်’

‘နေတာပေါ့ကွယ်’

ကိုကို ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်နေသော ကျွန်မကို သဘောမကျ သလို ကြည့်ကာ အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောပါသည်။ ကျွန်မတို့ ပြန်လာပြီး အဆောင်ရှေ့တွင် ထိုင်မိသည်။

‘ဘွားမြင့်ကတော့ ပြောတယ်၊ သူလဲ ဒီကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ထဲ ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲတဲ့၊ ဒေါ်သူဇာကတော့ သူတို့ကို စိတ်ကောက် ပြီး ဆင်းသွားတာလို့ ထင်နေတယ်’

‘လှိုင် ဘယ်သူ့ကိုမှစိတ်မကောက်ပါဘူးကိုကို၊ စိတ်ကောက် စရာအကြောင်းလဲ မရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နဲ့ နေချင်တာတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ လှိုင်တို့မှာ သားသမီးလဲ ရှိလာဦးမှာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ လှိုင်လဲ နေကောင်းပြီး စိတ်ပျော်လာအောင် နေလိုက်ဦး၊ လကုန်တော့ ကိုကိုတို့ ပြောင်းကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ကောင်းပါပြီလေ၊ ကိုကို့သဘောပါ၊ လှိုင်မှာ ကိုကို့ကိုပဲ အားကိုးနေရတာပါ ကိုကိုရယ်၊ လှိုင်ကို နားလည်ပါ’

‘ကိုကိုသိပါတယ် လှိုင်၊ ကိုကိုလဲ လှိုင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း
 နေချင်တာပါပဲ။ ကိုကို့ကိုလဲ အထင်မလွဲပါနဲ့။ လှိုင်ကို သည်ထက်
 ကောင်းတဲ့နေရာမှာ တင့်တင့်တယ်တယ် ထားချင်တာပါ။ လောလော
 ဆယ် ကိုကိုလဲ မတတ်နိုင်သေးလို့။ ကိုကိုတို့ အကြွေးတွေလဲ
 ကြေလုပါပြီ။ ကိုကို ရုံးက ငွေထပ်ချေးပြီး ဖေဖေဆီကလဲ တောင်းမယ်။
 ပြီးတော့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ တစ်နေရာရာ ပြောင်းကြတာပေါ့’

‘လှိုင် ဘယ်နေရာမှာ နေရနေရ ကျေနပ်ပါတယ်ကိုကိုရယ်’

‘အိမ်က လကုန်မှ ပြောင်းရမှာဆိုတော့ ယူ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး
နေဦးပေါ့ကွာ’

ကြည်မေဦးက အပြင်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရင်း ကျွန်မကို လှမ်း
ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မမှာလည်း အိမ်ထောင်သည်ဘဝဖြင့်
တစ်သက်လုံး အကျဉ်းကျနေရမည့် အရေးကို တွေးကြည့်ရင်း ခုလို
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြန်နေရသည့် ဘဝလေးကို ယခုမှပင် ပိုမိုခုံမင်
နေပါပြီ။

‘မင်း ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ မေဦး’

ကျွန်မ ဖတ်လက်စဝတ္ထုစာအုပ်ကိုချပြီး မေဦးပြင်ဆင်နေပုံကို
ငေးမောကြည့်နေမိကာ မေးလိုက်မိပါသည်။

‘မာဂျရီတို့လေ ဖိလင်ပင်းကို အပြီးပြန်တော့မလို့ ဒီနေ့
နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်မယ်’

ကြည်မေဦးက လက်သည်းများကို ဂရုတစိုက်ဆေးဆိုးရင်း
ပြောလိုက်သည်။

‘ကကြဦးမှာပေါ့’
 ‘ဒါပေါ့’
 ‘မင်းကို ဘယ်သူ လာကြိုမှာလဲ’
 ‘ချာလီလေ’

ချာလီကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ သူသည် ရှမ်းစော်ဘွား အဆက်အနွယ်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ အေးဆေးသည်။ ဖော်ရွေသည်။ ပထမက သူသည် ကြည်မေဦး၏ သူငယ်ချင်း အီဗလင်မျိုးခင်၏ ရည်းစားဖြစ်သည်။ အီဗလင်ဆီလာတွေ့ရင်း ကြည်မေဦးနှင့် ခင်မင်သွားသည်တဲ့။ ကြည်မေဦးကို အခင်မင်လွန် သွား၍ ထင်သည်။ အီဗလင်က အထင်အမြင်လွဲကာ ချာလီကို အဆက်ဖြတ်သည်။ ကြည်မေဦးက မမှု။ ကိုယ့်လူကို ကိုယ်နိုင်အောင် ထိန်းပေါ့ဟုဆိုသေးသည်။ ချာလီက အီဗလင်ကို ရှင်းပြ၍မရသည့် အဆုံး လက်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ‘ချာလီ သနားပါတယ်၊ အီဗလင်က သူ့ကို ပါးတောင်ရိုက်တာ’ ဟု ကြည်မေဦးက ဆိုသည်။

ခုတော့ ချာလီနှင့် ကြည်မေဦး တွဲဖြစ်ကြသည်။ ချာလီက ကြည်မေဦးကို စွဲနေပေပြီ။ ကြည်မေဦးက ‘ချာလီကို ခင်ရုံပဲခင်တာ၊ သူများရည်းစားကို လုယူသလိုမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး’ ဟု ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တတွဲတဲ့။

‘မေဦးရယ် ချာလီတစ်ယောက်လဲ သနားပါတယ်၊ ချစ်ချင်လဲ ပြန်ချစ်လိုက်ပါကွာ၊ သူက သဘောကောင်းပါတယ်’

‘ကိုယ်က သဘောကောင်းလွန်းတဲ့ ယောက်ျားလဲ မကြိုက် ဘူးကွ’

မေဦးက လက်သည်းဆိုးဆေးများ ခြောက်သွားရန် လက် ချောင်းလေးများကို ပါးစပ်ဖြင့်မှုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဘော်လီ

အင်္ကျီလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုလှိုလှိုသွင်းပြီး ကျွန်မဘက်သို့ ကျောလှည့် ပေးသည်။ ကျွန်မက ချိတ်များကို ချိတ်ပေးလိုက်ရသည်။

မေဦးသည် သူ့အနှစ်သက်ဆုံးဆိုသော ‘ဘလက်အင်ဂိုက်’ အဖြူနှင့် အနက် နှစ်ရောင်တည်းသာပါသော အဝတ်အစားများကို ရွေး ဝတ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီရှည်အနက်၊ ဘလောက်စ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ခေါင်းစည်းအနက်၊ ဖိနပ်အဖြူနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်အနက်တို့ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကို နဖူးတွင် တင်းနေအောင်မြှင့်ထားသည်။ အသားက ဖြူဆွတ်နေ၍ သူ့ဖက်ရှင်သည် အထူးပေါ်လွင်လှ၏။

‘သီတာနွယ်ကော ပြီးပလားမသိဘူး’

မေဦးကစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် ချွေးမထွက်စေရန် ယပ်ခတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘သီတာနွယ်က လိုက်ဦးမလို့လား’

‘အေးတဲ့ကွာ၊ ကိုယ်ကလဲ မကောင်းတတ်လို့ ခေါ်ရမှာ၊ ပြီးတော့ သူ က ရင် မလှဘူးကွ၊ သိပ်ပျာလောင်ခတ်တာပဲ’ ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်မက တံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်ရာ သီတာနွယ်က ကြော့ ကြော့မော့မော့လေး ဝင်လာပါသည်။ သူမကိုကြည့်ရသည်မှာ မပြုမပြင်ဘဲထားသည်က ပိုလှ သေးသည်ဟု ကျွန်မထင်မိပါသည်။ အင်္ကျီနှင့်လုံချည်ကို အထက်အောက် ပွင့်ရိုက်ဆင်တူဝတ်ထားပြီး မိတ်ကပ်များက ရဲလွန်းနေသည်။ မျက်ခွံတွင်ဆွဲထားသော အိုင်း လိုင်နာက အပြာဖြစ်နေ၍ ကျွန်မတို့မျက်စိနှင့်တော့ ကြည့်၍မလှပါ။ ခေါင်းတွင် တင်ထားသော ဖဲပွင့်ကလည်း ကြီးလွန်းနေသည်။ မေဦးနှင့် ယှဉ်ကြည့်လျှင် မေဦးပြင်ဆင်ပုံက အထက်တန်းကျသည်။ သပ်ရပ်သည်။ သီတာနွယ်က ကလေးကလားဆန်နေသည်။

မကြာမီ အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းတီးသံကြားရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ပြီး အိမ်ဘေးမှ ကွေ့ သွားကြသည်။ သို့တိုင် ရှေ့ခန်းမှအမျိုးသမီးများက ပြတင်းပေါက်များမှ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ချောင်းကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်ကြသေး၏။ ကျွန်မက အိမ်ရှေ့ထွက်သွားကာ သူတို့ကို မျှော်ကြည့်မိပြန်သည်။ ချာလီသည် ရှမ်းအမျိုးသားဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသဖြင့် အမြင်ဆန်း နေပေသည်။ ချာလီနှင့် ကြည်မေဦးကြားတွင် သီတာနွယ်က ထိုင်လိုက်သွားသည်။ ကြည်မေဦးက ကားတံခါးကိုပိတ်ရင်း ကျွန်မကို လက်ပြသွားသည်။ ကျွန်မသည် သူ့အပြင်ထွက်ခါနီးတိုင်း အိမ်ရှေ့ ထွက်၍ လိုက်ကြည့်တတ်သည်ကို သူမမေ့သေးပေ။

ကားထွက်သွားလျှင်ပင် အမျိုးသမီးတစ်သိုက်၏ အတင်း ပြောသံသည် သောသောညံ့၍ ထွက်လာလေသည်။

‘ဒါကြောင့် ဒို့အသိယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေကပြော တာကွ၊ နင်တို့အဆောင်က ဟာတွေက ကြက်တွေလားတဲ့’

‘အေးလေကွာ၊ ဟိုကောင်မလေး လုပ်ထားပုံက ပိုဆိုးသေး’

‘သီတာနွယ်လား၊ ဒီကောင်မလေးကတော့ မလယ်မဝယ်နဲ့ တကယ် ကြက်ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ကြည်မေဦးက ဝါရင့်ပြီးသား’

ကျွန်မသည် သူတို့တစ်သိုက်ကိုလှည့်ပြီးပြရင်း အခန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အခန်းထဲတွင် ထုံးစံအတိုင်း ကြည်မေဦးဖွသွား သော အလှပြင်သည့် ပစ္စည်းများကို သူ့စားပွဲပေါ်တွင်သပ်သပ်ယပ်ယပ် ဖြစ်အောင် ပြန်စီပေးနေမိလေသည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ အိမ်ပြောင်းသည် ဆိုသော်လည်း အဆောင်မှာထားသော ကျွန်မ ပစ္စည်းများကို ရွှေ့ယူသွားခြင်းသာဖြစ်သည်။ အိပ်ရာလိပ်၊ စာအုပ်သေတ္တာ၊ အိုးခွက်အနည်းငယ်နှင့် တိုလီမိုလီများကို သူငယ်ချင်းများက တစ်ယောက်တစ်လက် ဆွဲကာ လိုက်ပို့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကိုက မြို့ထဲမှာ ကျွန်မ အဝတ်အစားသေတ္တာနှင့် သူ့အဝတ်အစားများကို သုံးဘီးတစ်စီးဖြင့် သယ်လာပေးသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းသည်မှာ ဤမျှသာဖြစ်၏။

ရုံးပိတ်ရက် ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် သူငယ်ချင်းများ စုပေါင်း၍ အိမ်ရှင်းပေးကြသည်။ ခင်အေးရီက ရေပုံးတစ်ပုံးဖြင့် ကြမ်းကို ခိုင်ခံ့တုတ်ပေးသည်။ မမြတ်နွယ်က မျက်နှာသုတ်ပဝါ ခေါင်းပေါင်းပေါင်း၍ ကြပ်ခိုးရှင်းသည်။ ကြည်မေဦးက သူ့တွင်ရှိသော ပိတ်စ အသစ်ကလေးများဖြင့် ပြတင်းပေါက်များကို ခန်းဆီးတပ်သည်။ ကျွန်မကိုတော့ ဘာမှ မလုပ်နှင့်ဟုဆိုကာ ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ ကျွန်မအဖို့တော့ လက်ထပ်သည့်နေ့ကထက်ပင် ပျော်နေပါသည်။

ဘုရားအိုး၊ သောက်ရေအိုး၊ ဆန်အိုး၊ ရေထည့်ဖို့ စဉ့်အိုး။

မြမြသင်းက လောလောဆယ် ဝယ်မည့် ပစ္စည်းများကို စာရင်းလုပ်နေပါသည်။ ယခု အိမ်ရှေ့တွင် စာအုပ်သေတ္တာကြီးကို စားပွဲခင်း ခင်း၍ အိမ်ရှေ့စားပွဲ လုပ်ထားသည်။ အိပ်ခန်းထဲတွင် ကျွန်မ အိပ်ရာလိပ်ကို ဖြည့်၍ ခင်းထားသည်။

မီးလုံးတစ်လုံး တပ်လိုက်သည်။ မိဖိုခန်းတွင် ရေနံဆီမီးဖိုလေး ရှိသည်။ ဒယ်အိုးလေးတစ်လုံး၊ ဒန်အိုးလေးတစ်လုံးနှင့် ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်၊ ဇွန်းနှစ်ချောင်းရှိသည်။ ရေပုံးတစ်ပုံး၊ ပလတ်စတစ်ဇလုံ တစ်လုံးရှိသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂမှာ ဤမျှသာဖြစ်၏။

‘ဒီအိမ်ပြောင်းလာတဲ့လူတွေ တော်တော်ချမ်းသာပုံရတယ်ဆိုပြီး ဓားပြလာတိုက်နေဦးမယ် သတိထား’

ခင်အေးရီက ရယ်စရာပြောသည်။

‘တို့များလဲ လှိုင်ကို လက်မဖွဲ့ရသေးဘူး၊ ခုနေဆိုတာပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် လှိုင်တို့အတွက် အသုံးဝင်မှာပဲ၊ တတ်နိုင်သမျှ လာပို့ပေးမယ်’ မြမြသင်းက အားပေးသည်။

‘လက်နှီးစုတ်လေး၊ နို့ဆီခွက်လေး စသဖြင့်ပေါ့ကွယ်’ မမြတ်နွယ်က အရွန်းဖောက်သည်။

သူတို့ပြန်သွားကြတော့ ကျွန်မနှင့်ကိုကို နှစ်ယောက်တည်း ငေါင်းစင်းစင်းဖြင့်ကျန်ခဲ့ကြသည်။ မှောင်လာသည်နှင့်အမျှ ရပ်ကွက်က တိတ်ဆိတ်လာသည်။ အိမ်ထဲတွင် ပစ္စည်းမရှိ၍လည်း အိမ်နှင့် မတူဘဲ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ မြို့ထဲမှာလို စကား ပြောသံတွေ၊ ဆူညံသံတွေလည်း မကြာရ။ ချောက်ချားစရာပင် ကောင်း သေးတော့။

‘အိပ်ကြပါစို့ ကိုကိုရာ’
‘အေးကွယ်၊ ဝတ္ထုစာအုပ်လေးဘာလေး ယူခဲ့ရအကောင်းသား’
‘ကိုကို အပြင်ထွက်ရအောင်’
‘အပေါ့အပါးသွားချင် အထဲမှာပဲ သွားလိုက်ပါလား လှိုင်’
‘ဟင် ကိုကိုကလဲ မသွားတတ်ပါဘူး၊ အိမ်သာက အပြင်မှာပဲ

ဥစ္စာ’

‘အပြင်မထွက်ပါနဲ့ လှိုင်ရယ်’
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုရဲ့’
‘ကြောက်စရာကြီး’

ဗုဒ္ဓေါ မြတ်စွာဘုရား။ ယောက်ျားရယ်လို့ အားကိုးရမည်ထင်ပျံ့၊
သူက ကြောက်သည်တဲ့။

‘ဘာကြောက်တာလဲ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုကလဲ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
တော့ ကြောက်ရတယ်လို့ပဲ’

‘အို ဒီရုပ်ကွက်အကြောင်းလဲ ဘာမှ မသိရသေးဘဲနဲ့၊ ပြီတော့
မှောင်မှောင်မည်းမည်းကြီး’

‘ဟင်း’

ကျွန်မမှာ သက်ပြင်းသာချမိပါတော့သည်။ မြို့လယ်ခေါင်မှာ
မီးထိန်ထိန်လင်းပြီး ဆူဆူညံညံ နေခဲ့ရတော့ သည်လို တိတ်ဆိတ်
မှောင်မည်းနေသည့် ခြံဝန်းကြီးထဲမှာ ကြောက်ရှာတယ်ထင်ပျံ့။
ထိုညက တစ်ညလုံး မီးဖွင့်၍ အိပ်ကြရသည်။ မင်္ဂလာဦးညကလိုပါပဲ။
ခေါင်းအုံးတစ်လုံး ဖျာတစ်ချပ် စောင်တစ်ထည်။ တစ်ခုတော့ ပိုပါ
သည်။ ခြင်ထောင်တစ်လုံးပေါ့။

‘ကိုကို လှိုင်ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲကြည့်စမ်း ခေါင်းအုံး
တစ်လုံးကို ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း မအုံးဘူး၊ လှိုင်ကိုပါ
တစ်ဝက်ပေးတယ်’

ကိုကိုက သူဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှ စကားလုံး
လေးကို သတိတရပြန်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့
လည်း ကျွန်မတို့သည် လူ့ဘဝ၏ ဒုက္ခ သုခမှန်သမျှကို ခုချိန်မှစ၍
တစ်ဝက်စီ မျှ၍ ခံယူကြရပေတော့မည်။

‘ဧည့်ခန်း နံရံလေးကို အပြာနုရောင်လေး သုတ်ရအောင် ကိုကို၊
သင်္ဘောဆေး အပြာတစ်ဘူး အဖြူတစ်ဘူးဝယ်ပြီး ရောလိုက်ရင်
မိုးပြာရောင်လေးရရော၊ ပြီးတော့ ကြမ်းတိုက်ဖယောင်းလဲ ဝယ်ခဲ့ပါဦး၊
ဓာတ်ဆီဆိုင်တွေမှာ ရောင်းတယ်လေ၊ ဖယောင်းနဲ့ ရေနံဆီရောပြီး
တိုက်လိုက်ရရင် ဒီကြမ်းတွေ ပြောင်လက်လာမှာပဲ၊ ရေတွင်းထဲက
အမှုက်တွေလဲဆယ်ပြီး ပိုးသတ်ဆေး ခတ်ရဦးမယ်၊ ကင်ပွန်းချဉ်ပင်
တွေကို အထက်နားက အကိုင်းတွေ ညှပ်လိုက်ရင် အညွန့်တွေ
တက်လာမှာ’

ကျွန်မမှာ တစ်အိမ်လုံး ပြုပြင်ရ မွမ်းမံရနှင့် မအားရအောင်
ဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း မနားတမ်း အစီအစဉ်တွေ ချပြီး
စီမံခန့်ခွဲနေမိသည်။ ခုမှ တကယ့် အိမ်ရှင်မကြီး ဖြစ်ရပြီကိုး။
ကိုကိုကတော့

‘လှိုင်ကလဲ ဒီအိမ်မှာ တစ်သက်လုံးနေမှာ ကျနေတာပဲ၊
ကိုယ်ပိုင်တိုက်ကြီးဝယ်ပြီး စီမံခန့်ခွဲနေသလား အောက်မေ့ရတယ်’
ဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်မမှာတော့ ခဏတဖြုတ်လေးပဲ နေရ နေရ ကျွန်မနှင့် ကိုကို့အတွက် သုခဘုံလေး ဖန်တီးလိုက်ချင်သည်။ အိမ်ထောင့် အရသာဆိုတာ ဒီလိုပါ ကိုကို့ရဲ့ဟု ခံစားစေချင်သည်။ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာ ကိုယ့်အိမ်ထောင်လေးကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်တီးတည်ဆောက်ပိုင်ခွင့်လေးပါပဲ ဆိုတာ နားလည်စေချင်သည်။

ကိုကို့ကို ရုံးမှ ခွင့် ၁၀ ရက် ယူခိုင်းရသည်။ ဘဏ်မှာကျွန်မ ငွေ တစ်ထောင်ထုတ်ပြီး မရှိမဖြစ် လိုအပ်သော ပစ္စည်းလေးများ လိုက်ဝယ်သည်။ အိပ်ရာ၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးကအစ မမြတ်နွယ်ပြော သလို လက်နှီးစုတ်နှင့် နို့ဆီခွက်အဆုံး အကုန်စုဆောင်းရသည်မို့ ဝယ်လို့ မဆုံးနိုင်တော့ပါချေ။ တတ်နိုင်သမျှ အကျယ်မချဲ့ဘဲ လိုအပ်သည့်အရာကိုသာ ဦးစားပေး ရွေးချယ်ရသည်။ သူငယ်ချင်း များကလည်း ကူညီကြသည်။ ကိုကို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုက အိမ်မှာ မီးချောင်းလာဆင်ပေးသည်။ ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဝယ်ပေးသည်။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းများကလည်း တတ်နိုင်သမျှ အိမ်သုံးပစ္စည်းများ ဝယ်ခြမ်းပြီး လာပို့ကြသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းကို ခုမှ ပေးအပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် အများက ဝိုင်း၍ လက်ဖွဲ့ကြသည်ကို ကျွန်မ ခုမှ ပိုသဘောပေါက်သည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မိသားစု စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်း တည်ထောင် ပေးခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မတို့အိမ်လေးသည် တဖြည်းဖြည်း အိမ်နှင့် တူလာပါပြီ။ နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်လာပါပြီ။ ကျွန်မအတွက်လည်း တာဝန်တွေပိုလာ သည်။ ကိုကို့အတွက် စားချင်ဖွယ်ရာ၊ ကောင်းနိုးရာရာ စီမံရသည်။

မေမေတို့ဆီလည်း စာရေးလိုက်သည်။ မေမေတို့ သမီးဟာ မေမေတို့ ထင်သလို ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို သပ်သပ် ရပ်ရပ် ဖန်တီးနိုင်ပါတယ်ဆိုတာပြချင်လှပြီ။ ဘွားမြင့်နှင့် ကြီးကြီး သူဇာတို့ကိုလည်း လက်ရာကောင်းကောင်းနှင့်ထမင်းကျွေးချင်သည်။ သူငယ်ချင်းများကိုလည်း ထမင်းမြိန်ကျွေး၍ ဂုဏ်ပြုရဦးမည်။

ရုံးပိတ်ရက် တစ်ရက်တွင် ဖေဖေနှင့် ကြီးကြီးသူဇာ လာလည် ပါသည်။ ကြီးကြီးသူဇာက ရောက်ရောက်ချင်း

‘ကားဂိတ်နဲ့အိမ်ကလဲ ဝေးလိုက်တာအေ၊ မောင်ကြည်သာ ရုံးချိန်မီအောင် အစောကြီးသွားရမှာပေါ့၊ ကားစီးရတာကလဲ အဝေး ကြီး’ ဟု ထောမနာပြုပါလေသည်။ ‘အဝေးကြီးမနေစေ့ချင် နီးတဲ့နေရာ ရှာပေးပါလား’ ဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ ခုတော့ ကျွန်မဖန်တီး ထားသည့် အိမ်ထောင်လေးကို အပြစ်ရှာဖို့သာကြည့်သည်။ ကူညီ ဖြည့်စွမ်းဖို့တော့ တစ်ခွန်းမှမဟ။ အိမ်အနံ့လိုက်ကြည့်ပြီး ‘မဆိုးပါဘူး၊ အိမ်လေးက နေလို့တော့ကောင်းသားပဲ’ ဟုသာ ဆိုသည်။ အိုးခွက် ပန်းကန် ပြည့်စုံရဲ့လား၊ အိပ်ရာခြင်ထောင်ရှိရဲ့လား၊ ဘာလိုသေးလဲဟု တစ်ခွန်းမှ မေးဖော်မရသဖြင့် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်အတွက် ဘာမျှ တာဝန်မယူချင်သည့် သဘော ပေါ်လွင်နေ ပါသည်။ ဖေဖေကတော့ ‘အင်း ခုတင်တစ်လုံးတော့ဝယ်ပေးဦးမှ’ ဟု ပြောသံကြားရသည်။

ကိုကိုသည် မနက်ရုံးချိန်မီအောင် စောစောထရပါသည်။ မြို့ထဲမှာလို အပျင်းထူပြီး ပေအိပ်နေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။ ရေတွင်းထဲမှ ရေကို စက်သီးဖြင့်ဆွဲ၍ ရေစည်ထဲ ဖြည့်ပေးခဲ့ရသည်။ ကျွန်မက မပေါ့မပါးနှင့်မို့ ရေဆွဲ၍ မဖြစ်ပါ။ ပြီးလျှင် ကိုကိုခြံထဲတွင်

တံမြက်လှဲသည်။ ရေချိုး ထမင်းကြမ်းစားပြီးရုံးသွားသည်။ ကိုကို့မှာ အိမ်၏ တာဝန်ဟူ၍ ဘာမျှ မယ်မယ်ရရမရှိပါ။ တစ်အိမ်လုံး သံရိုက်တာကအစ၊ ကြိုးတန်း တန်းတာကအစ ကျွန်မလက်ရာချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ကိုကို့ကို အစက ကျွန်မအထင်တကြီး အားကိုးခဲ့သော်လည်း ကိုကိုသည် အိမ်မှုကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိလှ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ နေတတ်ကြောင်းတွေ့ရပါသည်။ မိန်းမအလုပ်ဖြစ်သော မီးဖိုချောင်ကို စိတ်မဝင်စားသည်ထားတော့၊ အိမ်၏ အခြားလိုအပ်ချက်လေးများကို တော့ ကူညီဖြည့်စွမ်းသင့်သည်ထင်သည်။ အိမ်တွင်မီးပျက်တာလေးက အစ၊ ဖိနပ်စင်ရိုက်တာလေးကအစ ကျွန်မမှာ အိမ်နီးနားချင်းကို အားကိုးနေရသည်။ သည်နား တစ်ဝိုက်က ကိုကိုထင်သလို မဆိုးလှဘဲ ကိုယ်ပိုင်အိမ်လေးများဖြင့် အခြေတကျ နေကြသူများမို့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ၍ကောင်းပါသည်။ ကူညီရိုင်းပင်းစိတ်လည်း ရှိကြသည်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အခါ လိုတာရှိရင်ပြောပါဟု မှာထား ကြသည်။ များသောအားဖြင့် အိမ်တွင်းမှု စီးပွားရေး လုပ်ငန်းလေး များဖြင့် အသက်မွေးကြသူများမို့ အိမ်မြဲကြသည်။ ခေါင်းရင်းအိမ်က ပန်းခြံစိုက်၍ ရောင်းစားသည်။ ခြေရင်းအိမ်က မီးဖိုသံဇကာ ဖောက်သည်။ ချမ်းချမ်းသာသာ မဟုတ်သည့်တိုင် စားနိုင် သောက်နိုင်ရှိသည်။ သို့သော် မကြာမီ ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင် လိုက်ရသေးသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှာ အိမ်လေးများ ပြတ်သိပ် တည်ရှိနေသည်။ လမ်းဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မရှိ။ တစ်နေ့ တွင် နောက်ဖေးအိမ်မှ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ဆုံးသွား လေသည်။ ထိုအခါ အသုဘချဖို့ ပြဿနာတက်ရသည်။ အလောင်းစင်ကို သယ်ထုန်ရန် သူတို့ ခြေရင်းအိမ်၏ တံစက်မြိတ်နှင့် မလွတ်ဘဲ

ရှိနေသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်ကမထုတ်စကောင်း။ ခြေရင်းအိမ်ကလည်း တံစက်မြိတ်နှင့် မလွတ်၍ သူတို့ဘက်က မထုတ်စေချင်၊ ခိုက်တက် သည်ဆို၏။ ထိုအခါ ကျွန်မတို့ အိမ်ခြေရင်း ခြံစည်းရိုးအတွင်းမှ ထုတ်လိုသည်ဆို၏။ ထိုအကြောင်းကို ခြေရင်းအိမ်မှ အဒေါ်ကြီးက ကျွန်မကို ခေါ်ပြောသည်။

‘အဲဒါ သူတို့လာပြောရင် အထုတ်မခံနဲ့၊ အဒေါ်ခြံစည်းရိုး ဘက်ကတော့ အထုတ်မခံနိုင်ဘူး၊ ငါ့တူမကို သူတို့လာပြောလိမ့်မယ်’

အသုဘကို ခြံဝန်းထဲမှ ဖြတ်သယ်သွားစေလျှင် အိမ်ကို မည်သို့ ထိခိုက်စေပါသနည်း။ ကျွန်မ မသိ။ သို့သော် ကျွန်မ ကြောက်သည်။ သူတို့ ပြဿနာတက်နေပုံကိုက ကြောက်စရာ။ ကိုကိုပြန်လာတော့ ကျွန်မ ပြောပြရပါသည်။

‘ဒီလိုဆို ကိုကိုတို့လဲ ခွင့်ပြုလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူ့ဟာက ဘာဖြစ်တတ်မှန်းလဲမသိ’

‘ဒုက္ခပဲကိုကို၊ သူတို့လာပြောရင် ဘယ်လိုပြန်ပြောရမလဲ၊ လှိုင် မပြောတတ်ဘူး၊ မာမာတင်းတင်းလဲ မပြောဝံ့ဘူး၊ အားလဲနာတယ်၊ ပြီးတော့ အသုဘကြီးက ဘယ်ကမှ ထုတ်မရရင်လဲ ဒီအတိုင်းထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲနော်၊ လှိုင် စိတ်ညစ်လိုက်တာ’

‘အသုဘက နက်ဖြန်ချမှာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ကိုကို နေ့ဝက် ရုံးဆင်းရမှာနော်၊ အသုဘက နှစ်နာရီချမှာဆိုတော့ ကိုကိုလဲ ရှိနေမှာပဲ၊ တော်ပါသေးရဲ့’

‘ကိုကိုရှိနေလို့ မဖြစ်ဘူးလှိုင်ရဲ့၊ ကိုကို ညနေမှပဲ ပြန်လာ တော့မယ်၊ လှိုင်သာကြည့်ပြောလိုက်၊ မိန်းမဆိုတော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊

ကိုကိုတို့ ယောက်ျားချင်းချင်း ပြောရရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မျက်နှာ နာနေမှာ’

‘ဟင် ကိုကိုရယ်၊လှိုင်တစ်ယောက်တည်း၊ လှိုင်လဲကြောက်တယ်’
သို့သော် နောက်နေ့ နေ့လယ်တွင် ကိုကိုတကယ်ပြန်မလာပါ။

ပြဿနာကြားမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရက်သော ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးလှပါသည်။ အသုဘချကာနီး ကြေးစည်ရိုက်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်မရင်မှာ တဒိန်းဒိန်းမြည်ပြီး အသုဘရှင်တွေနှင့် ရောငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာပါတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်မဆီသို့ မည်သူမျှမလာပါ။ ဘာမျှလည်းလာမပြောပါ။ အသုဘကို နောက်ဖေး လမ်းကြားကပင် ထုတ်သွားပါသည်။ နောက်မှသိရသည်မှာ ခြေရင်းအိမ်တံစက်မြိတ်ကို ခဏဖျက်ချပြီး ထုတ်သွားရသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မမှာတော့ အသုဘကြီး အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ် ရောက်သွားမှပင် ဟင်းချနိုင်ပါတော့သည်။ ညနေဘက်တွင်တော့ ကျွန်မတို့အဖြစ်ကို ကျွန်မတို့ဘာသာ မျက်နှာပူပူဖြင့် ကိုကိုက အသုဘအိမ်သို့သွားပြီး ငွေတစ်ဆယ် ကူငွေထည့်ပါသည်။ ဗိုက်ကြီး သည် အိမ်က ကူငွေထည့်ရင် စတိပြန်တောင်းရတယ်ဆိုပြီး ငါးပြား ပြန်တောင်းခဲ့ရပါသေးသည်။

ကျွန်မတို့ နားမလည်သေးသော ကိစ္စများကား များလေစွ။ အယူသည်းမှုများကို ခေတ်လူငယ်တွေပီပီ မစွဲလန်းသော်လည်း ကိုယ်တိုင်က လူကြီးဖြစ်လာသောအခါ ကြောက်ကြောက်နှင့် လိုက်လုပ်ရသည်လေးများ ရှိတတ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း လူမျိုးတစ်မျိုးတွင် အယူအဆတစ်ခုကိုစွဲလန်းပြီး ဆိုလျှင် ဆွေးစဉ်မျိုးဆက် ဖျက်မရအောင် ပါသွားတတ်သည်

ထင်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်လာမှ အတွေးအခေါ် အယူအဆက အစ ခြားနားခဲ့ရပါလေပြီ။

ကိုကိုအလုပ်သွားချိန်တွင် ကျွန်မသည် ကလေးအင်္ကျီလေးများ ချုပ်ကာ၊ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီလေးများ ချုပ်ကာဖြင့် မအားရအောင်ရှိနေ ပါသည်။ ကျွန်မတွင် ပျင်းသည်ဟူ၍မရှိ။ အိမ်ရှင်မကြီး လုပ်နေရ သည်ကို ကြည်နူးနေမိပါသည်။ တစ်နေ့တွင်တော့ မေမေ့ဆီက စာလာသည်။ သမီးတို့အိမ်ရ၍ အခြေကျပြီဆိုသဖြင့် မေမေတို့ လာလည်မည့် အကြောင်း၊ တစ်ပတ်ခန့် နေမည့်အကြောင်း၊ ဘုရားလည်းဖူးပြီး မျက်စိလည်း စမ်းသပ်လိုကြောင်း ပါရှိလေသည်။ ညနေ ကိုကိုပြန်လာချိန်တွင် ထမင်းစားရင်း ကိုကိုကို ပြောပြ လိုက်မိပါသည်။ ကိုကိုသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောနေဟန် တူပါသည်။

‘ထမင်းစားရင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ကိုကို’

‘ဪ လှိုင်မေမေလာရင် အိမ်မှာကိုကိုတို့ဘက်ကဘာပစ္စည်း မှ ဝယ်ပေးမထားတာ သိသွားတော့မှာပဲနော်’

‘အို ကိုကိုကလဲ၊ လှိုင်ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ထားရတာတွေချည်းပါလို့ လှိုင်က ပြောမှာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ခုတင်တို့ စားပွဲတို့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ တွေ ပြောတာပါ’

‘မေမေက ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်’

‘ဘာမှ မပြောပေမယ့် သိသွားတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ’
နောက်နေ့ နေ့လယ်တွင် ကိုကိုတစ်ယောက် ဒေါ့ဂျစ်တစ်စီးဖြင့် ပေါက်ချလာပါသည်။ ခုတင်ဝယ်၍ တင်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ညက တစ်ညလုံး ခုတင်ကို ဆင်ရပြင်ရနှင့် အတော်မောသွားကြပါသည်။ မေမေ နက်ဖြန်ရောက်ပေမည်။ ပြောသာပြောရ ကိုယ့်မိခင်က ကိုယ့်ယောက်ျားအပေါ် အထင်လွဲသွားမည်ကို ကျွန်မလည်း စိုးရိမ်မိပါသည်။ ကိုကိုကလည်း ကိုကိုဖေဖေကိုပြော၍ အရေးတကြီး ဝယ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်တွင် ခုတင်တစ်ခုလုံး တိုးလာ၍ အတော်ပင် ဟန်ကျပန်ကျ ဖြစ်သွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မေမေ့ကို ကိုကို ကိုယ်တိုင် ဘူတာရုံတွင် သွားကြိုပါသည်။ ဒေါ်ကြီးက အိမ်စောင့်နေခဲ့၍ လိုက်မလာနိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ ကြိုက်တတ်သော သရက်သီး သနပ်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်၍ သတိတရ ထည့်ပေးလိုက်ရှာပါသည်။ မေမေ့တွင်လည်း အထုပ်အပိုးတွေ တစ်ပုံကြီးပါလာသည်။

‘ဒါက ဒညင်းသီး၊ ဒါကတော့ ငါးပိရည်ကျိုလေး၊ ကောင်းလွန်းလို့၊ ရန်ကုန်က ငါးပိတွေက စားမကောင်းလှပါဘူး၊ ပြီးတော့ ငါးရုံခြောက်တွေလဲ များတယ်၊ မောင်ကြည်သာတို့အိမ်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်ဦး၊ သမီးတို့ ဆန်ရှားနေသလားလို့ ဆန်တောင် ယူလာသေးတယ်၊ ဆီကတော့ ပုံးလေးတစ်ပုံးတည်း ပါတယ်’

ကျွန်မသည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကိုယ့်အမေကို ကိုယ်ပြန်အားနာနေမိပါသည်။ မေမေသည် ကျွန်မတို့အိမ်လေးကိုကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။ ကျွန်မက ‘ခုမှစပြီး ဝယ်ရခြမ်းရမို့လို့ ဘာမှ မစုံလင်သေးဘူး မေမေရဲ့’ ဟု မလုံမလဲ ပြောမိသေးသည်။

‘ဘာမှ အပိုပစ္စည်းတွေ ဝယ်မနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ နေလို့ဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ပစ္စည်းက အရေးမကြီးဘူး၊ ငွေကိုသာစုဆောင်းတတ်ဖို့’

အရေးကြီးတယ်၊ ငွေရှိရင် ပစ္စည်းဝယ်လို့ရတယ်၊ ဒါနဲ့ သမီးကော
အလုပ်ရဖို့ မနီးသေးဘူးလား’

‘ကိုကိုက ဆရာမ လုပ်ချင်လုပ်၊ တခြားအလုပ်တော့
မလုပ်စေချင်ဘူးဆိုလို့ ဆရာမအလုပ်ရဖို့ပဲ မျှော်နေတယ် မေမေ၊
ရဖို့တော့ နီးနေပါပြီ’

မေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်မကပြောလိုက်ရသည်။
တကယ်စိတ်ကူးထားသည်မှာတော့ အနီးအနားမှ ကလေးတွေစုပြီး
အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ကျူရှင်ပေးရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မေမေ
ရှိနေစဉ်အတွင်း ကျွန်မက မေမေသွားလိုရာသို့ လိုက်ပို့သည်။
ကိုကိုတို့အိမ်ကိုတော့ ခေါ်မသွားဖြစ်ပါ။

ကျွန်မတို့တွင် ကျွန်မအဆောင်မှာနေစဉ်က သုံးခွဲသော
ခြင်ထောင် ခေါင်းအုံးလေးများက ဧည့်ဆောင်အပိုပစ္စည်းဖြစ်လာ၍
မေမေ့ကို အိမ်ဦးခန်းတွင် သိပ်လိုက်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် အလာတွင်
တစ်ထုပ်တစ်ပိုး သယ်လာသော မေမေ့ကို အပြန်တွင်တော့
ကိတ်မုန့်လေး နှစ်ဘူးသာ ပြန်ဝယ်ပေးလိုက်နိုင်ပါသည်။

‘အရိုးကိုစင်အောင်ထွင်နော် အချောင်မခိုနဲ့၊ မမြတ်နွယ်က ငရုတ်သီးကို စီးနေအောင်ထောင်း၊ ဟော ပဲပြုတ်အိုးက ဝေကျတော့မယ်’

‘မိခင်အေးရီ ဆရာမ ပီပီ သြဇာပေးလွန်းတယ်ကွာ၊ သူကတော့ သက်သာတဲ့အလုပ် အပိုင်ယူထားပြီး’

‘အမယ် ကြက်သွန်နွာရတာ မသက်သာဘူးနော်၊ မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျအောင် လုပ်ရတာပါ’

ကျွန်မတို့ အိမ်တွင် သူငယ်ချင်းတစ်စု စုပေါင်း၍ မုန့်ဟင်းခါး ချက်စားနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြမြသင်း၊ ခင်အေးရီ၊ မမြတ်နွယ်နှင့် အဆောင်တွင် လူသစ်များဖြစ်ကြသော တိုးတိုးနှင့် အယ်နီတို့လည်း ပါကြသည်။ ကြည်မေဦး ပါမလာ၍ ကျွန်မက စိတ်မကောင်း။

‘မင်းတို့ကလဲကွာ၊ မေဦးကို ပ ထားကြပါနဲ့၊ သူက စိတ်ရင်း သဘောရင်း ကောင်းရှာပါတယ်’

‘ခေါ်ပါတယ် မိလှိုင်ရယ်၊ သူ့မှာ ဒီနေ့ အင်ဂျင်နီယာလုပ်ပြီးသား ရှိနေလို့၊ ဘဲရီးဆောရီးပါပဲတဲ့၊ ဒါပေမယ့် မုန့်ဟင်းခါးနည်းနည်းတော့ ယူခဲ့ပါတဲ့ရှင်’

‘သူ့ အခု ဘယ်သူနဲ့ တွဲနေလဲ ဟင်’

‘အရပ် မြင့်မြင့် ဗလကောင်းကောင်းနဲ့ လူကြီးဆရာ၊ ခုတော့ မေဦးက သူ့တစ်ယောက်ပဲ ချိန်းတယ် ထင်တယ်ကွ၊ တခြားကောင် တွေလာတာ မတွေ့ရဘူး’

စပ်စုတတ်သော မမြတ်နွယ်က သေသေချာချာ ပြောပြသည်။

‘တခြားကောင်တွေကို သူက ရှုန်တိန်လုပ်လိုက်ပြီလေ’

ခင်အေးရီစကားကို ကျွန်မ နားမရှင်းလှပေ။

‘ဘယ်လိုရှုန်တိန်လုပ်လိုက်တာလဲ’

‘သီတာနွယ်ဆီ ပြောင်းပေးလိုက်တာပေါ့’

‘သီတာနွယ်ဆိုတာ ဟို ဖရက်ရှာ ချာတိတ်မလေး မဟုတ် လားကွယ်’

‘ဟုတ်တယ် မမလှိုင်ရဲ့၊ သီတာနွယ်က မမကြည်မေဦးကို သိပ်အထင်ကြီးနေတာ၊ သံရုံးဧည့်ခံပွဲတွေ ဘာတွေကိုလဲ သိပ်သဘော ကျနေတာပဲ၊ လူဆိုတာ အပေါင်းအသင်းဆန့်မှ ကောင်းတာတဲ့’

ကျွန်မ အမေးကို တိုးတိုးက ဝင်ဖြေပါသည်။

‘သူက အယ်နီတို့ကိုတောင် သိပ်စကားမပြောတော့ဘူး၊ ကလပ်စံချင်း တူတာတောင် အတူတူမသွားဘူး၊ မမကြည်မေဦးနဲ့ပဲ သွားတယ်’

ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသော သီတာနွယ် အကြောင်းကို ကျွန်မ ကြားရပြန်ပါပြီ။ သီတာနွယ်ကို ကျွန်မ မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်မိသည်။ ပြီးတော့ စိုးရိမ်မိသည်။ သူ့ပုံကိုက စိုးရိမ်ဖွယ်ရာကလေး။ ကြည်မေဦး အနေအထိုင်ကို မကြိုက်သည့်တိုင် သူ့အတွက်က စိတ်ချရသည်။ ကြည်မေဦးသည် သူ့ပြဿနာ သူရှင်းတတ်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း

ဒုက္ခမပေးတတ်။ ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်။ သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်သွားသည့်တိုင် သူ့သိက္ခာသည် အလွန်အမင်းကျသွားခြင်းမရှိ။ သူစာတော်အောင်ကြိုးစားသည်။ ဖိုင်နယ်စာမေးပွဲတွင် ဘာသာရပ် အားလုံး ဂရိတ် ၄၃သမ၅ အထက်မှာ ရှိသည်။ မဟာဝိဇ္ဇာသင်တန်းကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် တက်ရသည်။ ခု အလုပ် လုပ်ချင်လျှင် ခုချက်ချင်း သူ့အစ်ကိုအဆက်အသွယ်တွေနှင့် ရန်နိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အဖတ်ဆယ်၍ ရန်နိုင်သည်။

ခက်သည်က ဟိုမရောက် သည်မရောက် မနူးမနပ်လေးတွေသာ မဟုတ်ပါလား။ ဖားတု၍ ခရုခုန်လို့ မဖြစ်ချေ။

‘ကဲကဲ အတင်းပြောမနေကြနဲ့၊ ငါးဆီသတ်မယ်’

မြမြသင်းက အိုးသူကြီးလုပ်ကာ ဒယ်အိုးနှင့် ယောက်မကို ဟန်ပါပါပြင်လိုက်ပါသည်။ ကျန်လူများက အရိုးထောင်းသူထောင်း၊ ရေစစ်သူကစစ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ကျွန်မက ဗိုက်တစ်လုံး အကြောင်းပြက အသက်သာ ခိုနေရသည်။ ယခုလို ကိုယ်ပိုင် အိမ်ထောင်လေးတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် စုပေါင်းတွေ့ဆုံရသည့်ဘဝ ကို ကျွန်မ ကြည်နူးမဆုံးတော့ပါ။ ကျွန်မတို့ ချက်သော မုန့်ဟင်းခါး ဟင်းသည် ဘာလိုမှန်းမသိအောင် မကောင်းလှသော်လည်း စား၍ မြိန်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ပါချေ။

‘လှိုင်သူငယ်ချင်းတွေတော့ အိမ်ကို ဖိတ်ပြီးပြီ၊ ကိုကို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖိတ်ပြီး ထမင်းကျွေးရအောင် နော်’

‘ကိုကို့သူငယ်ချင်းတွေက ထမင်းစားချင်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး သောက်ချင်ကြတာလှိုင်ရဲ့၊ မင်းတို့အိမ် ကျယ်တယ် မဟုတ်လားလို့ ခဏခဏ စကားခေါ်နေတယ်’

‘အို သောက်ကြပါစေလေ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့၊ ကိုကို သူငယ်ချင်းတွေ လှိုင်တို့ကို အများကြီး ကူညီကြတာပဲ၊ ချိန်းသာ ချိန်းလိုက်ပါ ကိုကို၊ လှိုင် အမြီးလုပ်ပေးမယ်၊ အဲသားကြော်ပေး ရမလား၊ အာလူး ကြော်ပေးရမလား’

‘လှိုင်က ကိုကိုထင်တာထက် အိမ်ရှင်မ ပီသနေပါလားကွယ်’
ကိုကိုက ကျွန်မ ပခုံးလေးကို ဖက်ပြီး ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စွာ ပြောလာပါသည်။ ကိုကိုကတော့ လှိုင်ထင်ခဲ့သလောက် အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျား မပီသဘူးဟု ကျွန်မ ပြောမထွက်တော့ပါ။

‘ဒါနဲ့ ကိုကို၊ ဒီသောကြာနေ့မှာ ဆေးရုံသွားရဦးမယ်နော်၊ ကိုကို လိုက်ပို့မှာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဒီတစ်ခါတော့ လှိုင်တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားပါတော့ကွာ၊ ကိုကိုလဲ ရုံးက ခဏခဏ ခွင့်ယူလို့မကောင်းဘူး၊ ပြီးတော့ စောင့်ရတာ အကြာကြီးပဲ’

အမျိုးသမီးဆေးရုံ ပြင်ပလူနာဌာနသို့ သွားပြရသည်ကို ကျွန်မက ပို၍ပင် စိတ်ပျက်လှပါသည်။ သို့သော် မသွား၍ မဖြစ်။ ကျန်းမာရေးကိစ္စမို့ သွားရပါဦးမည်။ ကိုကိုမလိုက်လျှင်လည်း တစ်ယောက်တည်းကြံရတာပ။

မြမြသင်းဆီ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်၍ ခေါ်မိသည်။ သောကြာနေ့ အားလျှင် ဆေးရုံလိုက်ခဲ့ပါမည့်အကြောင်း။ မြမြသင်းက လိုက်စေ ချင်လျှင် ရုံးမှ ခွင့်ယူလာမည့်အကြောင်း ပြောပါလေသည်။ ကျွန်မ အတွက်တော့ မြမြသင်းသည် ထာဝရသူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက် ပါပေ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆေးရုံရောက်တော့ ရှစ်နာရီကျော်ပြီ။

လက်မှတ်ထပ်သည့်နေရာတွင် တန်းစီနေသော လူတန်းကြီးက ရှည်လျားလှပါတိ။ ကျွန်မသည် တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးပြီမို့ ပထမဆုံး အစီအစဉ်ကို စကား ဆောင်ရွက်လိုက်ပါသည်။ ဗိုက်ကြီးသည် ယိမ်းများ ထွက်နေသလား ထင်ရအောင် များပြားလှသော ဗိုက်များ ကြားတွင် ဝင်၍စီလိုက်ပါသည်။ ပထမဆုံးအခေါက်ကလောက် မစောင့်ရတော့ပါ။ ပေါင်ချိန်သည့် နေရာတွင်တော့ အတော့်ကို ကြာအောင် စောင့်ရပါလေသည်။

‘ငါတော့ လင်ယူဖို့တောင် စိတ်ကုန်ပြီဟေ့’

မြမြသင်းက ညည်းပါလေပြီ။

‘ငါလဲ နောက်ထပ်ကလေးမွေးဖို့ဆိုရင် စိတ်ကုန်ပြီ’

ကိုယ့်နာမည် ခေါ်လျှင် ကြားရအောင် နားကို အစွမ်းကုန် စွင့်ထားရသည်။ သို့သော် သည်နေရာကလည်း သိပ်မဆိုးသေး။ ပေါင်ချိန်ပြီးလျှင် သွေးချိန်ရန် လက်မှတ်ထပ်ရပြန်သည်။ သွေးချိန် ပြီးလျှင်တော့ ဆီးစစ်သည့်အခန်းသို့ ပြေးပေတော့။ သည်နေရာ တွင် အခက်အတွေ့ရဆုံးတည်း။ တစ်ပတ်နှင့် တစ်ပတ် တာဝန်ကျ ဆရာဝန် ဆရာမများ မတူသည့်အလျောက် အစီအစဉ်ကလည်း ခြားနားနေတတ်ပါသည်။ မြမြသင်း အဖော်လိုက်သည့် အပတ်တွင်မှ အစီအစဉ်က ချာလှသည်။ သက်ဆိုင်ရာ စားပွဲမှ လက်မှတ်များကို နာမည် အစဉ်လိုက်မခေါ်ဘဲ ဆီးစစ်ပြီးသူများက နာမည်ပြော၍ လက်မှတ်ပြန်ယူရသည်။ ဆီးစစ်ခွင့်ရရန် ခွက်ငယ်ကိုယူ၍ အိမ်သာ တွင်သွားကာ ဆီးကို ထည့်ယူလာခဲ့ရသည်။ ယူလာသောဆီးကို ဖန်ပြွန်ငယ်ဖြင့် လက်ခံကာ ချက်ပေးပါသည်။

ဆီးထည့်ရန်ခွက်က ၄-၅ ခွက်၊ ဗိုက်ကြီးသည်က တစ်ရာ နှစ်ရာ ဖြစ်နေပါသည်။ ခွက်လှပွဲကြီးကား မြင်မကောင်းတော့ပေ။

‘အို အရမ်းမတိုးပါနဲ့၊ ဒီမှာ ညပ်နေပြီ’

‘အစ်မကြီး ပြီးရင် အဲဒီခွက်လေး ကျွန်မ ပေးပါနော်’

‘ဒီက အရင် တောင်းတာရှင့်’

‘အို ဘယ့်နှယ် လိုက်လုနေရတာလဲ၊ ဒီမှာ စစ်တောင် မစစ်ရသေးဘူး’

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဗိုက်ချင်းတိုက်ပြီး တိုးကြရာ ကြ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြန်ချင်တဲ့အချိန်မှ ပြန်ရ ပေစေတော့ဟု ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်သူက ထိုင်နေကြသည်။

‘အိုး နောက်ဆုတ်ကြစမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ ဆီးတွေ ဖိတ်ကုန်ပြီ’

ဆီးချက်ပေးသည့် ဆရာမက နှစ်ယောက်တည်းမို့ မနိုင်မနင်း ဖြစ်ကာ အော်၍သာ လွှတ်တော့သည်။ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလှ ပါဘိ။

‘ကိုယ့်ဗိုက်သာကိုယ် လက်သီးနဲ့ ထိုးပစ်လိုက်ချင်တော့တယ်’

မိခင်လောင်းတစ်ယောက်က ညည်းချေပြီ။ ဆရာဝန်နဲ့တွေ့ဖို့ ကျပြန်တော့ကော။ စမ်းသပ်ပေးမည့် ဆရာဝန်က နှစ်ယောက် တည်း။ လူနာ ငါးယောက်တစ်တွဲ ခေါ်သွင်းသည်။

‘အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ အဆင်သင့် ဖြုတ်ထားပါ’

ဆရာဝန်အခန်းထဲရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် စမ်းသပ်ခံဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ကာ စောင့်ကြရပါသည်။

‘ကဲ ပြီးရင် တစ်ယောက်တက်၊ မြန်မြန်’

မြန်မြန်ဆိုမှတော့ လာလေ့။ အပြေးအလွှားတက်၊ မြန်မြန် စမ်းသပ်ခံ၊ မြန်မြန်ဆင်းပေတော့။ မြန်မြန်ပြီးလျှင် ပြီးရော။

‘ကလေးတစ်ယောက် မွေးရတာလဲ မလွယ်ပါလားမိလှိုင်ရာ၊ ဒါနဲ့ သတင်းစာထဲမှာ ပါပါနေတဲ့ အမျိုးသမီးဆေးရုံးကြီးမှာ သားဦးလေး ဖွားမြင်ကြောင်း၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းဆိုပြီး ကြော်ငြာ တွေ ထည့်ထည့်နေတဲ့ လူတွေကကော ဒီမှာပဲ ဒီလို ဒုက္ခခံပြီး လာအပ်ကြတာပဲလား’

‘အဲဒါ လှိုင်လဲ စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေရော၊ အရာရှိဇနီးတွေရော စုံနေတာပဲနော်၊ ဒီကိုလာသမျှတော့ ကိုယ့်အမြင် ဖြင့် သားသားနားနားတောင် မတွေ့ရဘူး၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲ အမျိုး သမီးတွေချည်းပဲ’

‘အေး ဟုတ်တယ်ကွ၊ စဉ်းစားစရာပဲ’

ကျွန်မတို့ မသိနားမလည်သော အရာကို ကြည်မေဦးက လာ၍ရှင်းပြသွားသည်။ နောက်နေ့တွင် ကျွန်မဆီသို့ ကြည်မေဦး ရောက်လာသည်။

‘ယူ ဆေးရုံသွားပြတာ မြမြလိုက်ပို့ခဲ့ရတယ်လို့ပြောတယ်၊ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတာပဲတဲ့၊ အပျိုကြီးက ညည်းနေပြီ’

‘အေးကွာ၊ လှိုင်လဲ သူ့ကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်သွားတယ်’

‘လှိုင်က အ တာကိုး၊ အပြင်မှာ ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ အပ်ပါ လား’

‘လှိုင်က ဆေးတိုက်တွေမှာ မမွေးချင်ဘူး၊ ဆေးရုံကိုပဲ အား ကိုးတယ်’

‘ဒါကြောင့်လို့ကို အ တယ်ပြောတာပေါ့၊ ဆေးရုံမှာပဲ
မွေးရမှာပါပဲ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးရမှာ’

‘အို ဟုတ်လား ဘယ်သူ့ဆီ သွားအပ်ရမှာလဲဟင်၊ တစ်ချို့က
ပြောတော့ အသိဆရာဝန်ရှိမှ ဆို၊ မေဦးနဲ့သိတဲ့ ဆရာဝန်ရှိလားဟင်’

‘သိဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ ဆရာဝန်မကြီးတွေကိုယ်တိုင် အပြင်မှာ
ဆေးခန်းဖွင့်ပြီး ဗိုက်လက်ခံနေတာပဲဟာ’

ထို့နောက် မေဦးက ကျွန်မကို ဗိုက်အပ်ပုံအပ်နည်း သင်ပေး
ပါသည်။ ဆရာဝန်မကြီးများထိုင်ရာ ဆေးခန်းများကိုလည်း လမ်း
ညွှန်သည်။ မေဦးကျေးဇူးဖြင့် နောက်အပတ်များတွင် ကျွန်မဒုက္ခ
မရောက်တော့ပါ။ ဆေးခန်းတွင် ဆရာဝန်မကြီး တစ်ဦးနှင့်တွေ့ဆုံကာ
ဗိုက်အပ်သည်။ ဆီးစစ်သည်။ ထိုနေရာတွင်မှ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံတွင်
မမြင်ရသော အမျိုးသမီးများကို ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီချင်း အလှပြိုင်၍
မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရပါလေသတည်း။ ဗိုက်ကို သက်သက်သာသာ
အစမ်းသပ်ခံ၍ ငွေကိုလည်း ရက်ရက်ရောရော ပေးခဲ့ရပါလေသည်။

‘ကိုကို ကိုကို ထပါဦး ကိုကိုရယ်၊ သမီးလေး ကိုယ်တွေ ပူနေ
လိုက်တာ ခြစ်ခြစ်တောက်ပဲ၊ အိပ်လဲမအိပ်တော့ဘူး၊ ငိုလို့ချည်းနေတယ်၊
ကိုကိုကလဲ မကြားဘူးလား၊ အိပ်လိုက်တာ သိုးနေတာပဲ’

‘အင် အုပ်ဆေး အုပ်ဆေး လိမ်းပေးလိုက်လေ’

‘အုပ်ဆေးက အရမ်းလိမ်းလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုကိုရဲ့၊
ထစမ်းပါဦးတဲ့မှ တကတဲ’

‘အင် လှိုင်ကလဲကွာ၊ ကိုကို မနက် ရုံးတက်ရဦးမှာ’

သမီးလေးမအိပ်၍ ပခုံးပေါ်တင်ပြီး လျှောက်ရသည်မှာ
နာရီဝက်ခန့်ရှိပါပြီ။ ကျွန်မမှာ မွေးဖွားပြီး နှစ်လမျှသာရှိသေး၍
ခြေထောက်များထုံပြီး နာလာပါသည်။ ကိုကိုကတော့ ငဲ့စောင်း၍မှ
မေးဖော်မရဘဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်သာ အိပ်နေပါ၏။ နေနိုင်လွန်းသော
ကိုကိုကို ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်မိသည်။

‘ကိုကို တစ်ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး
ကိုကို၊ လှိုင်လဲတစ်နေ့လုံး မနားတမ်း လုပ်နေရတာပါပဲ၊ အိမ်မှာ
နေတယ်ဆိုပေမယ့် အားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်’

‘ကွာ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ အိပ်ချင်လွန်းလို့ပါ’

‘လှိုင် တစ်ရေးမှ မရသေးဘူး’

‘ကဲ ကဲ ပေး ကလေး၊ အိပ်စမ်းကွာ’

ကိုကိုက စိတ်မရှည်သလို သမီးကိုလှမ်းချီရင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်မ ကိုကိုကို နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်သက် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ကိုကိုသည် အလုပ်လုပ်ကျွေးသည်ကလွဲ၍ ကျန်အိမ်မှုကိစ္စများကို လျစ်လျူရှုခဲ့သည်သာ များချေသည်။ ယခုလို သွေးနုသားနုအချိန်မှာပင် မယားတစ်ယောက်ကို ညှာတာဖို့ ကိုကို ဝန်လေးချေသည်လား။

‘လှိုင် မအိပ်ဘဲ နေနိုင်ပါတယ် ကိုကို၊ သမီးကို စိတ်ပူလို့ ပါ၊ ကိုကို မချီပါနဲ့၊ လှိုင်ပဲချီပါ့မယ်၊ ကိုကို အိပ်ချင်ပြန်အိပ်ပါ’

ကျွန်မမှာ ဒေါသလည်းဖြစ် ဝမ်းလည်းနည်းသဖြင့် ကိုကိုကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောပြီး သမီးကို ပြန်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

‘လှိုင် ဘယ်လိုပြောတာလဲ၊ တစ်လှည့်ချီပါဦးလို့ ရှင်းရှင်းပြော လဲ ပြီးတာပဲ’

‘ပြောစရာများ လိုသေးလို့လားကိုကိုရယ်’

‘အို ပြောမှ သိမှာပေါ့ကွာ၊ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဟာကို’

‘လှိုင် အိပ်ရေးပျက်တာ သမီးမွေးပြီးကတည်းကပဲ၊ ညည ကလေး ထိုင်တဲ့အခါ ကိုကို ကြားတဲ့အခါလဲ ကြားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်အိပ်တာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟေ့ ကလေးငိုတာ မအော့အလုပ်ပဲကွ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအိမ်မှာ လှိုင်အလုပ်ချည်းပါပဲ။ ကိုကို့ အနေနဲ့ကတော့ လခ မှန်မှန်အပ်ရင် ကိုကို့ဝတ္တရား ကျေပြီပေါ့။ ကျန်တာတွေ ကိုကိုနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးပေါ့’

‘လှိုင်ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ။ ဘာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ’

‘မကျေနပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကိုကို၊ ဝမ်းနည်းတာပါ။ လှိုင်တို့ အိမ်ထောင်ရေးကို ကိုကိုစိတ်ဝင်စားမှုမရှိတာ ဝမ်းနည်းတာပဲ’

‘တောက် ဘာတွေမှန်းလဲမသိဘူး၊ အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိ’

တကယ်တော့ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ကိုကိုကို ပြောချင်တာတွေ ပြည့်လျှံနေပါသည်။ ကလေးထမချီသည့် ကိစ္စလေးတစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါ။ ကြုံလာသမျှ ပြဿနာတိုင်းကို ကိုကိုသည် ယောက်ျားပီပီ ဦးဆောင်ခြင်းမရှိ။ လျစ်လျူရှု၍ နေတတ်ဘိသည်။

ခုလဲကြည့်။ ကျွန်မမှာသာ ဒေါသဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ရသည်။ သူက ပြန်အိပ်ပျော်နေပေပြီ။ သမီးလေးအိပ်ပျော်သွားမှ ကျွန်မ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရသည်။

မနက်တွင်တော့ ခါတိုင်းလို ကျွန်မ စောစောမနိုးတော့ပါ။ ကိုကို့အတွက် ထမင်းချက်ရမည့်အချိန်တွင် ကျွန်မအိပ်မောကျနေခဲ့ ပါသည်။ ကျွန်မနဖူးကို ညင်သာစွာထိတွေ့လာသော အတွေ့အထိ ကြောင့် ကျွန်မ နိုးလာရသည်။ ကိုကိုသည် ရုံးသွားရန် အင်္ကျီပင် လဲပြီးချေပြီ။ ကျွန်မက ကမန်းကတန်း လူးလဲထလိုက်ရသည်။

‘အိပ်နေပါ လှိုင်၊ လှိုင်ညက အိပ်ရေးပျက်ခဲ့တာပဲ။ ကိုကို အကြော်ဝယ်ပြီး ထမင်းကြမ်းနဲ့ စားလိုက်ပြီ၊ လှိုင်ဖို့လဲ အကြော် နှစ်ခုချန်ထားတယ်၊ ရေနွေးလဲ ထည့်ထားတယ်၊ ကိုကိုသွားတော့မယ်’ ကျွန်မသည် ညကအဖြစ်ကိုမေ့ပြီး ကိုကိုကိုသနားသွားသည်။

ကိုကိုကလည်း ကျွန်မအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရပါသည်။
 တကယ်တော့ ကိုကိုသည်လည်း သူ့အိမ်တွင် လူကြီးမိဘတို့၏
 အကြင်နာ အယုယခံကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင် လာခဲ့ရသူ
 ပေပဲ။ အိပ်ချင်လွန်းသဖြင့်သာ အော်မိအော်ရာ အော်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
 ပါလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ကျွန်မကို ညာတာကာ သူ့ထမင်း သူ
 ကြံဖန်စားပြီး အကျီကိုလည်း ကိုယ်တိုင် မီးပူတိုက်ထားသည်။
 ကော်လာနှင့် ရင်ပတ်ကမူကြေနေပေသည်။

ချစ်သူဘဝက ကျွန်မဆီလာတိုင်း အလွန်ရှိုးများခဲ့သော ကိုကိုကို
 မြင်ယောင်ရင်း ကျွန်မ သက်ပြင်းချမိပါသည်။

ထိုနေ့တွင် သမီးငယ်ကိုချီ၍ ကလေးဆေးရုံကို ပြေးရပြန်ပါ
 သည်။ သုံးဘီးမရသဖြင့် ဘတ်စ်ကားနှစ်တန်စီးရသည်။ သမီးငယ်က
 ကားပေါ်တွင် တကျီကျီငိုပါလေသဖြင့် လူရှေ့တွင် နို့မတိုက်ဝံ့သော
 ကျွန်မမှာ ရှက်ရှက်နှင့် နို့တိုက်ရပြန်ပါသည်။

‘ရှင် ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲဟင်’

‘ဘာလဲဗျ၊ မတော်တဆ ခိုက်မိတာပဲ’

‘ဘာ မတော်တဆလဲ၊ ရှင် တမင်ယုတ်မာတာ မသိဘူး
 မှတ်လား’

‘အထိမခံနိုင်ရင် ကိုယ်ပိုင်ကား စီးပါလား’

နောက်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံကြားသဖြင့် ဘတ်စ်ကား
 နောက်ပိုင်းသို့ ကျွန်မလှည့်ကြည့်မိပါသည်။

‘ဟင် တိုးတိုး’

အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့်ရန်ဖြစ်နေသော တိုးတိုးကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်မက လှမ်းခေါ်လိုသော်လည်း တိုးတိုးက ကျွန်မကို မမြင်ပါ။ သူမ မျက်နှာလေးမှာ ရှက်စိတ်ကြောင့် ရဲနေပါသည်။ ဆတ်ဆတ် ထိမခံတတ်သောအသွင်လေးက အထင်းသားပေါ်နေပြီး လက်ထဲတွင် ခေါက်ထီးကို ဟန်ပါပါ ကိုင်ထားသည်။ ဘေးလူများက မျက်လုံး အပြူးသားဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီး မည်သို့မျှ ဖြေရှင်းမပေးကြ။ တော်ပါသေးသည်။ မှတ်တိုင်တစ်တိုင်တွင် ကားကရပ်လိုက်စဉ် အမျိုးသားဆင်းသွားပါလေသည်။ ထိုအချိန်တွင်မှ တိုးတိုးကလည်း ကျွန်မကို မြင်သွားသည်။

‘လာ တိုးတိုး၊ ဒီမှာလာထိုင်၊ မမရှေ့မှတ်တိုင်မှာဆင်းမှာ’ တိုးတိုးက မထိုင်တော့ဘဲ ကျွန်မဆင်းသည့် မှတ်တိုင်လိုက်၍ ဆင်းလာပါသည်။

‘သိပ်ပြီး နှမချင်းမစာနာတာဘဲ မမလှိုင်ရယ်၊ လက်တန်းပေါ် လှမ်းကိုင်ထားတဲ့ တိုးတိုးလက်ပေါ်ကို အုပ်ပြီး လာကိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ပြီးတော့ တိုးတိုးကို အတင်းဖိကပ်ထားတာနဲ့ တိုးတိုးလဲ မနေနိုင်တော့လို့ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ရန်တွေ့လိုက်တာပဲ၊ ရှက်လိုက်တာ’

‘သူတို့ကလဲ ရှက်ရှက်နဲ့ ငြိမ်နေတာကို အခွင့်ကောင်းယူ နေကြတာပဲ ညီမရေ၊ ဒါနဲ့ တိုးတိုးက ဘယ်သွားမှာလဲ’

‘စမ်းချောင်းက အဒေါ်တစ်ယောက်ဆီက ပြန်လာတာ မမလှိုင်၊ မြို့ထဲဆက်သွားမလို့၊ မသွားချင်တော့ပါဘူး မမရယ်၊ မမနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့မယ်’

တိုးတိုးသည် ကလေးဆေးရုံထိ ကျွန်မနှင့်အဖော်လိုက်လာ ပါသည်။ အပြန်တွင် တိုးတိုးကို အဆောင်ထိ ကျွန်မပြန်ပို့ခဲ့သည်။ ကျောင်းတက်သွားကြသဖြင့် အခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်မ မတွေ့

ခွဲရပေ။ အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသော သီတာ နွယ်ကိုသာ အဆောင်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် တွေ့ရသည်။

အိမ်ပြန်ပြီး သမီးကိုသိပ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားရာ ကိုကို ပြန်လာမှ ကျွန်မ နိုးပါလေသည်။

‘ဟင် ကိုကိုပြန်လာပြီ၊ ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးသွားပြီလဲ’

‘ငါးနာရီ ကျော်ပြီ’

‘ဟော တော်၊ ထမင်းလဲ မချက်ရသေးဘူး’

ကျွန်မ မီးဖိုထဲပြေး၍ ထမင်းကို ကမန်းကတန်းချက်ရပါသည်။ ကိုကိုသည် စိတ်လိုလက်ရ သမီးကို ပုခက်လွှဲပေးနေသည်။

‘ကိုကိုတော့ ဆာနေတော့မှာပဲ၊ နေ့လယ်က သမီးကို ကလေး ဆေးရုံ သွားပြရတယ်ကိုကို၊ စောင့်လိုက်ရတာ အကြာကြီးပဲ’

‘ဟုတ်လား၊ ခု နေကောင်းသွားပြီလား’

‘သက်သာသွားပါပြီ၊ ကိုယ်မပူတော့ဘူး၊ ကောင်းကောင်း လဲ အိပ်တယ်၊ ညကတော့ တစ်ညလုံးကို မအိပ်ဘူး၊ ကိုကိုကလဲ နေနိုင်လိုက်တာ’

ကျွန်မက မကျေနပ်သည့်စိတ်လေးကို နည်းနည်းလေးမှ မပြောလိုက်ရလျှင် မနေတတ်သော မိန်းမတို့ ဝါသနာအတိုင်း ကိုကိုကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

‘ကိုကိုလဲအိပ်ချင်လွန်းလို့သာ အိပ်နေရတယ်၊ လှိုင်က ဘယ် တော့များ လာအော်ဦးမလဲလို့ တစ်ထင့်ထင့်နဲ့ပါကွာ’

ကျွန်မသည် ယောက်ျားတို့၏ အပျင်းထူတတ်ပုံကိုသာ နားလည်ခွင့်လွှတ်ရတော့မလို ဖြစ်သွားမိပါသည်။ သို့သော် ရင်ထဲမှ မကျေနပ်ချက်လေးများကိုတော့ ဆက်ပြောလိုက်မိသေးသည်။

‘ကိုကိုက ကိုယ့်အိမ်ထောင်ကို ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်းမသိဘူး၊ သိပ်လျစ်လျူရှုနေနိုင်တာပဲ’

‘ဒါတော့ လှိုင်က လောဘကြီးတာကိုး’

‘ဘာ လောဘကြီးတာလဲ’

‘ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ အချိန်မှန်အိမ်ပြန်လာတယ်၊ ရတဲ့ငွေကို မှန်မှန်အပ်တယ်၊ အလေမလိုက်ဘူး၊ မိန်းမကို မနှိပ်စက်ဘူး ဆိုရင် အဲဒီမိန်းမ အင်မတန် ကံကောင်းတာ လှိုင်ရဲ့’

ကိုကိုပြောသည်မှာ မှန်ချင်လည်း မှန်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးချင်သော ကျွန်မအတွက်တော့ လက်မခံနိုင်ပါ။

‘ကိုကိုတို့ ယောက်ျားတွေရဲ့ အဘိဓမ္မာက ဒီလိုပဲလားဟင်’

‘ယောက်ျားတွေရဲ့ အဘိဓမ္မာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေရဲ့အဘိဓမ္မာ လှိုင်ရဲ့၊ အရက်သမား၊ ဖဲသမားနဲ့ ညားရတဲ့ မိန်းမတွေ၊ ယောက်ျားက အိမ်မကပ်လို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့ မိန်းမတွေ မေးကြည့်စမ်းပါလား၊ အိမ်မှာသာ အေးအေးထိုင်နေစမ်းပါတော်၊ ကိုယ်ကပဲ ရှာကျွေးရ ကျွေးရ ဆိုတာမျိုးတွေ တစ်ပုံကြီး’

‘လှိုင်တော့ ယောက်ျားဆိုတာ ရှေ့က ဦးဆောင်နိုင်ရမယ်၊ အားကိုးအားထား ပြုထိုက်ရမယ်၊ ကြုံလာသမျှကို ရှေ့တန်းက

ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ်၊ ဒါမှအိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားပဲ၊ အရက်သမား၊
ဖဲသမား အလေလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးကိုတော့ စာရင်းထဲတောင်
ထည့်မစဉ်းစားဘူး’

မီးဖိုဆောင်တွင် ကျွန်မက ထမင်းချက်ရင်း ကိုကိုက ဘေးမှ
ထိုင်ကြည့်ရင်းဖြင့် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးဆွေးနွေးပွဲကြီးမှာ
အကြိတ်အနယ်ဖြစ်လာပါသည်။ ကိုကိုကလည်း သူ့ဘက်က
သူကာကွယ်သည်။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မဘက်မှ တစ်ပြားသား
မလျှော့ချင်။

‘ဒါ့ကြောင့် လှိုင်ကို ဘောဘကြီးတယ် ပြောတာပေါ့’

‘ဒီလိုဆို လှိုင်ကလဲ ကိုကို အေးအေးဆေးဆေး နေနေတာကို
ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မှာပေါ့နော်၊ ကိုကို့အတွေးအခေါ်က သာမန်
ယောက်ျားတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်ပါကိုကိုရယ်၊ လှိုင်က လှိုင်ယောက်ျား
ကို သာမန်ယောက်ျားမဖြစ်စေချင်ဘူး’

‘ဒီလိုဆို လှိုင် အရွေးမှားနေပြီ’

‘မှားတာကတော့ အစကတည်းကပါ’

‘ဘာရယ်’

‘ဪ လှိုင်အိမ်ထောင်ပြုတာကိုက မှားတယ်လို့ပြောတာပါ’

ကိုကိုက မျက်နှာ ပျက်သွားပါသည်။ ရုတ်တရက်လည်း
တွေဝေသွားသည်။ ကျွန်မက ပြောချင်တာ ပြောလိုက်ရ၍
ကျွန်မလုပ်စရာ ရှိတာသာ ဆက်လုပ်နေသော်လည်း ကိုကိုက ငူငူ
ငိုငိုငင်ငင်မောဆဲဖြစ်ပါသည်။ အတန်ကြာမှ ကိုကို့နှုတ်မှ ကြေကွဲသံ
ထွက်လာသည်။

‘အင်းပေါ့လေ၊ လှိုင်မှာကပစ္စည်းလည်းလဲဆုံးရ၊ လူလဲဆုံးရလို့ ထင်မှာပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား၊ လှိုင်တို့မိန်းမတွေ ဒီလိုပဲ တွေးတတ်ကြတာပဲ’

‘လှိုင် ဒီလို မတွေးပါဘူး၊ လှိုင်တို့ဟာ အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ကြဘဲ ချစ်သူဘဝနဲ့သာနေခဲ့ကြရင် ဒီထက်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲလို့ ဆိုချင်တာပါ’

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ ရင်ထဲမှ ဝေဒနာတွေက တစ်ခြားစီပါ။ ကျွန်မက အိမ်ထောင်ထူထောင်ရာတွင် ကိုကိုကို အစစအရာရာ ဦးဆောင်စေချင်သည်။ ငွေရေးကြေးရေးကို မဆိုလိုပါ။ ကိုကို အနေနှင့်က သူ့ငွေသူ့ပစ္စည်းဖြင့် မထူထောင်ပေးခဲ့ရ၍ ကျွန်မက စိတ်ခုနေသည်ဟု ယူဆနေသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ထမင်းဝိုင်းတွင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်တော့ပါ။ ကျွန်မ ဈေးမသွားနိုင်ခဲ့သဖြင့် အာလူးကို သူ့ချည်းသက်သက်ဆီပြန်ချက်ကာ ဒန့်ဒလွန်ရွက်ဟင်းချိုနှင့် ပြီးလိုက်ကြရပါသည်။ ကျွန်မက ကလေးအမေမို့ ဆာဆာနှင့် စားကောင်းသော်လည်း ကိုကိုက ၄-၅ လုပ်လောက်သာစားပြီး ထသွားပါသည်။

ခုတလော ကိုကိုနှင့်ကျွန်မ စကားပြော၍ အဆင်မပြေလှပါ။ သည်ကြားထဲတွင် ဆီစာအုပ်ကပြဿနာတက်ပြန်သည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းလာသည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပါပြီ။ ခုထိ ဆီစာအုပ်သို့မဟုတ် ကုန်ဝယ်စာအုပ်မရှိသေး။ ခုခေတ်ကြီးမှာ ကုန်ဝယ်စာအုပ်မရှိဘဲနေနိုင်သည်မှာ နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်။ သို့သော် ကြာရှည်ခံနိုင်ရိုးလား။ ဆန်ကအစ မီးခြစ်အဆုံး အပြင်မှ ဝယ်ရဖန်များတော့ ဈေးဖိုးကို ထိခိုက်လာသည်။ ဈေးက တဖြည်းဖြည်းတက်လာသည့်

အခါ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ နေ၍မရတော့။ မလိုတာပြန်ရောင်းပြီး လိုသည့်ပစ္စည်းပြန်ဝယ်ရသည့်စနစ်ကိုလည်း ကျွန်မနားလည်လာ သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သင်လာခဲ့ပြီ။

ကျွန်မအတွက် ပုံစံ ၁၀ကို ပဲခူးမှာယူရသည်။ ကိုကိုအတွက် ပုံစံကို ကိုကိုနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်မှ ယူရမည်။ ကိုကိုတို့အိမ်ရှိ ကုန်ဝယ်စာအုပ်မှ ကိုကိုနာမည်ကို ထုတ်ပစ်ရမည်။ ပြီးမှ ကျွန်မ တို့နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ ယခုရပ်ကွက်တွင် စာအုပ်အသစ်ဖွင့်ရမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကိုတို့ မြို့ထဲမှ ပုံစံ ၁၀ ယူခဲ့ဖို့အကြောင်း ကျွန်မ အထပ်ထပ်မှာသည်။ ကိုကိုက အချိန်ဆွဲတတ်သူ၊ ရွှေ့ဆိုင်းတတ်သူ ပီပီ ‘အေးကွာ ယူခဲ့တာပေါ့’၊ ‘နက်ဖန်လုပ်လိုက်မယ်လေ’၊ ‘သဘက်ခါ တော့အားပါပြီ သွားလိုက်မယ်’ စသည်ဖြင့် နေ့ရွှေ့ လရွှေ့ ရွှေ့လာ ခဲ့သည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ပင်။ သည်တော့လည်း ကျွန်မ စိတ် မရှည်နိုင်တော့ပါ။

‘ဒါ့ကြောင့် ကိုကိုကို အိမ်ကိစ္စ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောတာ ပေါ့၊ ခု ကုန်ဝယ်စာအုပ်မရလို့ ကလေးနို့မှုန့်လဲမရဘူး၊ အနီးပိတ် တုန်းကလဲ ပဲခူးက ပို့ပေးလို့သာပေါ့၊ အားလုံးအပြင်ကချည်းဝယ်စား နေရတာ သေတော့မယ်ကိုကိုရဲ့၊ အရင်လကလဲ နို့မှုန့်ဖိုးမရှိလို့ လှိုင် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ချရောင်းလိုက်ရပြီးပြီ’

‘အေးကွာ အေးကွာ၊ နက်ဖြန်လုပ်ခဲ့မယ်’

သို့သော် ကိုကိုနက်ဖြန်သည် မဆုံးနိုင်တော့ပါ။ သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် တစ်နေ့ နေ့လယ် ကလေးကို ခေါင်းရင်းအိမ်တွင် အပ်ကာ မြို့ထဲသို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကိုကိုတို့ အိမ်သို့လည်း မသွား ချင် သွားချင် သွားရပါလေသည်။ ကြီးကြီးသူဇာထံမှ ကုန်ဝယ်

စာအုပ်တောင်းသောအခါ မပေးချင်သလိုလိုနှင့် အေးစက်စက် ထုတ်ပေးသည်။ စာအုပ်ယူကာ ရပ်ကွက်ကော်မတီသို့ ပြေးရသည်။ မှတ်ပုံတင်ရုံးသွားရသည်။ သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိက အစည်းအဝေးသွားနေ၍ ထိုင်စောင့်ရပြန်သည်။ ရပြန်တော့ ကျွန်မတို့မှတ်ပုံတင်ရုံးဆီ အမိပြေးရပြန်ပါသည်။ ၁၂ နာရီကျော်လျှင် အလုပ်မလုပ်ကြတော့ သလားမသိ။ ထိုနေ့အဖို့ ဘာမှဆက်လုပ်၍ မရတော့ဘဲ အိမ်ပြန်ခဲ့ရသည်။ နက်ဖြန်မှလာပါဟု ချိန်းလိုက်သည်ကိုး။

အိမ်ရောက်တော့ မောလွန်း၍ ကျွန်မစိတ်တိုနေသည်။ ကလေးကလည်း နို့ဆာ၍ ငိုလှပြီ။ နို့မှုန့်ကလည်း ပြတ်နေသည်မို့ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ အဒေါ်ကြီးက ကော်ဖီဖျော်တိုက်ထားရသည်။ ကလေးက သောက်နေကျမဟုတ်၍ ကျီကျီပါအောင် ငိုပါလေသည်။ အားနာဖို့ကောင်းလှသည်။ ကျွန်မသည် ကလေးနို့တိုက်ရင်း ကိုကိုကို တွေးကာ ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။

ထိုနေ့တွင်မူ ကိုကိုက ခုနစ်နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်လေသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုဆီမှ အရက်နံ့က ထွက်လာပြန်သည်။

‘တောက် ကလေးကလဲနော် အိပ်ခဲလိုက်တာ၊ ဟင်း ငါရင်လဲ သေမှ အေးမှာပါ’

ကျွန်မ ကိုကိုကို စကားမပြောဘဲ ကလေးကိုမဲကာ မာန်မိသည်။

‘သမီးက မအိပ်ဘူးလား၊ ကိုကိုချီသိပ်မှာပေါ့ကွာ၊ လာလာ သမီး’

ကိုကိုက စကားရောဖောရောဖြင့် သမီးကို လာချီပါသည်။ ကျွန်မကတော့ မျက်နှာကို ရှစ်ခေါက်ချိုးထားမိသည်။

‘ဘာဟင်းချက်သလဲ လှိုင်၊ ထမင်းဆာလိုက်တာ’
ကိုကိုက မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ဘာမျှမဖြစ်သလို မေးလာ
ပါသည်။ ကျွန်မမှာတော့ စိတ်မပြေနိုင်သေးပါ။

‘ဘာမှ မချက်ဘူး၊ ဘာမှမချက်ဘူး၊ တစ်နေ့လုံး သွားရ
လာရနဲ့ လူကို သေတော့မယ်’

‘ဘယ်တွေများ သွားနေရလို့လဲ’

‘ဆီစာအုပ်လေ ဆီစာအုပ်ပေါ့၊ ကိုကိုတာဝန်မယူတဲ့အလုပ်
မှန်သမျှ လှိုင်ချည်းပဲလုပ်နေရတာပဲ၊ ကိုကိုကတော့ အေးအေးဆေးဆေး
အချိန်တန် ရုံးသွားလိုက်၊ အပေါင်းအသင်းနဲ့ ပျော်လိုက်ပေါ့ဟုတ်လား၊
လှိုင်တို့မှာတော့ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ကို လျစ်လျူမရှုနိုင်သူဆိုတော့
လုပ်ရတယ်ရှင်၊ လုပ်ရတယ်၊ ဝင်ငွေမရှိတဲ့လူဆိုတော့ တစ်ကျပ်
သက်သာလဲ မနည်း၊ တစ်မတ်သက်သာလဲ မနည်း၊ သက်သာ
အောင် ရှာကြံရတယ်’

တကယ်တော့ ကျွန်မမှာ သွားရလာရသည်ကလည်း မော၊
ရုံးကလူတွေကိုလည်းအောက်ကြို့ကာ ပြောဆိုခဲ့ရသဖြင့် အလိုလို
စိတ်တိုနေခဲ့ကာ ကိုကိုအပေါ်တွင် ဆိုင်တာရော၊ မဆိုင်တာပါ
အတိုးချ၍ မဲနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘ဒါလေးလုပ်ရတာများ တွက်ကပ်နေရသေးလား လှိုင်ရာ၊
တစ်ယောက်မအားလို့ တစ်ယောက်သွားရတာပဲ’

‘တွက်ကပ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုက နေနိုင်
လွန်းတယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စဆိုတာ တစ်လငွေသုံးရာ အပ်လိုက်ရုံနဲ့
အကုန်ပြေလည်တာ မဟုတ်ဘူး ကိုကိုရဲ့၊ လောက်ငအောင် အဆင်
ပြေအောင် မနည်းကြိုးစားနေရတာ’

‘လှိုင်းဘာသာလှိုင်း ပြေလည်နေတယ်ထင်လို့ ကိုကိုနေမိတာပါ။
ပြီး ကိုကိုလဲ ဒါတွေနားမလည်ခဲ့ဘူး’

ကိုကိုသည် တကယ်နားမလည်သော ကလေးတစ်ယောက်ပမာ
ကျွန်မကို ငိုငင်ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်မမှာတော့ ဒေါသအရှိန်
မပြေသေးပါ။

‘ဒါတော့ လှိုင်း မပြေလည်တာ ပြေလည်အောင်ကြိုးစား
နေရတာကိုး၊ ကိုကိုအစက ဒီအလုပ်မျိုးတွေ နားမလည်ခဲ့သလို
လှိုင်းလဲ နားလည်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်အိမ်ထောင်ရှင်မှလဲနားလည်
ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြုံလာကြမှ ဒီလိုပဲအလိုလိုနားလည်လာကြတာ
ချည်းပါပဲ၊ ကိုကိုကတော့ နားလည်ဖို့လဲ မကြိုးစားဘူး၊ ကြိုးစားဖို့လဲ
မလိုဘူးလို့ထင်နေတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုကိုဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သက်သာအောင်နေတတ်တဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားပဲ’

ရုတ်တရက် ကိုကို့မျက်နှာ တင်းမာသွားပါသည်။

‘မင်း မင်း ငါ့ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားလို့ ပြောတယ်
ဟုတ်လား၊ မင်အိမ်စရိတ်မလောက်ဘူးဆိုလို့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက
ဝင်ငွေရအောင် ကြိုးစားနေတယ်၊ ဒါတွေကျတော့ မင်းမသိဘူး
မဟုတ်လား၊ မင်းဘက်ကပဲ မင်းအမြဲတွေးနေတာပဲ၊ ငါပဲ လုပ်ရတယ်၊
သူကတော့ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ငါ့ပိုက်ဆံပဲကုန်ရတယ်၊ သူကတော့
ဘာမှ ဝယ်မပေးဘူး၊ ဒီလိုပဲတွေးနေတာပဲ မဟုတ်လား’

ကိုကိုသည် ကျွန်မကို ဒေါသဖြင့်ပြန်အော်ရင်း ကလေးကို
ခုတင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ ကလေးက စူးစူးဝါးဝါး အော်ငို
လိုက်ရာ ကျွန်မပါ သမီးနှင့် မျက်နှာအပ်၍ ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ
ငိုလိုက်မိပါတော့သည်။

ငိုရလွန်းသဖြင့် ကျွန်မ ခေါင်းကိုက်နေပါပြီ။

ကိုကိုသည် အရက် ဆေးလိပ်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း သောက် တတ်သူမဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတရံအပေါင်းအသင်းများနှင့် သူတို့ အခေါ်ပွဲ ရှိလျှင်သာ သောက်တတ်ပါသည်။ ဘယ်သူ မင်္ဂလာဆောင် မှာမို့၊ ဘယ်သူက ရာထူးတက်လို့၊ ဘယ်သူက စာမေးပွဲအောင်လို့ စသည်ဖြင့်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်လည်း ကျွန်မကို ကြိုတင်၍ အသိပေးသွားတတ်ပါသည်။ ယနေ့တော့ ကျွန်မကိုလည်း ဘာမျှ ပြောမသွား၊ သူ့သဘောနှင့်သူ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သောက်လာ သလားမသိပါ။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မပြဿနာနှင့် စိတ်တိုနေခိုက်မို့ ရန်လုပ်မိသည်။

ကိုကိုသည် ငိုနေသောကျွန်မကို ကျောခိုင်း၍ စောင်ခေါင်းမြီး ခြုံကာ အိပ်နေခဲ့ပေသည်။ ချစ်သူဘဝက လှိုင် မျက်ရည်တစ်စက် ကျလျှင် ကိုကို မနေနိုင်ပါဘူးဟူသော အပြောမျိုးကို ကျွန်မ သတိရမိသည်။ ပို၍ ဝမ်းနည်းမိသည်။

မနက်တွင် ကိုကို အစောကြီးထ၍ ထမင်းမစားဘဲထွက်သွားပါ သည်။ ကျွန်မသည် အိမ်အလုပ်များကို လုပ်နေရသော်လည်း စိတ်မပါတော့ပါ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရန်မဖြစ်ကြစတမ်း၊ မငြူစူကြစတမ်း ဟူသော အိမ်ထောင်ရေးလမ်းစဉ်ကို ဘယ်ပုံပြန်စရာပါ မည်နည်းဟု တွေးတောကြံဆနေမိပါသည်။

ညနေတွင်တော့ ကိုကို အစောကြီး ပြန်ရောက်လာပါသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း ပစ္စည်းတွေ ပါလာသည်။

‘ရေပုံးကြိုး ပြတ်တော့မယ်ဆိုလို့ ရေပုံးကြိုး ဝယ်လာခဲ့တယ်။

ဒါက ခြေသုတ်ဖို့ ဖုံကလေး၊ ရော့ ဝက်အူချောင်း၊ ကြော်လိုက် နော်’

ကိုကိုသည် ကျွန်မမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပစ္စည်းများကို ချပေးပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ကိုကို့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပစ္စည်းများကို သိမ်းလိုက်ပါသည်။

‘ဪ ဪ သမီးဖို့ နို့ဖျော်တဲ့ ခွက်ကလေးလဲ ပါသေးတယ်’ နို့ဖျော်သည့် ဖန်ခွက်ကလေး ကွဲသွားသည်မှာ ကြာပါပြီ။ ကိုကိုကို မှာသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း မေ့ခဲ့သည်ချည်းသာဖြစ်၍ ကျွန်မလက်လျော့ထားခဲ့ရသည်။ ခုမှ မနေ့က ရန်ဖြစ်ထားသည့်အရှိန် ဖြင့် သူ သတိရသဖြင့် စဉ်းစားကာ ဝယ်လာခြင်းဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ကျွန်မက ကိုကိုအလွန်ကြိုက်သော ဝက်အူချောင်းကို ဆီပူ လေးဖြင့် လှိမ်းရင်း ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ကျမှ ကိုကိုကို ဝက်အူ ချောင်းတစ်ခါမျှ ဝယ်မကျွေးခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရနေမိပါသည်။

ကျွန်မ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးသောအခါ ကိုကိုက အသင့်ရေချိုးပြီး ထမင်းဝိုင်းကို ဝင်လာပါသည်။ ခုချိန်ထိ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စကား မပြောဖြစ်ကြသေးပါ။ ရှက်သလိုလို ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေမိကြ သည်။ ထိုအချိန် သမီးက ပုခက်တွင်းမှ လူးလွန့်လာပါသည်။ ကျွန်မက ပြေး၍ထသွားသည်။ ကိုကိုကလည်း သူ ထမင်းစားနေစဉ် ဘာမျှ ထမလုပ်တတ်ပါဘဲနှင့် ပြေး၍ ထလာသည်။

‘လှိုင် စားပါ၊ ကိုကိုချီလိုက်ပါမယ်’
‘ကိုကို စားပါ၊ လှိုင်ပဲ ချီပါ့မယ်’
‘ပေးပါ’
‘သွားပါလို့ဆိုနေ’

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် သမီးကိုလုရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မိ
ကြသည်။ ကျွန်မက ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရယ်မိသည်။

‘ဟဲ ဟဲ ကိုကိုက လှိုင်များ တကယ်ကလေးမချီတော့ဘဲ
ကိုကိုကို ပေးလိုက်မလားလို့ ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နဲ့’

ကိုကိုက ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုရင်း ထမင်းစားပွဲဆီသို့
ပြန်သွားပါသည်။

‘ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ သူများက သူတကယ်စေတနာနဲ့
ချီမယ် ပြောတယ်မှတ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို မုန်းတာ၊ ကဲ ကဲ’

ကျွန်မက ကိုကို့ကျောပြင်ကို မနာအောင် ထုရိုက်နေမိပါ
တော့သည်။

‘လှိုင်ရေ ကိုကိုတို့ ရုပ်ရှင်မကြည့်ရတာကြာပြီ၊ ဂုဏ်ရုံမှာ ကား
ကောင်းတယ်၊ သွားကြည့်ရအောင်’

တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့တွင် ကိုကိုက ကျွန်မကို ရုပ်ရှင်ကြည့်
ရန် စိတ်လိုလက်ရခေါ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ကလေးရပြီးကတည်းက
ရုပ်ရှင်အတူတူ မကြည့်ခဲ့ရသည်မို့ ကျွန်မဆိုလျှင် ရုပ်ရှင်အကြောင်း
မေ့ပင် မေ့နေပါပြီ။

‘ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ကယိကထများလှပါတယ် ကိုကိုရာ၊
ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ဆိုတော့ သူများ အိမ်အပ်ထားခဲ့ရမှာလဲ မကောင်း
ဘူး၊ ကိစ္စရှိလို့သွားရတာက တော်သေးတယ်’

‘ခေါ်သွားတာပေါ့ လှိုင်ရာ၊ လှိုင်လဲအိမ်ထဲမှာချည်း နေရတာ
ငြီးငွေ့ရောပေါ့၊ လာပါ၊ သမီးကို ကိုကို ချီပါ့မယ်’

ကိုကိုက လိုက်စေချင်လွန်းသဖြင့် ကျွန်မမှာ ရုပ်ရှင်သွားရန်
ပြင်ရ ဆင်ရပါသည်။ ပြင်ဆင်ရသည်မှာ ကျွန်မအတွက်မဟုတ်
တော့ပါ။ သမီးအတွက် နို့ပုလင်း၊ မုန့်၊ အဝတ်၊ စက္ကူစသည် တို့ပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအဆောင်မှာနေစဉ်က ရုပ်ရှင်သွားရန် ကိုကို

လာခေါ်လျှင် ကျွန်မအလှပြင်နေသည်ကို နာရီဝက် တစ်နာရီခန့်မျှ ကိုကို အဆောင်ရှေ့မှ ထိုင်စောင့်ရတတ် ပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ထိုမျှ ခြယ်သလိုစိတ် မရှိတော့ပါ။ ဘယ် လောက်ပဲ လှအောင်ပြင်ထားပြင်ထား၊ ကလေးကတစ်ဖက်၊ ခြင်းက တစ်ဖက်၊ ဘတ်စ်ကားပေါ် တိုးတက်ရဦးမည်ဆိုတော့ အလှဘယ်မှာ ရှာနိုင် ပါတော့မလဲ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲ၍ ကြော့ကြော့မော့မော့ ထွက်သွားရုံသာ။ ယခုတော့ ကိုကိုက ကလေးကိုချီ၍၊ ကျွန်မက ခြင်းကိုဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့ ကြရပါသည်။

‘သုံးဘီးလေး ဘာလေးခေါ်ပါ ကိုကိုရာ’

ကျွန်မ တိုက်တွန်းသဖြင့် ကိုကိုက သုံးဘီးငှားရန် လာသမျှ လူပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ ကြိုးကြိုးစားစား တားရှာပါ သည်။ သို့သော် တစ်စီးတလေမျှ အဆင်မပြေပါချေ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ပင် တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့တက်လာခဲ့ကြရသည်။ ကလေး တစ်ဖက်၊ ချွေးကထွက်နှင့်မို့ ဆက်သွားချင်စိတ်ပင် မရှိတော့ပါ။

‘စတောလ် လေးကျပ်၊ စတောလ် လေးကျပ်’

လက်မှတ်မှောင်ခိုနှင့် တိုးရချေပြီ။ ကျွန်မမှာတော့ ဈေးဖိုးထဲက ပါတော့မည်ကိုတွေးမိပြီး ပြန်လှည့်ပြေးချင်ပါပြီ။ ကိုကိုက လာမိမှတော့ မထူးပါဘူးကွာဆိုကာ ဝယ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ရုပ်ရှင်အစပိုင်းမှာတော့ သမီးကငြိမ်သေးသည်။ ကြာတော့ ပူအိုက်လာ၍လားမသိ ရှိတိုက်လာပါပြီ။ နို့ဘူးတိုက်၍လည်းမရ။

နို့တိုက်၍လည်းမစို့ဘဲ ငို၍သာနေတော့ရာ ဘေးလူများကို အားနာ
စရာ ဖြစ်လာ၍ ကိုကိုက သမီးကိုချီကာ ထမည့်ဟန်ပြင်ရလေသည်။

‘နေပစေကိုကို၊ လှိုင်ချီပြီး အပြင်ခဏထွက်လိုက်မယ်၊ ကိုကို
ကြည့်ပါ’

‘အို ကိုကိုပဲ ချီလျှောက်လိုက်ပါ့မယ်၊ လှိုင် ကြည့်နေပါ’
ကိုကိုက တကယ်ပင် ကျွန်မကို ညှာတာကာ သမီးကိုချီပြီး
အပြင်ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်မမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရသော်လည်း
စိတ်မဖြောင့်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မတို့ချစ်သူဘဝက ရုပ်ရှင်ရုံသည်ပင်
ကျွန်မတို့အတွက် နားခိုရာတစ်နေရာဖြစ်ခဲ့ရပြီး လက်ချင်းဆက်၊
ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ကြည့်ခဲ့ကြရသည်။ ဇာတ်ကားထဲမှာ ပါသည်ကို
ကြည့်၍လည်း ရယ်ကြသည်။ မပါသည်ကိုပြော၍လည်း ရယ်ကြ
သည်။ ရယ်စရာဇာတ်လမ်းသည်လည်း ကျွန်မတို့အတွက် ကြည်နူး
စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာသည်လည်း ကျွန်မတို့အတွက် ရွှင်မြူးစရာသာပါ။

ကျွန်မက စိတ်မဖြောင့်စွာဖြင့် ရုံပေါက်ဝကိုသာ လှည့်ကာ
လှည့်ကာ ကြည့်နေမိပါသည်။ ခဏအကြာတော့ အိပ်ပျော်သော
သမီးကိုချီ၍ ကိုကိုပြန်လာပါသည်။ သမီးကို ကျွန်မ ပေါင်ပေါ်တွင်
သိပ်ကာ ရုပ်ရှင်ကို စိတ်မအေးစွာဖြင့် ဆက်ကြည့်ရပြန်ပါသည်။

‘ဟောတော့၊ ကိုကိုရေ သမီးတော့ သေးပေါက်ချပြီ’

ရုပ်ရှင်အပြီးတွင်တော့ ကျွန်မလုံချည်တွင် သေးကွက်ကြီးနှင့်
ပြန်ထွက် လာရသည်။ ကဲ ဘယ်လောက်များ စိတ်ညစ်စရာ
ကောင်းပါသလဲ။ သည့်နောက်တွင်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး
မတိုင်ပင်ဘဲနှင့် ရုပ်ရှင်အကြောင်း မည်သူမျှ စကားမစကြတော့ပါ။

အိမ်လခ	၅၀	၀၀
သတင်းစာ	၇	၅၀
ဆန်	၃၀	၀၀
ဆီ	၃၀	၀၀
ငရုတ်ကြက်သွန်	၁၀	၅၀
နို့မှုန့်	၅၀	၀၀
ရေနံဆီ	၅	၀၀
ကိုကို သုံးရန်	၆၀	၀၀
	<hr/>	
	၂၄၃	၀၀

ကိုကိုလခ ၃၇၅ကျပ်၊ ကျန်ငွေ ၁၃၂ကျပ်၊ တစ်လလုံးသုံးရန်။
ကျွန်မသည် စာရင်းစာအုပ်ကိုကိုင်ရင်း သက်ပြင်းသာ တွင်တွင်
ချမိပါသည်။ သည်အတိုင်းသာဆိုလျှင်တော့ ဒီလထဲ လက်ကောက်
တက်ဘက်ပဲ ပေါင်ရမလား၊ နားကပ်လေးတစ်ရံပဲ ရောင်းရမလား
တွေးနေမိပါသည်။ သာရေးနာရေး၊ လူမှုရေးများနှင့် ကျန်းမာရေး

စရိတ်များက ရှိသေးသည်။ ရုံးမှာ ဘာကြေးညာကြေး စသဖြင့် ပေးခဲ့ရသည်ကလည်း ရှိသေးသည်။ သမီးလေးက တစ်လကို နှစ်ခါ လောက်တော့ ဆရာဝန်ဆီပြေးရတတ်သည်။ တွေးတွေးပြီး စိတ်လေး ရသည့်အထဲ မမျှော်လင့်ဘဲ မိတာခတောင်းခံသည့် နို့တစ်စာကြီးက ရောက်လာသည်။ တကယ်တော့ မိတာခမှာ တစ်လ ခြောက်ကျပ်ခန့် သာ ကျသည်။ လစဉ် မိတာခ တောင်းခံသည့် စာရွက်လေးရတိုင်း ကျွန်မက ကိုကိုဆီအပ်သည်။ ကိုကိုတို့ရုံးနဲ့နီးသားပဲ၊ သွားဆောင်လိုက် ပါဟုလည်း မှာသည်။ သို့သော် ကိုကိုက မေ့မြဲ။ ကြာတော့ ကိုကို ရုံးလွယ်အိတ်ထဲမှာ မိတာခ စာရွက်တွေ ပေါင်းစည်းမိနေသည်။ ခုတော့ နို့တစ်လာပြီ။ ၇၀ ကျပ်ခန့်ရှိနေပြီ။ ကဲ ဘယ့်နှယ့်လုပ်ပေးရပါ။

ကိုကို ရုံးမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မက နို့တစ်စာကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ ကိုကို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောကာ

‘ကိုကိုရောင်းခိုင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခု လေး-ငါးရက် နေရင် ပိုက်ဆံရမှာ၊ ဒီတော့ ဆောင်လိုက်တာပေါ့၊ သူက ခုနစ်ရက် အတွင်းလို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား၊ မိပါလိမ့်မယ်’

‘ဘာပစ္စည်း ရောင်းခိုင်းတာလဲ ကိုကို’

‘နာရီတစ်လုံးပါ’

‘ဘယ်သူ့နာရီလဲ ဟင်’

‘အစ်ကိုကြီး ကိုထွန်းသာကို သူများက ရောင်းခိုင်းတာပါ။ အဲဒါ အစ်ကိုကြီးက မင်းရောင်းလို့စွန့်ရင် အမြတ်ရတာ သုံးလိုက် တဲ့’

‘နာရီက အဟောင်းလား၊ အသစ်လား’

‘အသစ်ပေါ့’

‘ဟင် ကိုကို မှောင်ခိုလုပ်နေတာလား ဟင်’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူများရောင်းခိုင်းလို့ပါ ဆိုမှ၊ ကဲ ထမင်းစားကြမယ်’

ကိုကိုက ဆက်မပြောချင်၍ ကျွန်မ ဘာမျှ မမေးတော့ပါ။ ဟင်းချိုအိုးကိုနွေးရင်း ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ပါသည်။

‘လှိုင်လည်း ဒီခြံနဲ့အိမ်ကို ငှားမိတာ အတော်ကံကောင်းတာ ပဲနော်’

ကိုကိုက ထမင်းဝိုင်းကိုကြည့်ရင်း ရုတ်တရက်ပြောလိုက်ရာ ကျွန်မက ဘာကို ဆိုလိုမှန်း မသိလိုက်ပါ။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို’

‘ဪ ကင်ပွန်းချင်ရွက်ကြော်ကို စပယ်ရှယ် စားရတာပေါ့’

ထိုအခါကျမှ ကိုကို့စကားကို ကျွန်မရိပ်မိပါတော့သည်။ ခြံထဲတွင် ကင်ပွန်းပင်၊ မန်ကျည်းပင်နှင့် ဒန့်ဒလွန်ပင်များရှိရာ ကျွန်မသည် ဈေးသွားပြီး တဝဲလည်လည်နှင့် ဘာဝယ်ရမှန်းမသိတိုင်း ပုဇွန်ခြောက်နှင့် မျှင်ငပိကိုဝယ်လျက် ပြန်လာပြီး ကင်ပွန်းချင်ရွက်ကြော်နှင့် ဒန့်ဒလွန်ရွက်ဟင်းခါးကို တွင်တွင်ချက်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါလေသည်။

‘ကိုကို မစားနိုင်ဘူးလား ဟင်’

ချက်ကာစက စားလို့ မြိန်လိုက်တာကွာဟု ပြောတတ်သော် လည်း ကြာတော့ ဘာမျှ မပြောဘဲ ယခုညည်းညူစပင် ပြုလာတော့ ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်မမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

‘ကိုကိုစားနိုင်ပါတယ်၊ လှိုင်သာအရေးကြီးတာပါ၊ ကလေး နို့တိုက်နေရတဲ့မိခင်တစ်ယောက်ဟာ ဒါတွေချည်းစားနေလို့ ဖြစ်မလား’
 ဘာပဲပြောပြော ကိုကိုက ကျွန်မကို ဂရုတစိုက်ပြောလာ၍
 ကျွန်မ ဝမ်းသာသွားပါသည်။

‘လှိုင် ကြက်ဥလည်း ကြော်ကြော်စားပါတယ် ကိုကို၊ ပြီးတော့ အာလူးနဲ့ပဲလဲ စားသားပဲ၊ အသားလဲ တစ်ခါတစ်ခါ စားနေသားပဲ၊ ရပါတယ်၊ ထမင်းကတော့ ဘာနဲ့စားစား စားကောင်းနေတာပဲ’

တစ်ခါတရံ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်တွင် ကြက်ဥပေါပေါရတတ် ရာ ကျွန်မလည်းစားပါသည်။ သမီးကိုလည်း ကျွေးပါသည်။ ကလေး ဆေးရုံမှထုတ်ပေးသော ဆေးစာအုပ် နောက်ကျောတွင် ပါရှိသည့် အသား၊ ငါး၊ ပဲ၊ ဥ၊ နွားနို့နှင့် လတ်ဆတ်သော သစ်သီးများကို နေ့စဉ်ကျွေးပါဟူသော နှိုးဆော်စာထဲမှ ပဲနှင့် ငှက်ပျောသီးကိုမူ ကျွန်မ မှန်မှန်ကျွေးပါသည်။

ကိုကို ထမင်းကောင်းကောင်းမစားသည်မှာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်မ တို့ချင်း ကတောက်ကဆဖြစ်သည်ကလည်း များနေသည်။ ဟင်းကို လည်း စိတ်လိုလက်ရ မချက်တာကြာ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုအကြိုက်လေး ရွေးပြီးချက်ဦးမှ ဟု တေးထားလိုက် မိသည်။

မိတာခန့်တစ်စာ လာပြီးကာမှ ရက်တွေလည်းအကုန် မြန် လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် လကုန်ဖို့ အတော့်ကိုလက် ချိုးစောင့်ရသည်။ ခုတော့ တစ်ပတ်သည်ပင် ဘာမျှမနေလိုက်ရ။ ကိုကိုရစရာပိုက်ဆံကလည်း ဘာမျှပြောသံမကြားရ။ ကျွန်မ ရင်ပူလှပြီ။ မီးများ လာဖြတ်သွားပါလျှင် မှောင်မည်းမည်းထဲ နေရမည်ထက်

ရှက်လို့ သေရချည့်။ မနေ့ကပင် ခေါင်းရင်းအိမ်က အဒေါ်ကြီးက လာမေး သေးသည်။

‘ဒို့အိမ်လဲ မိတာခ နို့တစ်လာလို့ဟေ့၊ ငါ့တူမတို့ကော မှန်မှန်ဆောင်ထားသလား’

တကယ်တော့ သူ့အိမ်ဝင်ပေးပြီး ကျွန်မတို့အိမ် ဝင်ပေးသွား သည်ကို မြင်ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

‘မဆောင်ရသေးဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ နက်ဖြန်မှပဲ သွားဆောင် တော့မယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကော’

‘ဒီနေ့ပဲ သွားပေးလိုက်ပြီကွယ့်၊ ဒီလိုမှန်းသိ တစ်ခါတည်းယူ သွားပေးပါတယ်’

ကျွန်မ ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ပါ။ ပြုံး၍သာပြလိုက်သည်။ ခုလိုအိမ်နှင့် ယာနှင့် အိမ်နီးနားချင်းနှင့် နေရကာမှ တစ်ဘက်သားကို ပြုံး၍ပြုံး၍ပြတတ်သော အကျင့်ကိုလည်း ကျွန်မရခဲ့ပြီ။ ဝမ်းထဲက ပါသော်ရှိ မပါသော်ရှိပေပေ။

နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ခုနစ်ရက်ပြည့်တော့မည်။ ကိုကိုပြန်ရောက် ရောက်ချင်း ထိုအကြောင်းကို ကျွန်မပြောပြမိသည်။ ကိုကိုကလည်း သူ မောမောနှင့်ပြန်လာလျှင် ဤသို့ ပြဿနာတွေကို ဆီး၍ဆီး၍ ပြောတတ်သည်ကို နည်းနည်းမှ မကြိုက်။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ။ တစ်နေ့လုံး တအုံနွေးနွေးနှင့် အောင့်အည်းထားရသမျှကို တွေ့တွေ့ချင်း ပြောလိုက်မိသည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခါ သတိထားဦး မည်ဆိုသော်လည်း မေ့မေ့သွားသည်။

‘ငွေကလဲ အဆင်မပြေသေးဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် ရပါတယ်။

ရုံးကိုသွားပြီး ရက်ရွှေ့ပေးပါလို့ တောင်းပန်ရင် ရပါတယ်။ ကိုကို သွားပြောလိုက်မယ်၊ အသိလဲ ရှိပါတယ်’

‘လှိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပေါင်လိုက်ပါလား ကိုကို၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ကျန်တဲ့ဈေးဖိုးထဲက ပေးလိုက်တာပေါ့၊ နောက်မှ ရောက်ရားပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား’

‘ကိုကို သွားပြောလိုက်ပါမယ် ဆိုမှကွာ’

ကျွန်မမှာ ဘဝင်မကျသော်လည်း ဘာမျှ မပြောသာတော့ပါ။ ကိုကိုသည် ဒီလိုအိမ်မှု ကိစ္စလေးများတွင် ဝီရိယနည်းတတ်သူမို့ ရုံးကို သွားပြောမည်ဆိုသည်ကို ကျွန်မ မယုံရဲပါ။ ကိုယ်တိုင်သာ သွားလိုက်ချင်တော့သည်။

နောက်နေ့မနက် ကိုကိုရုံးကို ထွက်သွားသည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်မမှာ နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်နေပါသည်။ မီးဖြတ်မည်ဆိုလျှင် ဘယ်နေရာက လာဖြတ်မှာပါလိမ့်။ အိမ်ကိုလာပြီးဖြတ်တောက်ပစ် သွားမှာလား။ အိမ်ရှေ့မှ ခြေသံလိုလိုကြားတိုင်း လိပ်ပြာလန့်နေမိ သည်။ ကားတစ်စင်းတလေ ဖြတ်သွားလျှင်လည်း အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီဟု ထင်နေသည်။ တစ်နေ့လုံးတစ္ဆေခြောက်ခံရသလိုဖြစ် ကာ ဆောက်တည်ရာမရတော့ပါ။ ညနေ ကိုကိုပြန်လာတော့မှပဲ ရင်ထဲကအလုံးကြီး ကျသွားပါသည်။ ငွေပါတစ်ခါတည်း ဆောင် ခဲ့သည်တဲ့။ ကိုကိုက ပြေစာစာရွက်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မ လက်ထဲဆောင့်ထည့်သဖြင့် ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာသည့်တိုင် အတော်ပင် ကသိကအောင့် ဖြစ်သွားရပါလေသည်။

‘ဟေး လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ရေ၊ တံခါးဖွင့်စမ်းပါဦးကွ’

သည်အသံနှင့် သည်အခေါ်အဝေါ်လေးကို ကျွန်မအမြဲသတိ
ရပါသည်။ ကြည်မေဦးပင်ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်မက ထမင်းစားနေရာမှ
အပြေးအလွှားသွား၍ သံဇကာတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရသည်။

‘ကြည်မေဦးပါလား၊ ဪ သီတာနွယ်လဲ ပါတယ်နော်’

‘ဘာလုပ်နေတာလဲကွ၊ သမီးကော’

‘သမီး အိပ်နေတယ်လေ၊ သူအိပ်တုန်း ထမင်းစားရတာကို’

‘ဟင် ခုမှ ထမင်းစားတယ်၊ ၁၂ နာရီတောင် ကျော်နေပြီ’

‘အေးကွာ ထိုင်ကြဦး၊ ကိုယ် လက်ဆေးလိုက်ဦးမယ်’

‘ပြီးအောင်သာစားပါကွာ၊ ယူ့ကို ဝမ်းသာစရာပြရမယ်၊

တစ်ခုခုကျွေးဖို့သာပြင်ထား’

ကျွန်မသည် ထမင်းခိုင်းကို အရင်ပြေးသိမ်းပြီးမှ လက်ကို
ဆေးလိုက်ရသည်။ ဟင်းရွက်စိမ်းစိမ်းကို အလွန်မုန်းသော ကျွန်မ
တစ်ယောက် ဟင်နုနွယ်ကြော် တစ်ခွက်တည်းနှင့် ထမင်းစား

နေသည်ကို မြင်လျှင် ကြည်မေဦး အံ့ဩမည်လား၊ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မည်လား မသိပေ။

‘ကဲ ပြောစမ်း၊ ဘာအကြောင်းလဲ’

သင်းဖြူးပေါ်တွင် ကြုံကြုံလေးတွေ ထိုင်နေကြသော
သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မက မေးလိုက်မိသည်။

‘ဒီမှာ ဘာလဲကြည့်စမ်း’

စာအိတ်တစ်အိတ်ဖြစ်ပါသည်။ အညိုရောင် စာအိတ်ရှည်ရှည်
ပေါ်တွင် အစိုးရကိစ္စဟူ၍ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မ ရင်ထဲတွင်
ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားမိသည်။

‘ပေးစမ်း ပေးစမ်း၊ အလုပ်ခန့်စာထင်တယ်’

‘အမယ် အမယ် ခန့်စာတဲ့၊ လှိုင်တို့ကတော့ အပိုင်ပဲဟေ့’

ကျွန်မသည် ပထမဆုံး ရည်းစားစာ အပေးခံရသော
အပျိုပေါက်လေးကဲ့သို့ တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် စာအိတ်ကို
ဖွင့်လိုက်ရပါသည်။

‘ဪ အင်တာဗျူး ခေါ်တဲ့စာပဲ’

ကျွန်မ ထင်သလောက် ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်သေး၍
အားလျော့သွားပါသည်။ ကျွန်မ အဆောင်လိပ်စာဖြင့် အလုပ်လျှောက်
လွှာများ တင်ထားရာ ယခု သမဝါယမဦးစီးဌာနမှ လူတွေ့စစ်ဆေး
ရန် ခေါ်သည့်စာကို တစ်ခန်းတည်းနေခဲ့ရသော ကြည်မေဦးက
လာပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘အင်တာဗျူးတွေလဲဖြေရလွန်းလို့ မဖြေချင်တော့ပါဘူးကွာ၊

စာအုပ်တွေ ပြန်ဖတ်ရတာလဲစိတ်ညစ်ပါတယ်။ သတင်းစာတောင် ကုန်အောင် မဖတ်ချင်တော့ဘူးကွ’

‘စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ကိုယ်တို့ကို ဘာမှ မကျွေးတော့ဘူးဆိုပါ တော့’

‘အိုကွာ ကျွေးမှာပါ။ ကော်ဖီသောက်ကြနော်၊ နို့ဆီနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ နို့မှုန့်နဲ့ဖျော်မှာ’

‘ရပါတယ်ကွာ၊ သမီးနို့မှုန့်တွေတော့ ကုန်တော့မှာပဲ’
ကျွန်မက သူတို့ကြိုက်မည် မဟုတ်သော်လည်း အခြား ကျွေးစရာမရှိသဖြင့် နို့မှုန့်နှင့် ကော်ဖီဖျော်တိုက်ရပါသည်။

‘ကောင်းသားပဲကွ ဆိမ့်ဆိမ့်လေး၊ ဒါနဲ့ လှိုင့်ကို ကိုယ်အကြံ တစ်ခုပေးမယ်’

‘ယူ ယောက္ခမကြီးက အရင်က ပြန်တမ်းဝင် အရာရှိကြီး တစ်ဦးပဲဆိုကွ၊ အဲဒါ မင်းအလုပ်အတွက် တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောခိုင်းပါလား’

‘အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောခိုင်းရမလဲ’

‘ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာပေါ့ကွ၊ ဘယ်သူတွေ ပါတယ်ဆိုတာ ကိုယ်မေးပေးမယ်’

‘အားကိုပါတယ် ကျေးဇူးရှင်မကြီးရယ်’

‘နောက်ဆုံး မရရင်လဲ ကိုယ့်အစ်ကိုကို ပြောခိုင်းပေးပါ့မယ်’

‘ကောင်းပါပြီကွာ မင်းကကော ဘာမှ မလုပ်သေးဘူးလား’

‘ကိုယ် ဒီနှစ်အောင်ရင် ပြီးပြီလေ၊ အစ်ကိုက ဖောရင်းန့် အော့ဖစ်စ်မှာ သွင်းပေးမယ်လို့ ပြောတယ်’

‘မင်းအတွက်တော့ အားလုံး ပြည့်စုံနေတာပဲနော်’

‘မပြည့်စုံတာ ရှိပါသေးတယ်ကွာ’

‘ဘာများလဲ’

‘အချစ်ရေးပေါ့’

ကြည်မေဦးက သီတာနွယ်ကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါကတော့ မင်းက ရွေးလွန်းတာကိုး၊ မင်းသာ တည်တည် တုံ့တုံ့နဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်မှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် အချစ်ရေးလဲ အဆင်ပြေသွားမှာပဲ’

သီတာနွယ်ရှေ့မှာ ဖြစ်နေ၍ ကျွန်မ စကားကို ချင့်ချင်ချိန် ချိန် ပြောလိုက်ရသည်။ ထိုအခိုက် သမီးက အိပ်ရာမှနိုး၍ ငိုလေသည်။ ကြည်မေဦးသည် သမီးကို ယူချီကာ ချောမြူသည်။

‘ကိုယ်လဲလေ ယူလို သားနဲ့သမီးနဲ့ နေချင်ပါသေးတယ်’

‘ကိုယ်ကတော့ မေဦးတို့လို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြန်နေချင်နေပြီ’

ကြည်မေဦးတို့ပြန်သွားပြီး မကြာမီပင် ကိုကို ပြန်ရောက်လာသည်။ ကိုကိုနှင့်အတူ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ ပါလာသည်။

‘ဟင် ကိုကို အစောကြီးပြန်လာတယ်’

‘ဟုတ်တယ် လှိုင်၊ ကိုကို့သူငယ်ချင်းတွေ ပါလာလို့’

သူတို့ကို ကျွန်မ တစ်ခါမျှမမြင်ဘူးပါ။ အမျိုးသမီးသည် ကျွန်မကို မသိမသာကြည့်ပြီး အိမ်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေ၍ အကဲခတ်လိုက်သည်။

‘ဒါ ကိုကိုတို့ရုံးက ကိုမြင့်အောင်တဲ့၊ ခုတင်ပဲ သူတို့လက်ထပ်
လာကြတယ်၊ အဲဒါ ကိုကိုတို့တုန်းကလိုပဲပေါ့ကွာ၊ အိမ်မှာ ခဏ
နေချင်လို့’

‘အို ဟုတ်လား၊ ရပါတယ် ရပါတယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
နေကြပါ’

ကျွန်မက ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောမိ
ပါသည်။ ကိုကိုက ကျွန်မကို အိမ်ထဲအသာမျက်စပစ်၍ ခေါ်ခဲ့ပြီး
တိုးတိုးပြောလေသည်။

‘အိမ်မှာ ဘာဟင်းချက်ထားလဲ လှိုင်၊ သူတို့အတွက် ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန် ချက်ကျွေးလိုက်ပါကွာ’

‘ညနေအတွက်တော့ ပုဇွန်ဆိတ်ကလေးတွေ ငါးပိချက်
ချက်ထားတယ်၊ မနက်မှ ဈေးသွားရမှာဆိုတော့ မနက်ကျမှပဲ
ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးတော့မယ်လေ’

‘ဟာ မဟုတ်တာ လှိုင်ကလဲ၊ ညနေတစ်ခေါက်သွားလိုက်
စမ်းပါဦး’

ကျွန်မမှာ ကမာရွတ်ဈေးသို့ တစ်ခေါက်ပြေးရပြန်ပါသည်။
တစ်နေ့ဈေးဖိုး သုံး-လေးကျပ်သာ သုံးနိုင်သော ကျွန်မမှာ ဧည့်သည်
အတွက် ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်း ချက်ကျွေးရမည်ဆိုတော့ ဦးနှောက်
ပင် ချာချာလည်သွားရပါသည်။ နောက်မှ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့
ကိုကိုမိတ်ဆွေဖြစ်နေ၍ ဝတ္တရားကျေအောင် ပြုစုရပေတော့မည်။
ကျွန်မ မျက်စိထဲတွင်တော့ ရွှေနန်းကြိုးလေးများ ကွပ်ထားသော
ပုလဲနားကပ်လေးကို ပြေးမြင်ယောင်နေလေသည်။ သည်အတိုင်း

ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မ သေတ္တာထဲရှိ သံဘူးလေးထဲမှနေ၍ ပို၍လုံခြုံသော တစ်နေရာမှ ပလပ်စတစ်အိတ်ကလေးထဲရောက်မှာ သေချာနေပါပြီ။

ကိုကိုကတော့ ဝတ္တရားကျေကျေပြုစုနေသည်။ ညအိပ်ရာ ဝင်တော့ ကိုကိုက ညားကာစ ဇနီးမောင်နှံကို အတွင်းခန်းခုတင်ပေါ်မှာ သိပ်ချင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မတို့က အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ထွက်အိပ်ရ သည်။ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ခြင်ထောင်တစ်လုံးငှားရသည်။ ကျွန်မတို့ တုန်းကထက် သူတို့မှာ ပို၍ အဆင်ပြေပါသည်။ အဆင်ပြေလွန်း၍ လားမသိ သူတို့ တော်တော်နှင့် မပြန်ကြပါ။ တစ်လကျော်မျှ ကြာလာပြီဆိုတော့ ကျွန်မ စိတ်ညစ်လာရပါပြီ။

တကယ်တော့ ကိုကိုနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းကို ခင်တွယ်သူများဖြစ်ကြပါသည်။ ကိုကို ဆိုလျှင် ကျွန်မ အပေါင်းအသင်းများကို မကြာခဏ ကျွေးမွေးပြုစု ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မတို့ ချစ်သူဘဝက ကိုကိုသည် ကျွန်မ သူငယ်ချင်း တစ်ပြိုင်တမကြီးကိုပင် ရုပ်ရှင်ပြသည်။ မုန့်ကျွေးသည်။ သွားလိုရာ လိုက်ပို့ပေးတတ်သည်။ သူတစ်ပါးကို ကျွေးမွေးပြုစုရလျှင် ကျွန်မတို့ ပျော်တတ်ခဲ့ပါသည်။

ယခုအဆင်မသင့်၍ အခိုက်အတန့် လာရောက်ခိုလှုံရသော ကိုကိုမိတ်ဆွေများကို ကျွန်မ မငြူစူသင့်သည်မှာ အမှန်ပင်။ သို့တိုင် အောင် အောင်အည်းသည်း ခံနိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်းတော့ပါ၍ ကိုကိုမလိုလားသော စကားများကိုပင် မိုက်မဲစွာ ပြောဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

‘ကိုကိုရယ် အင်းလျားကန်ဘက် ခဏလျှောက်ရအောင်’
ကျွန်မ ကိုကိုကို စကားပြောချင်၍ အပြင်ခေါ်ထုတ်ခဲ့ရပါ

သည်။ ကျွန်မတို့ ချစ်စကားဆိုနေကျ ကန်ပေါင်ထက်ဝယ် ယခုတော့ ပြဿနာတက်ရချေပြီ။

‘ကိုကိုဧည့်သည်တွေကလဲ ဘယ်လိုလဲကိုကို၊ လှိုင်တော့ စိတ်ညစ်လှပြီ’

‘လှိုင်ကလဲကွာ အဆင်မပြေလို့လာနေရတာကို ကိုယ်ချင်း စာမှပေါ့၊ သူတို့အိမ်ကလဲ ပြန်ခေါ်နေပါပြီ၊ မသကာ တစ်ပတ်လောက် ပဲနေတော့မှာ’

သည်တွင် စကားကို ဖြတ်လိုက်လျှင် ဖြစ်သော်လည်း ရင်ထဲ ရှိသမျှ ထုတ်ပြောချင်သော ကျွန်မက ဆက်၍ ပြောမိပါသေးသည်။

‘လှိုင်တို့မှာ ပိုက်ဆံလဲအများကြီး ကုန်သွားပြီ၊ အကြွေးလဲ တင်နေပြီ’

‘အင်းလေ၊ ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ပြန်ကြတော့မှာ ပါဆိုနေမှပဲ’

‘ပြီးတော့ ကိုကိုကလဲ အရိပ်အခြေ ဘာမှမသိဘူး၊ ဧည့်သည် ရှိလို့ ဟင်းခွက်လှအောင် ထည့်ထားရင် ကိုကိုပါ အများကြီးစားပစ် တော့ လှိုင်မှာ ဒုက္ခရောက်နေရတာ’

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မစကားလွန်သွားပါပြီ။ ကိုကိုမျက်နှာ သည် မည်းသွားကာ ရုတ်တရက် တင်းမာသွားပါသည်။ ကျွန်မ ကိုယ် ကျွန်မလည်း နောင်တရမိကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။

‘ကဲ လှိုင် တော်ပါတော့ကွာ၊ မင်းအိမ်မှာ မထားနိုင်ရင် ပြန်လွှတ်လိုက်တော့မယ်ဟေ့၊ ငါလဲ ပြန်မလာတော့ဘူး ကဲ’

ကိုကိုသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ရှေ့မှ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းသွားပါသည်။ ကျွန်မသည်သာ ကန်ပေါင်ထက်မှာ တစ်ယောက်

တည်း မျက်ရည်ကျကာ ကျန်ခဲ့ရသည်။ ချစ်သူဘဝက ကြင်နာမှုလေး
တွေကို သတိရသေးရဲ့လား အင်းလျားရယ်။

‘ဟင် မိလှိုင်၊ မိုးချုပ်မှ ဘာလာလုပ်တာလဲ ဟင်’

အိမ်မပြန်ဘဲ အဆောင်ကိုဝင်ခဲ့သော ကျွန်မကို မြဲမြဲသင်းက
တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။ ကျွန်မက ဘာမျှ မပြောဘဲသူ့အိပ်ရာ
ထက်တွင် မျက်နှာအပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလိုက်ပါသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟယ်၊ ကိုကြည်သာနဲ့ ရန်ဖြစ်လာသလား၊
သမီးကော’

‘သမီး သမီး၊ သမီးကို သွားခေါ်ပေးပါ မြဲမြဲရယ်’

‘သမီးဘယ်မှာလဲ၊ ဘာလို့သွားခေါ်ရမှာလဲ၊ လှိုင် အိမ်မပြန်
ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း မပြန်ချင်ဘူး၊ သမီး ခေါင်းရင်းအိမ်မှာရှိတယ်၊
သမီးကို ခေါ်ပြီး လှိုင်ကို ဘူတာရုံလိုက်ပို့ပေး’

‘ဟောတော် ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ပဲခူးကို ပြန်မယ်’

‘အိုကွယ် လှိုင်ကလဲ၊ ကလေးကျနေတာပဲ၊ လာခဲ့ ကိုယ်ပြန်
ပို့မယ်’

‘အို မပြန်ချင်ပါဘူးလို့ ဆိုနေမှပဲ’

‘လှိုင်ကကွာ၊ ဒါဖြင့် ကိုကြည်သာကို သွားခေါ်မယ်၊
သူများတွေသိရင် ရှက်စရာကြီး လှိုင်ရာ၊ ခုတောင် ရိပ်မိကုန်
ရော့မယ်’

‘လှိုင် မပြန်ချင်ဘူး မြဲမြဲရယ်၊ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ’

‘ကဲကွယ် ဒီလိုလုပ်၊ သမီးက ဟိုအဒေါ်ကြီးကို သိပ်ခင်နေ တယ်မဟုတ်လား၊ လှိုင် ဒီည အဆောင်မှာ အိပ်မယ်လို့ ကိုယ်သွား ပြောလိုက်မယ်၊ လှိုင် နက်ဖြန် အင်တာဗျူးဖြေရမယ်ဆို၊ ကြည်မေဦး က ပြောတယ်၊ ဒီတော့ စာကျက်နေတယ်လို့ ကိုယ် ပြောလိုက်မယ် ဟုတ်လား’

‘မသိဘူးကွာ၊ ကြိုက်သလိုလုပ်’

မြမြသင်းသည် သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသစွာ အိမ်ကိုသွား၍ စီစဉ်ရှာပါသည်။

‘မိလှိုင်က ကလေးဆန်တာကိုး၊ ဧည့်သည်တွေရှိတုန်း အိမ် ပေါ်က ဆင်းလာရတယ်လို့၊ ဧည့်သည်တွေတော့ ရိပ်မိကုန်ပြီ ထင် တယ်၊ မျက်နှာ မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်ကတော့ ကောင်းအောင်ကြည့် ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ကိုကြည်သာကလဲ အဲဒီမှာဆိုတော့ သူစာကြည့်ရ တာပေါ့တဲ့၊ သတင်းစာအဟောင်းတွေနဲ့ ပညာပေးစာအုပ်တွေ ပေးလိုက်တယ်ရော’

သို့သော် ထိုညက ကျွန်မ စာတစ်လုံးမှ မကြည့်ဖြစ်ပါ။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြောတော့ဘဲ အိပ်၍သာ နေလိုက်သည်။ သမီးကိုလည်း သတိရနေသည်။ ကိုကို့ကိုလည်း စိတ်ဆိုးသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးပြဿနာမှာ ဒီတစ်ခုတည်း မဟုတ်။ မြစ်လက်တက်ကလေးပေါင်း များစွာပေါင်းစု၍ မြစ်ကြီးထဲ စီးဝင်သလို ရင်ထဲတွင် မဖြေရှင်းနိုင်သေးသော ပြဿနာများစွာမှ ပေါက်ဖွား လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်နေ့ အင်တာဗျူး ဖြေဖြေပြီးချင်း ကျွန်မ အိမ်ပြန်

သွားပါသည်။ အိမ်တွင် မည်သူမျှ မရှိတော့ပါ။ ကျွန်မသည် သမီး ဆီသို့ ပြေးပြီး သမီးကို ဖက်ကာ ငိုမိပါသည်။

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ဩော် တယ်လဲ ခက်တာကိုး၊ လင်နဲ့ မယားဆိုတာ ဒီလိုပဲဟဲ့၊ အခိုက်မသင့်တဲ့အခါ’

အဒေါ်ကြီးက ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်ပါသည်။ လင်မယား ရန်ဖြစ်တာ ဘာမျှမဆန်းဘူးဟူသော သဘောဖြင့် ရယ်မောနေပါသည်။

‘ညည်းသမီးကဖြင့် မအေတောင် သတိရရဲ့လားမသိဘူး၊ အိပ်လိုက်တာ သိုးလို့၊ ငါလဲ ထမင်းကျွေးထားပြီးပြီ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ လှိုင်မှာ ဒေါ်ဒေါ်တို့လို အိမ်နီးချင်းကောင်းရှိလို့ တစ်ယောက်တည်းနေလို့ဖြစ်တာပါ၊ နို့မို့ရင် ဒီကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်မှ သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးအေ၊ ငါတို့လဲ ကလေးကို သံယောဇဉ်ရှိနေ ပြီ၊ ဒါနဲ့ ညည်းအလုပ်ရတော့မယ်ဆို’

‘ခုမှ ဖြေထားတုန်း ရှိပါသေးတယ်’

‘ရပါလိမ့်မယ်၊ သူ့အဖေကို ပြောထားတယ်တဲ့၊ မောင်ကြည် သာ ညနေက ပြောတယ်၊ သူ့ခမျာလဲမျက်နှာ မကောင်းရှာပါဘူး၊ ကဲကဲပြန်တော့၊ ထမင်းလေးဘာလေး ချက်ထားဦး၊ ဒန့်သလွန်သီး တွေ သီးနေပြီ၊ ငါးခြောက်ရိုးကလေးနဲ့ ကုလားဟင်း ချက်ပါလား၊ အိမ်မှာ ငါးခြောက်တစ်ရိုးရှိတယ် ယူသွား’

ကျွန်မသည် ထမင်းဟင်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ချက်ကာ ကိုကို ပြန်အလာကို စောင့်နေပါသည်။ ကိုကိုခမျာ သူ့မိတ်ဆွေ တွေကို အတော်မျက်နှာပူမှာပဲဟု တွေးရင်း နောင်တရကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိပါသည်။ နောက်ကို ဘာပြဿနာပဲရင်ဆိုင်ရ

ရင်ဆိုင်ရ တစ်ယောက်တည်း ခါးစည်းကာ ခံတော့မည်၊ ကိုကို့ကို နားမပူတော့ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

သို့သော် ထိုညက ကိုကိုပြန်မလာပါ။ ကျွန်မကို စိတ်နာ သွားပြီထင်ပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မ အိမ်မှ ပြန်လာရဲ့လား၊ ပြန်မလာလျှင် အဆောင်မှာ လိုက်ခေါ်ရကောင်းမလားဟု တွေးတော ကာ စောစော ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ခုတော့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှိုလက်ရှို ငိုကြွေးရင်းဖြင့်သာ တစ်ညတာကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ရပါချေပြီ။

‘သမီး သမီးဖွားဖွားတို့နဲ့ တွေ့ရတော့မယ်၊ သမီးပျော်လားဟင်၊ သမီးဖေဖေကြီးကော’

သမီးငယ်သည် ဖေဖေကြီးကော ဟူသောစကားကို ကောင်းကောင်းနားလည်ဟန်ဖြင့် လက်ကလေးဖြင့် ‘ဟိုးသွား’ဟု လုပ်ပြပါသည်။ သမီးသည် ရထားစီးရ၍ ပျော်နေပါသည်။ ရထားက လူကြပ်လှသော်လည်း ကျွန်မတို့သားအမိကို ညာတာစွာ နေရာပေးသူ နှင့်ကြုံရသဖြင့် ထိုင်လိုက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မပုံသွင်ကလည်း ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်းဖြစ်ကာ သနားစရာလေး ဖြစ်နေသလားမသိပါ။

‘သမီး မေမေတို့ကို လွမ်းလို့လာလည်တာ၊ ကိုကိုလဲ ရုံးက ခွင့်တွေများနေလို့ လိုက်မပို့နိုင်ဘူး မေမေ’

ကျွန်မသည် မေမေတို့နှင့်တွေ့လျှင် ပြောမည့်စကားများကို စဉ်းစားလာပါသည်။ ကျွန်မ လုပ်ခဲ့သည်မှာ မှန်သလား၊ မှားသလား မသိပါ။ မည်သူနှင့်မျှလည်း မတိုင်ပင်ခဲ့ပါ။ အိမ်ကို သော့ခတ်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းရင်းအိမ်တွင် အပ်ကာ မြို့ထဲခဏဟုဆိုပြီး ထွက်လာပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပဲခူးထိပြန်သွားသည်ဆိုလျှင်တော့ ကိုကို လိုက်ခေါ်တန်ကောင်းပါရဲ့။

‘ဟဲ့ ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းလာတာ ဘယ်သူလဲမှတ်တယ်၊ မိလှိုင်ပါလား၊ ပေးပေး ကလေး၊ အမလေး သမီးကြီးကလဲ ဝလိုက်တာ၊ မောင်ကြည်သာကော မပါဘူးလားဟဲ့’

ဒေါ်ကြီးက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုပါသည်။

‘မေမေကော ဟင်’

‘နောက်ဖေးမှာ’

စဉ်းစားလာစဉ်က တစ်မျိုး၊ လက်တွေ့မှာတော့ တစ်မျိုး။ ဒေါ်ကြီးကို မြင်စဉ်ကပင် ကျွန်မ မျက်ရည်ဝဲနေပြီး မေမေ့ကို တွေ့သောအခါတွင်မှ ချုံးပွဲချ၍ ငိုလိုက်မိပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် အိမ်မှ ထွက်လာရသည့်အကြောင်းရင်းကို မေမေ့ကို ရေရေရာရာမပြောနိုင်ပါ။ စိတ်ဆိုးသည်၊ စိတ်ကောက်သည်၊ ထို့ကြောင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤမျှသာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မဘယ်လို ပြောပြရမည်လည်း မသိပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မရင်ထဲတွင် ပြောစရာတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပါ။

ပဲခူးချောင်းသည် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေပါသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်သည် ပန်းလှိုင်ရပ်တွင်ရှိ၍ ချောင်းကမ်းပါးဘက်အစွန်းတွင် ရှိနေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် ကြိုးတံတားကြီးကို မြင်နေရသည်။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က ကြိုးတံတားကြီးသည် သစ်သား တံတားကြီးသာဖြစ်၍ ကားများဖြတ်သွားလျှင် တဂျိုးဂျိုး မြည်တတ်သည်။ ကျွန်မသည် တံတားပေါ်မှ ဖြတ်သွားတိုင်း မေမေ့လက်ကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထားခဲ့သည်။ သစ်သားချောင်းများကြားမှ ကျွန်မ ခြေထောက်ကလေးများ ကျွံကျသွား

မလားဟုပင် အမြဲထင်မှတ် စိုးရိမ်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့လည်း မေမေ့လက်ကိုလွှတ်ကာ ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်ခဲ့မိပါပြီ။ ကျွန်မ မျှော်လင့်အားထားခဲ့သော ချစ်သူ၏ လက်သည်ပင် စွဲမြဲခိုင်မာခြင်းမရှိတော့ပါပေ။

‘မှားတယ်၊ သမီးသိပ်မှားတယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ရဘူး’

မေမေကကျွန်မကို တဖွဖွဆုံးမနေပါသည်။ ကိုကို့ဆီကိုလည်း စာရေးမည် တကဲကဲ လုပ်နေပါသည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်နေ၊ မေမေပါ လိုက်ခဲ့မည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဒေါ်ကြီးကမူ အပျိုကြီးပီပီ ‘နေစမ်းပါစေအေ၊ ဂျင်းစိမ်းနဲ့မိတ်သလင်ပေါ့၊ သူကြင်နာရင် သူလာလိုက်ခေါ်လိမ့်မယ်’ဟု ဆိုပါသည်။ ဒေါ်ကြီးအနေနှင့်ကား ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးကို အစကတည်းက အားရကျေနပ်လှသည် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်ကြီးမှာ အပျိုကြီးဖြစ်သော်လည်း မိဘလက်ထက်ကပင် မပူမပင် မကြောင့်မကြ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ အိမ်တွင် ဆန် ဆီ စသည်တို့ကို ပိုပိုလျှံလျှံထား၍ သုံးစွဲလာရသူ ဖြစ်သည်။ ငွေကို လိုသည့်အချိန် သုံးနိုင်အောင် အသင့် ဆောင်ထားနိုင်သူမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့လို တစ်လတစ်လ အလျင်မီအောင် မနည်းကြိုးစားနေရသောဘဝမျိုးကို စိတ်ကူး၍ပင် ရပုံမရပါ။ ‘အိမ်ထောင်ပြုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိလို့တုန်း၊ ကိုယ့်ဘာသာ နေတာကမှ အေးသေး’ဟု ဒေါ်ကြီးက သူ့ဝါဒကို အခိုင်အမာ ပြုနေချေပြီ။

ကျွန်မ မေမေတို့အိမ်မှာ ၁၅ ရက်ခန့်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကိုကို့ဆီမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

လှိုင်

လှိုင် ပြန်ခဲ့စေချင်သည်။

အိမ်ကို အိမ်ရှင်တွေက ရောင်းတော့မလိုတဲ့၊ ကိုကို တို့ ဖယ်ပေးရလိမ့်မယ်၊ အိမ်မှာ ကိုကို ပစ္စည်းတွေ သိမ်း နေရတယ်၊ လှိုင်ပစ္စည်းတွေပါ၊ ဒါကြောင့် ကိုကို လာမခေါ် နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုကိုတို့ နေရေး ထိုင်ရေး ဆွေးနွေးရအောင် မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ပါ။

ပြီးတော့ လှိုင်အတွက် အလုပ်ရဖို့လည်း သေချာနေပြီ။
သမီးကို သိပ်လွမ်းတယ်
ကိုကို

ကျွန်မ ထင်သလို ကိုကိုထံမှ လှိုင်ရေ ခုလို ခွဲခွာရတော့ ကိုကို မနေတတ်တော့ပါဘူး၊ လှိုင် ပြန်လာပါတော့၊ ကိုကို လာခေါ် မယ် စသည်ဖြင့် ရေးမထားလေ၍ ကျွန်မ အားငယ်သွားမိပါသည်။ ကျွန်မကို အကဲခတ်နေသော မေမေတို့ကိုလည်း ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ပါ။

‘သမီးတို့အိမ် ဖယ်ပေးရမယ်တဲ့ မေမေ’

ကျွန်မက ထိုမျှသာ ပြောမိသည်။

‘ဒီလိုဆို သမီးပြန်မှဖြစ်မှာပေါ့၊ မေမေတို့ လိုက်ခဲ့ရမလား’

‘နေပါစေတော့ မေမေ၊ သမီးဘာသာ ပြန်ပါ့မယ်’

‘ဒီလိုဆို ဒို့မြေးလေးထားခဲ့ပါဟယ်၊ ကလေးကလဲ သွေးမှန်း သိလိုက်တာ၊ ဒို့လက်ပေါ်ကကို မဆင်းတော့ဘူးဟဲ့၊ မအေတောင် သိပ်မကပ်ဘူး၊ နော် သမီး၊ ဘွားဘွားတို့နဲ့ နေခဲ့နော်’

ဒေါ်ကြီးက သမီးကို ထားခဲ့ရန် ပြောပါသည်။ ကျွန်မမှာ

စဉ်းစားတွေဝေနေရသည်။ ကိုကိုက သမီးကို လွမ်းသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မကိုတော့ မလွမ်းဘူးထင်သည်။ သိပ်စိတ်နာနေသည် ထင်ရဲ့။ ပြီးတော့ အိမ်မှ ပစ္စည်းတွေကို လှိုင်ပစ္စည်းတွေပါဟု ဆိုသည်။ ကိုကိုတွင် သည်မာနလေးကလည်း ရှိသည်။ တစ်နေ့ကျရင် လှိုင် အကြွေးတွေ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်ဟုလည်း ပြောဖူးသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ပြန်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သမီးလေးကိုတော့ ခေတ္တထားခဲ့ဦးမှ။ မေမေက ‘ဘယ်နေ့လာမယ် ဆိုတာ စာရေးလိုက်လေ’ ဟု တိုက်တွန်းသော်လည်း ကျွန်မ မရေးဖြစ်။

ရန်ကုန်ကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပြန်ခဲ့သည်။ လမ်းထဲကို ခြေချမိလျှင်ပင် ကျွန်မ ငိုချင်လာသည်။ သည်အိမ်လေးမှ ဖယ်ပေး ရလျှင် ဘယ်များသွားနေရပါ့မလဲ။ သည်လို စပေါ်မပေးရသည့်အိမ်၊ အိမ်လခသက်သာသည့်အိမ် ဘယ်မှာ ရှိပါတော့မလဲ။ ရန်ကုန်မြို့ တွင်တော့ ဘယ်မှာမှ မရနိုင်တော့။

အိမ်ရှေ့တွင် ခြံဝင်းတံခါးပွင့်နေသည်။ သံဇကာတံခါးကို ဂျက်ထိုးထားသည်။ အထဲတွင် လူရှိနေပြီ။ ကိုကိုပဲ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မ က တံအခါးကို အသာလှုပ်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့ မရွှေလှိုင်ပါလား၊ လာခဲ့ ကောင်မလေး၊ နင် တော်တော်ဆိုး၊ ဟဲ့ ငါ့မြေးလေးကော၊ သူ့ဘွားအေတွေနဲ့ ထားခဲ့သလား၊ ကလေး သနားပါတယ်အေ၊ သူ့ခမျာ ကြုံရာလူနဲ့ နေရရာတာပဲ’

ခေါင်းရင်းအိမ်မှ အဒေါ်ကြီးက ဆီး၍ပြောရင်း တံခါးလာဖွင့် ပေးပါသည်။

‘ငါမလဲ ညည်းတို့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပေးနေရတယ်လေ၊ ညည်း သွားပြီး မကြာပါဘူး၊ အိမ်ဝယ်မယ့်လူက လာကြည့်ပြီး သဘော

ကျတာနဲ့ ဈေးတည့်သွားတာပဲ၊ ခုနစ်ထောင်ထဲရယ်၊ ညည်းတို့ပဲ
ဝယ်လိုက်ပါလားအေ’

‘မဝယ်နိုင်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်တစ်ယောက်တည်း
လားဟင်’

ကျွန်မက ကိုကိုရောဟု တိုက်ရိုက်မမေးဘဲ အိမ်ထဲကို
မသိမသာရှာရင်း မေးလိုက်မိပါသည်။

‘အေးဟဲ့၊ ဒီနေ့တော့ မောင်ကြည်သာ ရုံးသွားတယ်၊ မနေ့က
တော့ မသွားပါဘူး၊ အိမ်ကလဲ လကုန်ရင် လိုချင်တယ်ဆိုတော့
သုံးရက်လား လိုတော့တယ်၊ ချက်ချင်းဖယ်မပေးနဲ့ဦးပေါ့အေ၊ တစ်လ
တန်သည် နှစ်လတန်သည် ပြောပြီး နေပါဦးလား’

‘မနေ့တော့ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ သူတို့လိုချင်တဲ့အချိန်ဖယ်ပေး
ပျံ့မယ်လို့ ကတိခံပြီး နေနေတာပါ၊ ရှိပါစေတော့’

‘ဒီလိုဆို ဘယ်ပြောင်းကြမလဲ’

‘ရှာရဦးမှာပေါ့လေ’

‘ဒီလိုဆို မောင်ကြည်သာတို့အိမ် နေရမှာပေါ့’

‘ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ မနေပါဘူးဒေါ်ဒေါ်’

ကျွန်မက ထိတ်လန့်တကြား ပျာပျာသလဲ ပြန်ပြောလိုက်မိ
ပါသည်။

‘ဟဲ့ ဒီလိုဆို ဘယ်သွားနေမှာလဲ၊ ပစ္စည်းတွေကကော’

‘ပစ္စည်းတွေ၊ အင်း ပစ္စည်းတွေ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘယ်မှာ
ထားရပါ့မလဲ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်’

ကျွန်မက ကျွန်မ လက်သုံးစကား စိတ်ညစ်လိုက်တာကိုသာ
တွင်တွင် ညည်းမိပြန်ပါသည်။

‘ညည်းမလဲ စိတ်ညစ်ဖို့ပဲတတ်တယ်၊ ဒီလိုလုပ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေ ခို့ခြံထဲပြောင်းထားခဲ့၊ ညည်းတို့ အဆင်ပြေတဲ့အခါ လာယူပေါ့၊ အဝတ်အစားတွေတော့ ယူသွားပေါ့’

‘ကျေးဇူးပါပဲဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်မ ဒေါ်ဒေါ်ကျေးဇူးကို တစ်သက် မမေ့ပါဘူး’

‘အေးပါအေ၊ ငါလဲ ညည်းတို့မိသားစုကို သားသမီးလို ခင်ပါတယ်၊ ပြောင်းသွားမယ်ဆိုတာတောင် စိတ်မကောင်းဘူးဟဲ့၊ ကဲ ကဲ ငါပြန်ဦးမယ်၊ ဒီမှာရော့ အိမ်သေ့၊ ထမင်းမစားရသေးရင် လဲ လာစားလေ’

ကျွန်မသည် အိမ်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာ ထိုင်နေခဲ့မိပါသည်။ ပစ္စည်းများက ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့ရသော အိမ်ထောင်လေး၊ ကျွန်မနှင့်ကိုကိုအတွက် သုခဘုံလေးသဖွယ် ဖြစ်စေရမည်ဟု ကြိုးဝါး ခဲ့သည့်အိမ်ထောင်လေး၊ ကျွန်မ ခွန်အားရှိသမျှ သပ်ယပ် တင့်တယ် အောင် ကြိုးစားဖန်တီးခဲ့ရသော အိမ်ထောင်လေး။ ခုတော့ ပြိုကွဲ တော့မည်လား။

‘လှိုင်’

‘ကိုကို’

ကိုကို ကျွန်မနောက်နားတွင် ရောက်နေသည်မှာ မည်မျှ ကြာပြီမသိ။ ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် ထရပ်မိလိုက်ရာ ယိုင်လဲ မတတ်ဖြစ်သွားရသည်။ ကိုကိုက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းရင်း ကျွန်မ ပခုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်မ ပါးပေါ်တွင် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

‘မငိုပါနဲ့ လှိုင်ရယ်’

ကိုကိုက သည်မျှသာပြောပြီး ကျွန်မပါးပြင်ကို သူ့နဖူးဖြင့် ငုံ့၍ ပွတ်သပ်ပေးကာ မျက်ရည်များကို ခြောက်စေသည်။

‘သမီးကော ဟင်’

‘သမီး သမီးကို မေမေတို့ ခဏခေါ်ထားတယ်’

ကျွန်မသည် ကိုကိုရင်ခွင်တွင် ခေါင်းကပ်ကာ ရှိုက်လိုက်မိပြန် ပါသည်။

‘လှိုင်က ပြန်သွားဦးမှာမို့လား’

ကိုကိုက ကျွန်မ ပခုံးလေးကို တင်းတင်းဆုပ်၍ မေးလာပါ သည်။ ကျွန်မက ခေါင်းကိုသာ ရမ်းခါပြမိသည်။

‘ကိုကိုကရော ပြန်သွားစေချင်လို့လား ဟင်’

ကိုကိုက ကျွန်မခေါင်းကို ဆွဲမော့လိုက်ကာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက် ပါသည်။

‘မသွားရပါဘူး လှိုင်ရယ်၊ ကိုကိုနောက်ကိုပဲ လိုက်ခဲ့စေချင် တာပါ’

‘ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ ကိုကိုရယ်’

‘ကိုကိုတို့အိမ်ကိုပါ လှိုင်’

ကျွန်မသည် လက်ထပ်သည့်နေ့က ကိုကိုက ကိုကိုတို့အိမ်ကို လိုက်ရန်ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရမိသည်။ ခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ကိုကို ကို ကျွန်မ အကြောက်အကန် မငြင်းဆန်ချင်တော့ပါ။ သို့တိုင်အောင် ကိုကိုနှင့်အတူ လိုက်နေဖို့တော့ ကျွန်မ စိတ်မကူးဝံ့ပါပြီ။

‘ကိုကိုရယ် တခြားမှာ အိမ်ရှာပါဦးလား၊ လှိုင်မှာ ရှိသမျှ လက်ဝတ်လက်စားတွေ အကုန်ချရောင်းပစ်ပါ့မယ်၊ ပြီးတော့လေ ဒီတစ်ခါ လှိုင်တို့အိမ်ထောင်ရေး သာယာအောင်လဲ လှိုင် အစွမ်းကုန်

ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ပြဿနာမှန်သမျှကိုလဲ လှိုင် တစ်ယောက်တည်းပဲ
ဖြေရှင်းပါ့မယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်လေးနဲ့ကိုယ် နေရတဲ့အရသာဟာ
ဘာနဲ့မှ မတူပါဘူး၊ ကိုကိုအလုပ်က ပြန်လာရင် သင်ဖြူးလေး
ခင်းပြီး ရေခွေးကြမ်းအိုးလေးဘေးချ၊ သားနဲ့ မယားနဲ့ စကားအေးအေး
ဆိုရတာကိုက အရသာတစ်ခုပဲ မဟုတ်လားကိုကို’

‘လှိုင်ပြောတာတွေ မှန်ပါတယ် လှိုင်၊ ကိုကို့ဘက်က ချွတ်
ယွင်းခဲ့တာတွေလဲ ကိုကိုသိပါတယ်၊ ကိုကိုလဲ ပြုပြင်နိုင်ပါတယ်၊
အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ပြဿနာဆိုတာလဲ အမြဲရှိနေမှာပဲဆိုတာ ကိုကို
နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လှိုင်၊ ခုအိမ်မှာ ဘွားမြင့်လဲ နေမကောင်း
ဘူး၊ အစ်ကိုကြီး ကိုထွန်းသာတို့လဲ နယ်ကို ပြောင်းသွားရတယ်၊
ကြီးကြီးသူဇာက ကိုကိုတို့ကို ပြန်လာစေချင်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့
ကြီးကြီးသူဇာတို့ စကားကို နားထောင်ချင်တယ်’

အရင်တစ်ခါကတော့ ကြီးကြီးသူဇာစကားကို နားမထောင်ဘဲ
ကျွန်မ အလိုကို လိုက်ခဲ့သည်ဟု ကိုကိုဆိုလိုလေသလား မသိပါ။

ကျွန်မသည် ဖုန်တသောသော ထနေသောအိပ်ရာကိုလှဲကျင်း
ပြင်ဆင်ရင်း ကိုကိုနှင့် လိုက်နေရ ကောင်းနိုးနိုး၊ အဆောင်မှာ
သွားနေရကော်းနိုးနိုး စဉ်းစားနေမိပါသည်။

‘စဉ်းစားသေးတာပေါ့ ကိုကိုရယ်’

ကိုကိုသည် ကျွန်မကို ရင်ခွင်ထက်တွင် တယုတယထား၍
သိပ်ပါသည်။ ဤညသည်ကျွန်မတို့အတွက် တတိယမြောက်မင်္ဂလာဦး
ညပါပဲ။

၁၉၇၃ ခု၊ ဂျူလိုင်လ ၆ ရက်။

သည်နေ့သည် ကျွန်မအလုပ်စဝင်သည့်နေ့။ အိမ်မှပြောင်းရွှေ့
ပေးရသည့်နေ့ သို့မဟုတ် ကျွန်မ တည်ဆောက်ခဲ့သော အိမ်ထောင်
လေး ပြိုကွဲသွားရသည့်နေ့။

ကျွန်မသည် အလုပ်စဝင်ရန် ကိုကိုနှင့်အတူ မြို့ထဲသို့ထွက်ခဲ့
ပါသည်။ ကျွန်မတို့ပစ္စည်းများကို ခေါင်းရင်းခြံထဲသို့ မနေ့ကပင်
ရွှေ့ပြောင်းထားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်မ အဝတ်အစားသေတ္တာ တစ်လုံး
ကိုလည်း အဆောင်မှာ ဝင်ထားခဲ့ပါသည်။ ကိုကိုက သူ့အဝတ်
အစားများကို ကျွန်မ ပဲခူးသွားနေစဉ်ကတည်းက သူ့အိမ်သို့
သယ်သွားခဲ့ပေပြီ။

‘ရုံးဆင်းရင် လှိုင် ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ’

‘ကိုကိုဆီကို လာခဲ့ပါမယ်၊ ကိုကိုကရော ဘယ်ကစောင့်နေ
မှာလဲ’

‘အိမ်က’

‘ကောင်းပါပြီလေ’

‘လှိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား’

ကျွန်မက ခေါင်းကိုသာ အသာအယာ ခါပြမိသည်။

ယနေ့ ကျွန်မ ၁၃၀ကျပ် ဝင်ငွေရသော စာရေးမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ နောင်ခြောက်လလောက်ကြာလျှင်တော့ သည်ထက် အခြေအနေ ပိုကောင်းတန်ရဲ့ဟု အောက်မေ့ရသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ယခုလိုအခြေအနေလောက်တွင်မှ လက်ထပ်ခဲ့ဖို့သင့် သည်။ တစ်ချိန်က ကိုကိုနှင့်ကျွန်မ ချစ်တာတစ်ခုတည်းနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ သည်။ ဆီတွေ၊ ဆန်တွေအကြောင်း ထည့်မစဉ်းစားခဲ့။

ခုတော့ လူ့ဘဝအကြောင်းကို အတော်လေး နားလည်ခဲ့ရပြီ။

ကျွန်မရုံးမှဆင်းသည်ဆိုလျှင်ပင် ကိုကိုတို့အိမ်သို့ လာခဲ့ပါ သည်။ ကိုကိုပြန်မရောက်သေးပါ။ ဘွားမြင့်ကို ကျွန်မသွားနှုတ်ဆတ် ပါသည်။

‘ဘွားမြင့် နေကောင်းလား’

‘ကောင်းကောင်း နေမကောင်းလှပါဘူးအေ၊ ဒါနဲ့ ညည်း အလုပ်ရပြီနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဟဲ့ သမီး မသူဇာ၊ ဒီမှာ နီနီလှိုင် လာပြီ’

ဘွားမြင့်ပြောပုံက ကျွန်မကို ဒေါ်သူဇာက စောင့်နေသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒေါ်သူဇာသည် မျက်နှာထားမှန်မှန်ဖြင့် ဝင်လာသည်။

နီနီလှိုင်တို့အိမ်လဲ ဖယ်ပေးလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး’

‘ဒီတော့ ဘယ်မှာနေကြမလဲ’

ကြီးကြီးသူဇာစကားကို ကျွန်မအံ့သြသွားမိပါသည်။ ကျွန်မ အထင်တော့ ဒီလိုဆိုလည်း ပြောင်းလာကြလေ၊ မောင်ထွန်းသာတို့လဲ

မရှိတော့ဘူး စသဖြင့် ကိုကိုပြောသလို လိုလိုလားလား ပြန်ခေါ်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ကြီးကြီးသူဇာသည် အထက်စီးနှင့် စကားပြောတတ်သော ညာဉ်ကို လုံးဝမစွန့်လွှတ်ချေတကား။ ကျွန်မက ကျွန်မတို့ ဒီမှာပဲ လာပြန်နေပါရစေဟု ပြောလာစေချင်ပုံရသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို တစ်သက်လုံး နိုင်ကွက်နှင့် ဆက်ဆံပေးဦးမည်။

ကျွန်မ၏ ငုပ်လျှိုးနေသော မာနကလေးသည် ဝုန်းကနဲပြန်ထလာပြန်ပါပြီ။ တကယ်တော့ ကျွန်မ ရေရေရာရာဘာကိုမျှ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါ။ ကြီးကြီးသူဇာတို့ကသာ ကျွန်မကို နည်းနည်းလေး လိုလားဟန် ပြမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မနေရန် ဆုံးဖြတ်မိမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

‘လှိုင် အိမ်ရှာလို့ မရမချင်း အဆောင်မှာပဲနေပါ့မယ် ကြီးကြီး၊ အိမ်ကိုလဲ လှိုင်ဖာသာ ရအောင်ရှာပါ့မယ်၊ ကိုကို့အနေနဲ့ကတော့ သူ့သဘောတစ်ခုပါ၊ လှိုင်ပြန်ပါဦးမယ်၊ ဘွားမြင့် လှိုင်ပြန်တော့မယ်’

ကျွန်မသည် ဆတ်ဆတ်ထိ မခံတတ်သော မာနလေးဖြင့် ထပြန်လာခဲ့မိပါသည်။ ကြီးကြီးသူဇာသည် ကျွန်မ၏ မာနကို ချိုးနှိမ်လိုဟန်ရှိပါသည်။ ကိုကို့ကိုလည်း ကျွန်မနှင့် မတူမတန်ဟု သဘောထားပုံရပါသည်။ ယောက်ျားလေးရှင်မို့လည်း တင်းနိုင်ပေမည်။ သည်လို ပုံစံနဲ့တော့ ကြာရှည်နေလို့ ဖြစ်မည်မထင်ပါ။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ပြဿနာပေါ်ပါလိမ့်ဦးမည်။

‘ဘယ်လိုလဲဟေ့ အဆင်ပြေခဲ့လား’

‘မပြောပါဘူးကွာ၊ အဲ ပြောပါတယ်လေ’

ကျွန်မသည် မြမြသင်းက အလုပ်ဝင်ခဲ့ရသည့်အကြောင်း မေးလာသည်ကို ရုတ်တရက် ကျွန်မအတွေးနှင့်ကျွန်မ ဖြေမိဖြေရာ

ဖြေပြီးမှ ပြင်ပြောလိုက်ရသည်ကို မြမြသင်းမှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရှာပါသည်။

‘ဘယ်လိုလဲဟ လှိုင်ဟာကလဲ၊ ဒါနဲ့ လှိုင် ခင်အေးရီတို့ အခန်းမှာ နေရလိမ့်မယ်၊ ကြည်မေဦးအခန်းမှာ သီတာနွယ် ရောက် နေပြီ’

‘ဘယ်မှာ နေရနေရ လှိုင်အတွက်တော့ မထူးပါဘူး’

မြမြသင်းသည် ကျွန်မ အခြေအနေကို ရိပ်မိသိရှိပါသည်။ ကျွန်မအား မနက်ကပင် မြမြသင်းက ကိုကိုနှင့် လိုက်နေရန် တိုက်တွန်းသည်ကို ကြီးကြီးသူဇာတို့နှင့် သွားတွေ့ပြီးမှ ဆုံးဖြတ် မယ်ဟု ပြောခဲ့သည်ကို သတိရနေပါလိမ့်မည်။

‘အိမ်ထောင်ပြုပြီးပြီ ဆိုမှတော့ အတူတူနေကြတာအကောင်း ဆုံးပဲလှိုင်၊ နေ့လယ်က ကိုကြည်သာ ကိုယ့်ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်၊ လှိုင်ကို အိမ်မှာ လိုက်နေဖို့ နားချပေးပါတဲ့၊ မြမြစကားကို သူနား ထောင်မှာတဲ့’

‘ကိုကိုဟာ ကြီးကြီးသူဇာဩဇာကို မလွန်ဆန်ဝံ့ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုကို သတ္တိမရှိဘူး’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို သတ္တိမရှိတာလဲ’

‘အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ယောက်ျားပီပီ ဦးဆောင်နိုင်တဲ့ သတ္တိပေါ့’

‘ကဲပါလေ၊ လှိုင် ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါဦး’

‘လှိုင် ဒီမှာ ခဏအိပ်မယ်ကွာ’

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆို မြမြသင်းအိပ်ရာပေါ်မှာ ပစ်လွဲ လိုက်သည်။ ကျွန်မ ကျောအောက်တွင် တစ်စုံတစ်ခုက ခုနေသဖြင့် ဆွဲယူလိုက်ရာ ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ် တွေ့ရပါသည်။

‘မေတ္တဝင်္ဂပါ၊ မြဝတ်ရည်’

‘ဟယ် မြမြ၊ မင်း မင်း ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ဘာတွေ ထွက်နေပြီ ဟုတ်လား’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ အရင်လက ထွက်တာ၊ ဒီလ တစ်အုပ် ထွက်မယ်’

ကျွန်မသည်မြမြသင်းကို ဝမ်းသာအားရ ဖက်တွယ်ထားလိုက် မိသည်။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ် လှိုင်လဲ ကိုယ့်အပူနဲ့ ကိုယ်မို့ သူငယ်ချင်းကြီး တစ်ယောက်လုံးလုံး စာရေးဆရာ ဖြစ်လာတာကို သတိမထားလိုက်မိဘူး၊ တကယ် တကယ်’

မြမြသင်း ကိုယ်စား ကျွန်မတကယ်ပင် ဝမ်းသာမိပါသည်။ လောကတွင် ကိုယ်ဖြစ်ချင်သည့်အရာကို အောင်မြင်စွာ အရောက် လှမ်းနိုင်ခြင်းမှာ မည်မျှ ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါသလဲ။

‘ကိုယ်လဲ အေးအေးဆေးဆေးမှပြောမလို့ပါပဲ၊ မင်းပြောသလို စာရေးဆရာတော့ မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊ အစ ရှိပါသေးတယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို လှိုင်ချီးကျူးပါတယ်၊ မင်း လိုချင်တဲ့ ပန်းတိုင် ရောက်အောင် ကြိုးစားနိုင်တယ်နော်၊ တော်ပါပေတယ်၊ မင်းဝတ္ထုတွေ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ပါတာတော့ သိပါရဲ့၊ ဒီလောက် မြန်မြန်နဲ့ လုံးချင်းထုတ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး’

‘ကိုယ်ဝါသနာပါတာဆိုတော့ ကြိုးစားရတာပေါ့ကွာ၊ အလုပ် လုပ်ဖို့ကျတော့ ကိုယ်လဲ ထိထိရောက်ရောက် မလိုက်လို့ ခုထိ သုံးကျပ်ရှစ်ဆယ့်ငါးပြားက မတက်တာပဲကြည့်’

‘အို လောကမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရဖို့က အဓိကပါ

ကွာ၊ လိုရာ မရောက်ဘဲ လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးရတာတွေ တစ်ပုံ
ကြီး၊ ကိုယ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို သာယာချမ်းမြေ့အောင်
ဖန်တီးနိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာ၊
တကယ်တန်းကျတော့ ကိုယ် ဇွဲမရှိဘူး’

‘မင်း ပြင်ရင် ရပါသေးတယ် လှိုင်၊ ကြည်မေဦးတောင်
ပြင်လို့ ရသွားပြီ’

‘ကြည်မေဦး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကြည်မေဦး လက်ထပ်တော့မယ်’

‘အို ဝမ်းသာစရာတွေချည်းပါပဲ၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ’

‘သူ့အစ်ကိုရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ထက်တော့
အသက်ကြီးတယ်၊ လူပျိုအရာရှိကြီးပါ’

‘ကောင်းပါလေရဲ့ကွာ၊ မနက်မှပဲ ကြည်မေဦးကို သွားတွေ
တော့မယ်၊ ကိုယ့်မှာ စိတ်ညစ်စရာတွေကြားထဲက ဝမ်းသာစရာတွေ
ကြားနေရတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းစာအုပ်က ဘယ်က ထုတ်ပေးတာလဲ’

‘ကိုညိုသွေးကို သိတယ်မဟုတ်လား’

‘သိပါသော်ကောကွာ’

‘သူ့အသိ ပတ်ဘလစ်ရှာ တစ်ယောက်ပဲ’

‘ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ လောကမှာကိုယ့်ရည်မှန်းချက်
ကို အပျက်အစီး အတိမ်းအစောင်းမခံရဘဲ ရအောင် ကြိုးစားနိုင်တဲ့
မိန်းကလေးဟာ သတိအရှိဆုံးပဲ၊ တကယ့်ကို ချီးကျူးပါတယ်ကွာ’

နောက်နေ့ အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း ကျွန်မအတွက် တယ်လီဖုန်း
လာပါသည်။ ကျွန်မရောက်နေမှန်း မသိသော အိမ်ရှင်အန်တီပင်

အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကျွန်မက ခဏလာလယ်တာပါဟု ပြောလိုက်
မိသည်။

‘နီနီလှိုင်ပါရှင်’

‘ကိုကိုပါ လှိုင်’

‘လှိုင် မနေ့က အိမ်ကို ဝင်သွားတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ် ကိုကို’

‘လှိုင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်သလဲ လှိုင်၊ အိမ်မရမချင်း အဆောင်
မှာပဲ နေမယ်လို့ပြောသွားတယ်ဆို၊ ခုဆိုရင် လှိုင်ဟာ အပျိုလေး
မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဖြစ်နေပြီ၊ မသင့်တော်
ပါဘူး လှိုင်ရယ်’

‘လှိုင် တစ်ယောက်တည်းနေလို့ မတင့်တယ်ရင် မေမေတို့
ဆီ ပြန်ပါ့မယ် ကိုကို’

‘လှိုင်ရယ် မာနလေးကို တစ်ထစ်လျှော့ပါဦး’

‘ကိုကိုလဲ သတ္တိလေး နည်းနည်းမွေးပါဦး’

‘ကောင်းပါပြီလေ၊ လှိုင် ဖြစ်စေချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က
အားကိုးအားထား ပြုနိုင်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင်
ကိုကိုကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဒါပါပဲ လှိုင်၊ အလုပ်ဝင်ရတာ အဆင်ပြေ
တယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ ကိုကို’

‘ပြောပါလှိုင်’

‘လှိုင် စနေနေ့ကျရင် ပဲခူးပြန်မယ်၊ သမီးဆီ လိုက်လယ်ဦး
မလား’

‘လိုက်လယ်မယ်လေ၊ ဒါပဲနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကျွန်မသည် တယ်လီဖုန်းကို လေးကန်စွာ ချလိုက်ပါသည်။

‘အန်တီတို့ လာတော့ နီနီလှိုင် မရှိဘူးနော်၊ အန်တီညီမ ကလဲ သူတို့ တော်တော်နဲ့ ပြန်ပြောင်းလာနိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ငွေလဲလိုနေလို့ ရောင်းချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ကွယ်’

အန်တီက ကျွန်မတို့ နေခဲ့သည့် အိမ်လေးကို ပြန်ရောင်းလိုက် ရသည့်ကိစ္စအတွက် ပြောနေပါသည်။ ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းက မြည်လာသည်။ သီတာနွယ်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါတဲ့။ ယောက်ျား တစ်ယောက်အသံဖြစ်သည်။ ကျွန်မက သီတာနွယ်ကိုသွားခေါ်ပေးရင်း ကြည်မေဦးကို တွေ့ရသည်။

‘ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း မေဦး၊ မင်းလက်ထပ်တော့မယ်ဆို’

ကြည်မေဦး၏ စားပွဲပေါ်တွင် ခါတိုင်းလို စီးကရက်တိုများ ပွမနေတော့ဘဲ ဖဲပွင့်လုပ်သည့် ပလပ်စတစ် ကြိုးလေးများ၊ နိုင်လွန်စများ ပွနေပေသည်။

‘ယူပြောသလိုပဲ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရွေးချယ်လိုက်ပြီလေ’

မေဦးက အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် ကျွန်မကို ပြောလိုက်ပါသည်။ ဤနေရာတွင်တော့ မေဦးသည် ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုလိုက်ပြီ ထင်ပါသည်။ တကယ်တော့ သူချာလီကို တကယ်ချစ်နေမှန်း ကျွန်မသိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည်မေဦးတို့လို အစစပြည့်စုံ သည့် အထက်တန်းလွှာများအဖို့တော့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဘာလုပ်လုပ် တင့်တယ်ပေသည်။ တော်ရုံနှင့်တော့ တိမ်းစောင်း မသွားနိုင်ချေ။ သတိလေး နည်းနည်းရှိလျှင် ဖြစ်သည်သာ။

ထိုအခိုက်သီတာနွယ်က ပြန်ဝင်လာသည်။

‘အဘိုးကြီးက ကိုးနာရီခွဲပွဲ ကြည့်ရအောင်တဲ့လေ၊ နွယ်က ဖိုးသာကျော်နဲ့ ချိန်းပြီးသားဖြစ်နေလို့ မနည်းညာလိုက်ရတယ်၊ နေ မကောင်းလွန်းလို့ပါလို့’

သီတာနွယ်က ဟန်ပါပါဖြင့် ပြောပြနေသည်။ ကြည်မေဦးဆီ က ပညာတွေကို အကုန်ယူထားလိုက်ပြီ ထင်သည်။ ကြည်မေဦး သည် တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးကို အသုံးချကာ ခြံထဲကို ကားတစ်စီးနှင့် တစ်စီး လာမဆုံမိစေရန် စီစဉ်သည့်နေရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင် ပေသည်။ ကားတစ်စီးနှင့် ကြည်မေဦးပြန်ရောက်လာပြီး ၁၅ မိနစ် ခန့်အကြာတွင် နောက်တစ်စီး ရောက်လာတတ်သည်။ နောက်တစ်စီး ပြန်ထွက်သွားပြီး ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ အမေရိကန်မှ လွတ်သော ဂြိုဟ်တုနှင့် ရုရှားမှ လာသော ဂြိုဟ်တုတို့သာ အာကာသတွင် တိုက်မိချင် တိုက်မိကြမည်။ ကြည်မေဦး စီစဉ်ချိန်းဆိုထားသော လူများ၊ ကားများ၊ မော်တော် ဆိုင်ကယ်များသည် သီရိမြိုင်တွင် မည်သည့်အခါမျှ မဆုံမိကြပါချေ။

သီတာနွယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာမူ အရွယ်မရောက်သေးသော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က တကယ့်ကာလသားကြီးဟန်ပန်ကို ယူ၍ စီးကရက်လက်ကြားညှပ်ထားပုံနှင့် တူလှပေသည်။ သူမသည် ဂင်္ဂါမြစ်ကို အလျားလိုက် ကူးရန် ကြိုးစားနေချေသည်တကား။ သီတာနွယ်၏ မိဘများသည် ဆင်းရဲချို့တဲ့သော သာမန် လူတန်းစား သာ ဖြစ်၍ သမီးလေး ပညာတတ်စေရန် အားကိုးတကြီးဖြင့် တက္ကသိုလ်သို့ စေလွှတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ခုတော့ သီတာနွယ်က သူ့ဝမ်း သူ့ကျောင်းနေချေပြီ။

‘မေဦးရေ ကိုယ့်ကို တစ်ခုကူညီစမ်းပါ’

ကျွန်မ စကားမစပ် ကြည်မေဦးကို ပြောလိုက်မိသည်။
ကြည်မေဦး၏အစ်ကိုသည် အရေးပါသော ဌာနတစ်ခုမှ အရာရှိကြီး
တစ်ဦးဖြစ်သည်ကို သတိရလိုက်မိ၍ ဖြစ်သည်။

‘ပြောလေ ဘာများလဲ’

မေဦးက ဖဲပွင့်တစ်ခုကို အစသပ်လိုက်ရင်း ပြန်မေးသည်။

‘ကိုယ့်ကို ပဲခူးကို အလုပ်ပြောင်းရအောင် လုပ်ပေးစမ်းပါ

ကွာ၊ မင်းက အဆက်အသွယ် များတယ်’

ကြည်မေဦးက ကျွန်မကို မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်ကြည့်သည်။

‘ဘယ့်နှယ် အလုပ်မှ လုပ်မယ် မကြံသေးဘူး ပြောင်းချင်

ပြီလား၊ ကိုကြည်သာအတွက်ပါ ပြောပေးရမှာလား’

‘ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း အတွက်ပါ’

‘ယူတို့ သိပ်အဆင်မပြေကြဘူး ထင်တယ်၊ ကိုယ်တော့

အဲလိုသာဖြစ်နေရင် မြန်မြန်ကွာပစ်လိုက်မှာပဲ၊ အို နီးနီး၊ ကိုယ့်

အယူအဆကို ပြောတာပါနော်၊ ယူကတော့ စွဲမြဲတည်ကြည်တဲ့

မိန်းကလေးဆိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်’

‘လှိုင် နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ လှိုင်သွားမယ်နော် ရုံးတက်ရ

ဦးမယ်’

‘ဘယ်လိုလဲသမီးရယ်၊ သမီးတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေသေးဘူးလား၊ မိန်းမဆိုတာ တံခွန်နဲ့ကုက္ကား၊ ယောက်ျားရှိမှ တင့်တယ်သတဲ့၊ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေဟာ တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို အလေးအမြတ်ထားကြဘူး သမီး၊ သမီးစဉ်းစားစေချင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ သူနဲ့ လိုက်နေနိုင်အောင် သမီးစိတ်ကို သမီး ကြိုးစားဆုံးမနေပါတယ်’

‘ရင့်ကျက်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ အရာရာမှာ ဦးနှောက်ကို ဦးစားပေးရပါတယ်ကွယ်၊ ပြီးတော့ ပျော်ရာမှာ မနေရ၊ တော်ရာမှာ နေရသတဲ့၊ မောင်ကြည်သာလဲ မေမေသိသလောက် မဆိုးရှာပါဘူး၊ ယောက်ျားများ ကိုယ့်အပေါ် သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းရင် တော်လှပြီ အောက်မေ့ရတာ သမီးရဲ့’

ကျွန်မသည် အရက်သမား၊ ဖဲသမား အလေမလိုက်လျှင် တော်ပြီ၊ ကိုယ်ကပဲ ရှာကျွေးရရှာကျွေးရဟု သဘောထားသူ မိန်းမများ တစ်ပုံတစ်ပင် ရှိနေသည်ဟု ကိုကိုက ပြောဖူးသည်ကို သတိရမိပါသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုကို ပဲခူးကို လိုက်မလာခဲ့ပါ။ သမီးသည်ပင် ဘွားအေးကို ကပ်ချွဲတတ်နေပါပြီ။ ကျွန်မမှာသာ တွေဝေသောနှလုံးသားဖြင့် ရန်ကုန် ပြန်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ အလုပ်ကလည်း မလုပ်ချင်သည့် အချိန်မှာမှ ရခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ ဘယ်နေရာမှာမှ မပျော်နိုင်တော့ပါ။

သို့သော် ကြည်မေဦး၏ လက်ထပ်ပွဲတွင်တော့ အပျော်ကြီးပျော်မိပါသည်။ ကြည်မေဦးသည် သတို့သား၏ အင်းလျားလမ်းရှိ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးရှေ့ မြက်ခင်းပြင်တွင် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကျင်းပပါသည်။ လူများများစားစားမဖိတ်သည့်တိုင် မင်းစိုးရာဇာစုံလင်လှသည်။ အစားအသောက်ကလည်း ကောင်းသည်။ ပြီးတော့ လူငယ်တွေအတွက် ကပွဲကလည်းပါသည်။

‘ဟောဒါက မေဦးရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း နီနီလှိုင်တဲ့’ မေဦး၏ ခင်ပွန်းလောင်းက ဖော်ရွေစွာပြုံးပြပြီး ခေါင်းကို ညွတ်ကာ အသိအမှတ်ပြုလာပါသည်။

‘ဒါကတော့ အစ်ကိုကြီး သိပြီးပါပြီ၊ သီတာနွယ်တဲ့လေ’ သီတာနွယ်က သွက်လက်စွာ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းပေးပါသည်။

‘သိပ်ကို လှတဲ့ သီတာနွယ်ပါပဲ ခင်ဗျာ’ သတို့သားက သီတာနွယ် လက်ကလေးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင် လှုပ်ရမ်းလိုက်ရင်း ချီးကျူးလိုက်ပါသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်’ သီတာနွယ်က လဲ့လဲ့လေးပြုံး၍ ဣန္ဒြေရရ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သီတာနွယ်အဆင်အပြင်သည် ခေတ်မီ ဆန်းပြားပြီး သူ့အသွင်

နှင့်လည်း လိုက်ဖက်အဆင်ပြေနေသည်။ သည်ပွဲတွင် ပရိသတ် အပေါင်း၏ မျက်လုံးများသည် သီတာနွယ်ဆီတွင်သာ ဝဲနေကြ သည်။

‘သီတာနွယ်က ကဦးမှာ၊ လှိုင် ပြန်ချင်ရင် ပြန်ပို့ပေးမယ်လေ’

‘ဒီလိုဆို လှိုင် ပြန်တော့မယ်’

‘အစ်ကိုကြီး လှိုင်ကိုပြန်ပို့ရအောင် ဘယ်သူ့ကားအားလဲဟင်’

‘ဟိုကောင် ခင်မောင်ဦး အားနေတယ်’

ကြည်မေဦး၏ လက်ထပ်ပွဲကို အဆောင်မှ ကျွန်မနှင့် သီတာနွယ် နှစ်ယောက်တည်း လာရောက်ခဲ့သည်။ မြေသင်းက ဝတ္ထုနိဂုံးချုပ် အရေးတကြီး ရေးရမည်ဆိုကာ မလိုက်လာနိုင်ခဲ့။ ကျန်လူများက သိပ်မလိုက်ချင်ကြ။ ကြည်မေဦးကလည်း လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ မဖိတ်ခေါ်ခဲ့၍ ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြန်ခဲ့ရသည်။

‘ရှေ့ခန်းမှာပဲ ထိုင်ပါ ခင်ဗျား’

တစ်ဖက်သားက ပြောလာ၍ ရိုင်းမည်စိုးသဖြင့် ရှေ့ခန်းမှာပင် ထိုင်လိုက်ခဲ့ရသည်။ ရှစ်နာရီ ကျော်ပေပြီ။

အဆောင်ရှေ့တွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ကားမီးရောင်ဖြင့် ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ရပ်နေသော ကိုကိုကို တွေ့ရပါသည်။

‘လှိုင် မေဦးရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို သွားနေတာ၊ ကိုကိုရောက် နေတာ ကြာပြီလား’

‘မြမြပြောပါတယ်၊ လှိုင်တစ်ယောက်တည်းလား’

‘သွားတုန်းကတော့ သီတာနွယ်နဲ့ နှစ်ယောက်ပါ၊ သူက
နေခဲ့လို့’

‘သီတာနွယ်ဆိုတာ ဟို ဟို စိဖြစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးလား’

‘အို ကိုကိုကလဲ၊ သူများ သားသမီးကို မဦးမချွတ်’

‘လှိုင်မှ မသိဘဲ၊ ဒီကောင်မလေး သိပ် နာမည်ကြီးနေတာ၊

ကိုကိုတို့ရုံးမှာတောင် ပြောနေကြတယ်၊ ထားပါတော့လေ ခု
ကိုးနာရီလဲ ထိုးနေပြီ၊ ကိုကို ပြန်တော့မယ်’

‘ကိုကို ဘာ ပြောစရာရှိလို့လဲ ဟင်’

‘ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ ဘွားမြင့် တော်တော်နေမကောင်း
ဖြစ်နေတယ်၊ လှိုင် လာခဲ့မလား’

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ‘ကိုကို လှိုင်ကို သတိရလို့ လာတာ’ဟု
ပြောစေချင်သည်။

‘လှိုင် လာကြည့်ပါမယ် ကိုကို’

‘ကိုကို သွားမယ်’

ကျွန်မသည် ကိုကိုကို ခြံတံခါးအထိ လိုက်ပို့ပါသည်။
ကိုကိုက ခြံဝရောက်မှ ကျွန်မလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ‘ကိုကို
သွားမယ်’ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်မမျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ
ဝဲဝဲနေသည်ကို ကိုကိုမြင်မှ မြင်ရပါလေစ။

‘ဒီအစလေးက လက်ငင်းပေးရင် ၂၈ကျပ်၊ တစ်လဆိုင်းဆိုရင်တော့ ၃၀ ကျပ်တဲ့၊ နှစ်လဆိုင်းဆိုရင်တော့ ၃၅ကျပ်၊ လှိုင်နဲ့ လိုက်သားပဲ ယူလိုက်ပါလား’

‘မယူတော့ပါဘူး မဆွေရယ်၊ လှိုင် လခလေး ၁၃၀ နဲ့လှိုင် တစ်ယောက်တည်း မနည်းလောက်အောင် သုံးနေရတယ်’

ကျွန်မက ရုံးတွင် စကားပြော ဆင်ခြင်နေရာမှ ရုတ်တရက် လွှတ်ခနဲ အမှားတစ်ခွန်းထွက်သွားမိပါသည်။ ကျွန်မသည် အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိပါသည်။ သိအောင်လည်း ပြောထားပါသည်။ သို့သော် ‘လှိုင်တစ်ယောက်တည်း’ ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ကျွန်မစားပွဲဘေးမှ ဆွေဆွေမြင့်က မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်၍ ကျွန်မကို ကြည့်ပါလေသည်။

‘မဆွေ တစ်ခုမေးမယ်၊ လှိုင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်’

‘မေးပါ မဆွေရယ်’

‘လှိုင်တို့ လင်မယား ကွဲနေကြတယ်ဆို’

‘အို ဘယ်သူတွေက ပြောတာလဲ’

‘ဒီလိုပဲ ကြားတာပါ။ စိတ်မရှိနဲ့နော်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး မဆွေရယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ဒီလိုပဲ ထင်ကြမှာပဲ။ လှိုင်တို့ကွဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခွဲနေကြရတာတော့ အမှန်ပဲ။ နေစရာအိမ် ရှာမရသေးလို့ပါ။ အရင်အိမ်က ဖယ်ပေးလိုက်ရတော့ ကိုကိုက သူ့အိမ်ပြန်နေတယ်။ လှိုင်ကို ခေါ်တာ လှိုင်က လိုက်မနေချင်ဘူး၊ အဖြစ်က ဒီလိုပါ’

‘ဪ လူတွေကလဲနော်၊ မကောင်းသတင်းများဆို ပြောချင်လိုက်ကြတာ၊ ဒီလိုဆို ပြောရောပေါ့ကွာ၊ မဆွေတို့ ကျောက်မြောင်းဘက်မှာ အိမ်တစ်အိမ်က အိမ်ငှားတွေ ပြောင်းတော့မယ်၊ ငှားမလားလို့ မေးကြည့်ပေးမယ်’

‘မေးပေးစမ်းပါကွယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ’

ကျွန်မသည် ရုံးကို ရောက်တာ နှစ်လပင် မပြည့်သေး။ ကျွန်မကို ယောက်ျားနှင့်ကွဲနေသည်ဟု သတင်းဖြစ်သွားရသည်ကို အံ့ဩမိပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိသည်။ တကယ်တမ်းသာ ကျွန်မသည် ယောက်ျားနှင့်ကွဲနေရပြီဆိုလျှင် ကျွန်မကို တစ်ခုလပ်အဖြစ် အများတကာက မလေးမစား ဆက်ဆံကြလေမည်လား။ အခုကော ကျွန်မကို ဘယ်လိုများ သဘောထားနေကြပါလိမ့်။ ကျွန်မကိုကြည့်သော မျက်လုံးများကိုပင် ကျွန်မ မယုံကြည်တော့ပါ။

ထိုနေ့ရုံးဆင်းချိန်တွင် ကိုကိုတို့အိမ်သို့ ကျွန်မ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကို အေးမြစံသာက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ သူမက ကျွန်မ လာရောက်ခြင်းကို မည်သို့မျှ မထူးခြားဟန်ဖြင့် တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး သူ့နေလက်စနေရာမှာ ပြန်ထိုင်နေသည်။ ကျွန်မ ကိုကို ရောက်ချိန်

မှန်း၍လာခဲ့သဖြင့် ကိုကိုကို တွေ့ရပါသည်။ ကိုကိုသည် ရေချိုးထားပြီး အဝတ်အစားလဲကာ တစ်နေရာရာ သွားမည့်ဟန် ပြင်နေပါသည်။ ထိုနေ့က စနေနေ့ဖြစ်ပါသည်။

‘ကိုကို သွားစရာ ရှိလို့လား’

ကျွန်မသည် ကိုယ့်ယောက်ျားကိုပင် ကိုယ့်ဖာသာ မဝံ့မရဲ မေးလိုက်မိသည်။

‘ညီမလေးကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမလို့ လှိုင်၊ လှိုင်ကော လိုက်ခဲ့ပါလား’

‘နေပါစေတော့ ကိုကို၊ ကိုကိုတော့ လူပျိုပြန်ဖြစ်လို့ ပျော်နေမှပဲနော်’

‘လှိုင်လဲ အပျိုပြန်လုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဟိုနေ့က ကြည်မေဦးတို့ မင်္ဂလာဆောင်က အပြန်မှာ လိုက်ပို့တာ ဘယ်သူလဲ’

‘အို သူတို့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ပါကိုကို၊ လှိုင်နဲ့စကားတောင် တစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့မိပါဘူး’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ခုလို သူစိမ်းယောက်ျားနဲ့တွဲပြီး ပြန်လာတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ပြီးတော့ လှိုင်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်လဲ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘မှန်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ခု လှိုင်လာတာကလဲ အဲဒါပြောမလို့ပါ၊ လှိုင်တို့ရုံးကတောင် လှိုင်ကို တစ်ခုလပ်လို့ ပြောနေကြပြီ၊ လှိုင်တို့ အတူတူပြန်နေကြရအောင်ပါ ကိုကို၊ လှိုင်ကို ညှာပါ၊ တစ်ချိန်က ကိုကိုက လှိုင်ဆီက ချစ်ခွင့်လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခဲ့သလို ခု လှိုင်က ကိုကိုကို ပြန်ပြီး တောင်းခံနေရတဲ့ဘဝပါ’

ကျွန်မ အပြောကြောင့် ကိုကို မျက်နှာပျက်သွားပါသည်။
စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားပုံရသည်။

‘ကြီးကြီး သူဇာကတော့ ကိုကိုကို ဒီအိမ်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ
ထွက်မသွားစေချင်ဘူး’

‘ဒါ လှိုင်ကို သက်သက်နှိမ်ချင်လို့ပေါ့၊ ကိုကိုသဘောက
ဘယ်လိုလဲဟင်၊ ပြောစမ်းပါ ကိုကို’

‘တိုးတိုးပြောပါလှိုင်ရယ်၊ တစ်ခြားလူတွေ ကြားသွားမယ်၊
ကြီးကြီးသူဇာတော့ မရှိပါဘူး၊ ကဲ လာလာ၊ ဘွားမြင့်ကို သတင်းမေး
လိုက်ဦး၊ ဘွားမြင့်က ခု သိပ်စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်၊ ကိုကိုကိုလဲ
အိမ်ရှာလို့ရရင် စပေါ်တင်ဖို့ ငွေထုတ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားပါတယ်’

ကျွန်မက ဘွားမြင့်ကို ဝင်တွေ့ပြီး သတင်းမေးပါသည်။

‘အင်း ညည်းတို့ လင်မယားကလဲ ဒုက္ခပဲနော်၊ သမီးမသူဇာ
ကလဲအပျိုကြီးပီပီ ဘာမှနားမလည်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ အိမ်ရှာလို့ရရင်
အတူတူပြန်နေကြပါအေ၊ လင်နဲ့မယားဆိုတာ သပ်သပ်နေတာပဲ
ကောင်းပါတယ်၊ အိမ်ထောင်ဆိုတာ နှစ်ခုတွဲနေရင်ပြဿနာတက်တာပဲ’

ဘွားမြင့်က တရားနည်းလမ်းကျကျ စကားဆိုလာသဖြင့်
ကျွန်မဝမ်းသာ၍ မဆုံးတော့ပါ။ ကိုကို ရုပ်ရှင်သွားမည့် အစီအစဉ်
ကို ဖျက်ပြီး ကျွန်မကို အဆောင်လိုက်ပို့ပါသည်။ အေးမြစံသာက
မကျေမနပ် ကျန်ခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့သည် အဆောင်ကို မပြန်သေးဘဲ အင်းလျားကန်
ပေါင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသေးသည်။

‘လှိုင်တို့ ဒီနေရာမှာ ချစ်သူဘဝရော အိမ်ထောင်သည်ဘဝ
မှာရော စကားတွေ အမျိုးမျိုးပြော အမျိုးမျိုး ကြုံခဲ့ကြရတယ်နော်၊

ဒီတစ်ခါ အတူတူပြန်နေကြရရင်လေ ဘယ်တော့မှ မခွဲတော့ဘူးလို့ ကတိစကား ထားကြရအောင် ကိုကိုရယ်’

ကိုကိုသည် ကျွန်မ လက်ကလေးများကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင် လိုက်ပါသည်။

‘ချစ်လို့ ယူခဲ့ကြတာပဲလှိုင်ရယ်၊ ဘယ်မှာ ခွဲနေချင်ပါ့မလဲ၊ ခုလို အတူတူနေကြပြီးမှ ပြန်ခွဲနေရတာမျိုး ကိုကို မလိုလားဆုံးဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုတို့မှာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်ဖို့ အတော်ကြိုးစားရဦးမှာ၊ ကိုကိုတို့ အိမ်ထောင် က စကတည်းက မပြည့်စုံခဲ့တာကိုးကွယ်’

ကျွန်မသည် ကန်စပ်တွင် ပေါက်လျက်ရှိသော အလေ့ကျ ပန်းပင်လေးများမှ ပန်းပွင့်ဝါဝါလေးများကို လိုက်ခူးနေမိပါသည်။ ကိုကိုက ကန်ရေပြင်ကို ငေးမောရင်း ငိုနေပါသည်။

‘ကဲပါ ကိုကိုရာ၊ ဒီတစ်ခါ လှိုင်တို့ အိမ်ထောင်လေးကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြတာပေါ့၊ ကိုကို မြန်မြန်အိမ်ရှာ နော်၊ လှိုင် ကိုကိုနဲ့ အကြာကြီး ခွဲမနေချင်ဘူး’

ကိုကိုသည် ကျွန်မလက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ သူ့အနားသို့ ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

‘ကိုကိုက လှိုင်ကို သာတောင် ခွဲမထားချင်သေးတာပေါ့ လှိုင်ရယ်’

‘လွတ်ပါ ကိုကို၊ တော်ကြာ လူတွေက လှိုင်တို့ကို ရည်းစား စုံတွဲထင်ပြီး ကဲ့ရဲ့နေပါဦးမယ်’

ကျွန်မသည် ရုံးဆင်းသည်နှင့် နံပါတ်ကိုးကားစီးရန် ဆူးလေပန်းခြံ
ဘက်သို့ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မနောက်မှ
မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျွန်မတို့ရုံးမှ ဦးမြအောင် တစ်ယောက်
ပါလာပါသည်။ သူနှင့်ကျွန်မ အမြဲလို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်လာ
မိတတ်ကြသည်ကို သတိထားမိသည်။ သို့သော် သူ နံပါတ်ကိုး
ကားစီးသည်ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ရပေ။ ကျွန်မကိုမူအမြဲလို
လိုက်နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ တစ်ရုံးတည်းအတူ လုပ်ကိုင်သူများမို့
စကားပြန်ပြောနေရသော်လည်း သူ့အမူအရာကို မနှစ်ခြိုက်လှပါ။
ခုလည်း ကျွန်မနောက်က အမိလိုက်လာ၍ စတင်နှုတ်ဆက်ပါသည်။

‘ကားတွေက သိပ်ကျပ်တာပဲဗျနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒေါ်နီနီလှိုင် ဖယ်ရီမစီးဘူးလား’

‘မစီးပါဘူးရှင်’

ကမာရွတ်ဘက်သို့ထွက်မည့် ဟီးနိုးကားမှာ လူပြည့်နေပေပြီ။
မတ်တတ်ရပ်သူကလည်းများသည်။ နောက်တစ်စီးစောင့်စီးရန် ကျွန်မ
ဆက်ရပ်နေရပါသည်။

‘ကားတွေက ကြပ်ဦးမှာ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ’

ဟီးနီးကားဂိတ်ဖြစ်နေသဖြင့် လူတွေကမပြတ်လှပါ။ ရုံးဆင်း ချိန်ဖြစ်သဖြင့် စောင့်နေသူများလည်း မနည်းလှ။ သူကပန်းခြံ၏ သံတိုင်စည်းရိုးကိုမှီ၍ ထိုင်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေသည်။ သူ့အမူအရာက ဘေးမှကြည့်လျှင် သူနှင့် ကျွန်မအတူလာသူများဟု ထင်စရာ။

‘ဦးမြအောင်က ဘာကားစီးမှာမို့လဲ’

ကျွန်မက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေး၍ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုက်မည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

‘ကျွန်တော် ကျွန်တော် မနီနီလှိုင် တစ်ယောက်တည်းမို့ အဖော်ရအောင် စောင့်ပေးတာပါ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်း သွားလာ လုပ်ကိုင်နေရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ ဒီအတွက်များဖြင့် ဒုက္ခခံမနေပါနဲ့နော်၊ နောက်ကိုလဲ ကျွန်မနောက်က လိုက်မလာ ပါနဲ့တော့’

ကျွန်မသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟုသဘောထားကာ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး မိရာကားပေါ်သို့ တိုးတက်ခဲ့ပါသည်။ ကားပေါ်တွင် လူတွေက ပြည့်ကြပ်နေသည်။ ကျွန်မမှာ ခြေနင်းခုံမှ အပေါ်ရောက် အောင် မနည်းတိုးတက်ခဲ့ရသည်။ ခြေနင်းခုံမှလွတ်ရင် ပြီးရော၊ လိမ့်မကျရင် ပြီးရော၊ အသက်မသေရင်ပြီးရော သဘောထားကာ မရှောင်မလွဲသာ ဘတ်စ်ကားစီး ယောက်ျားကြီးများ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အတင်း တိုးဝင်လိုက်ရပါလေသည်။

ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာမည့် အဖြစ်မျိုးပါတည်း။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆွေဆွေမြင့်ကို မသိမသာမေးကြည့်မိသေး
သည်။

‘မဆွေ ဟိုဘက် စီမံဌာနက ဦးမြအောင်ကို သိလား’

‘အသားဖြူဖြူ ရုပ်ခပ်ဖြောင်ဖြောင့်လူလား၊ အမလေး အရော
မဝင်နဲ့ လှိုင်ရေ့၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမနဲ့ ကွဲနေသလိုလို
သတင်းလွှင့်ပြီး မိန်းကလေးတွေကို အချောင်လိုက်ကြံစည်နေတာ၊
သူ့ဌာနက ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကလဲ ပြောမရဘူး၊ သနားလို့
ဆိုပြီး လက်ခံနေတယ်၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူ’

ကျွန်မကိုလည်း တစ်ခုလပ်ထင်ပြီး လိုက်နေတာ ဖြစ်မှာပဲဟု
တွေးကာ ဒေါသဖြစ်မိရသည်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများဘဝမှာ
အန္တရယ်က ထူပြောလှပါဘိ။ စာနာကူညီမည့်သူထက် အနိုင်အထက်
ပြုလိုသူတို့သာ ပေါများလှချေ၏။ ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း
ရုန်းကန်ရတာချင်းအတူတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ကား ခက်ခဲ
ကြမ်းတမ်းလှသည်။

‘ဒါတောင် သူ့မိန်းမက တော်တော်ချောတာ လှိုင်ရဲ့၊ ကလေး
လေးတွေကလဲ ချစ်စရာလေးတွေ’

ဆွေဆွေမြင့်က သူ့စကားကို ဆက်ပြောနေသည်။ ကျွန်မက
မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ဖြင့် အလုပ်လုပ်နေမိသည်။ ကျွန်မ
စားပွဲရှေ့တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ရပ်နေသဖြင့် ကျွန်မ
မော့ကြည့်မိ၏။

‘ဟင် ကိုကို’

‘လှိုင် ဝမ်းသာရမယ့်စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်လို့ ကိုကိုလာခဲ့
တာ’

ကျွန်မသည် ရုံးကို မလာစဖူး ရောက်လာသော ကိုကို့ကို မြင်ရ၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ အားလည်းတက်သွားသည်။ ရုံးမှအခြား လူတွေလည်း ကိုကို့ကို မြင်သွားပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း ဘေးကိုဝေ၍ ကြည့်မိပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို မသိမသာ အကဲခတ် နေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မ ကိုကို့ကို ရုံးတွင်းစားသောက်ဆိုင်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

‘ကိုကိုတို့ရုံးကအသိတစ်ယောက်က ဝတ္တလစ်ဘက်မှာ အိမ် တစ်လုံး အားတယ်လို့ ပြောတယ်’

ကိုကိုက လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပြောပါသည်။

‘ကိုကို သွားကြည့်သေးလား’

‘ကြည့်ပြီးပြီ၊ မဆိုးပါဘူး၊ စပေါ်က သုံးထောင်တဲ့’

‘ပေးရပါစေ ကိုကို၊ လှိုင် လက်ဝတ်လက်စားတွေ အကုန် ရောင်းပစ်မယ်’

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိဘဲ လွတ်ခနဲပြောလိုက်မိသဖြင့် ကိုကိုက ကျွန်မကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

‘ဘွားမြင့်က ငွေနှစ်ထောင်ထုတ်ပေးတယ်၊ လိုတာကို ဖေဖေ က ရှာပေးမယ်တဲ့’

‘ကျေးဇူးတင်စရာကြီးပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ လှိုင်တို့ ဘယ်တော့ ပြောင်းရမှာလဲဟင်’

‘အရင်လူတွေ ဆင်းသွားပြီဆိုရင် ကိုကိုလာခေါ်မယ်လေ၊ လှိုင်လဲ ပိန်သွားတယ်၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်၊ ကိုကိုလဲ လှိုင်ကို တစ်ယောက်တည်းထားရတာ စိတ်မချပါဘူး၊ အလုပ်တောင် မလုပ်စေချင်ဘူး၊ လှိုင်က လုပ်ချင်လွန်းလို့သာ’

ခုခေတ်မှာ မိန်းမတွေအလုပ်လုပ်တာ မဆန်းတော့ပါဘူး
ကိုကိုရယ်၊ ဒါနဲ့ လှိုင်တို့ သမီးလေးကိုလဲ အတူတူသွားခေါ်ရအောင်
နော်၊ လှိုင်တောင် ပဲခူးမပြန်တာ နှစ်ပတ်ရှိသွားပြီ’

‘လှိုင် ပြောမှ သမီးလေးကို သတိရလိုက်တာ၊ ခုဆို
စကားတွေ သိပ်တက်နေမှာပဲ၊ ကိုကိုတို့ကိုတော့ မေ့နေရောပေါ့၊ ကဲ
ကိုကို သွားမယ် လှိုင်’

ကျွန်မသည် ကိုကိုကို ရုံးအောက်အထိ လိုက်ပို့ပါသည်။
အပြန်တွင် စားစရာများဝယ်လာပြီး အခန်းထဲမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်
များကို ကျွေးမိသည်။

‘လှိုင်တို့ အတူတူပြန်နေရတော့မယ် မဆွေရ သိလား၊ ကိုကို
က အိမ်ရတော့မယ်တဲ့’

‘ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်မေးထားတဲ့အိမ်က တစ်ခြားလူတွေ
ငှားသွားပြီတဲ့၊ ကိုယ်လဲ ပြောဖို့ မေ့နေတယ်’

‘ဒီနေ့ ကိုယ် အပျော်ဆုံးနေ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ စားကြစမ်းကွာ’

‘အမယ်လေးဟဲ့ ခုမှ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ သတို့သမီးကျနေတာပဲ၊
ဟား ဟား’

‘ကောင်းတယ် ကိုကိုရ၊ အရင်အိမ်လောက် မကျယ်ပေမယ့် နေရာ
လေးက ကောင်းတယ်၊ ရုံးသွားဖို့လဲ ပိုအဆင်ပြေတယ်၊ နည်းနည်း
တော့ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နေရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊
လှိုင်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲဟာ’

သမီးကို သွားခေါ်သော်လည်း မေမေတို့က မထည့်လိုက်
သေးပါ။ ကျွန်မလဲ အလုပ်လုပ်နေပြီမို့ အိမ်တွင် ထားခဲ့ရန်မဖြစ်။
ထိန်းမယ့်လူမရှိ။ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ယောက် ငှားပြီးမှ လာခေါ်
လှည့်ဟု ဆိုပါသည်။ ကိုကိုပါ ပါသွားခဲ့သဖြင့် မေမေနှင့် ဒေါ်ကြီးက
ဝမ်းသာနေရှာပါသည်။

ယခုအိမ်လေးမှာ ယခင်လို တစ်အိမ်လုံး လုံးချင်းမဟုတ်တော့
ဘဲ အခန်းတွဲ၍ နေရသည်။ လူနေအိမ်ခြေကလည်း စိပ်သည်။
သို့သော် ရပ်ကွက်က မဆိုးလှ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး ရုံးသွား
သည့်အခါ အိမ်ကို တံခါးပိတ်၍ ထားခဲ့ရပေမည်။

ယခုတစ်ခါတွင်တော့ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းက အတော်စုံနေပြီမို့
တကယ်အိမ်ပြောင်းလာတာနှင့် တူလာပါပြီ။ ကိုကိုကလည်း သည်
တစ်ခါ စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် အိမ်ကို ဝိုင်းဝန်း ပြင်ဆင်ပေးပါသည်။

‘ရေဒီယိုလေးတစ်လုံးတော့ ဝယ်ဦးမှ’

အိမ်အတွက် ကိုကိုက စိတ်ဝင်စားမှု ရှိလာ၍ ဝမ်းသာမဆုံးတော့ပါ။ ကျွန်မမှာ ယခုမှပင် ဘဝကို ပြန်စရတော့မည်ဟု ကြည်နူး နေမိပါသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ဝင်ငွေကလည်း တိုးလာပြီဖြစ်၍ အိမ်အတွက် လိုတာလေးတွေ ထပ်မံဖြည့်စွက်ရပါဦးမည်။ အစကတည်းက ပိုပိုလျှံလျှံ မဝယ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ပြည့်စုံမည်မှ မကြံသေးဟောင်းနွမ်းလာသည့် ပစ္စည်းများကို အစားပြန်ထည့်နေရသဖြင့် ဝယ်၍ မဆုံးတော့ပါချေ။

ကျွန်မသည် ဘုရားစင်ကို သန့်ရှင်းသပ်ယပ်စွာ ရှင်းလင်းပြင်ဆင်လိုက်သည်။ သစ္စာပန်းများကို ဝေနေအောင် ထိုးသည်။ ပြီးလျှင် ဆီမီး ရေချမ်းပူဇော်ကာ ကိုကိုကို ဘုရားစင်ရှေ့သို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ ကိုကိုသည် ဘုရားမရှိခိုးတာ ကြာပြီဖြစ်၍ ငါးပါးသီလကိုပင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မက ကိုကိုဘေးမှထိုင်၍ ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး ရာသက်ပန်စိတ်ချမ်းသာစွာ နေရပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမိလေသည်။

‘လှိုင်နဲ့ အတူတူ မခွဲမခွာ ရာသက်ပန် ပေါင်းရပါစေလို့ ဆုတောင်းနော် ကိုကို’

‘ဟာ လှိုင်ကလဲ၊ ဘုရားရှိခိုးတာက နည်းနည်း၊ ကိုယ်လိုချင်တာချည်း တောင်းတောင်းနေကြတာ မတရားပါဘူး၊ ရှက်စရာကြီး’

‘အို ကိုကိုကလဲ၊ တောင်းပါလို့ ဆိုနေမှပဲ’

‘လှိုင် တောင်းရင်လဲ ပြီးတာပဲဟာကို’

‘မရဘူး၊ ကိုကိုပါ တောင်းရမယ်’

‘ကဲ တောင်းမယ် တောင်းမယ်၊ ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤအနီးရှိ တပည့်တော်မလေးနှင့် ရာသက်ပန် မခွဲမခွာ ပေါင်းရ ပါစေဘုရား၊ သိန်းဆုကြီးလဲ ပေါက်ရပါစေ ဘုရား၊ ကားကြီးလဲ ဝယ်စီးနိုင်ပါစေ၊ မကြာမီ တိုက်ကြီးလဲ’

‘တော်တော့ တော်တော့၊ တော်တော့လို့ ဆိုနေ’

ဤနေ့သည် ကျွန်မတို့၏ စတုတ္ထမြောက် မင်္ဂလာနေ့လေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်လခ	၇၀	၀၀
ဆန်	၄၀	၀၀
ဆီ	၃၂	၀၀
ရေနံဆီ	၂၅	၀၀
မီတာခ	၇	၀၀
ရေဖိုး	၁၀	၀၀
သမီးအတွက်ပို့	၅၀	၀၀
ငရုတ် ကြက်သွန် စသည်	၁၅	၀၀
၂ ယောက် ကားခ	၂၀	၀၀
၂ ယောက်သုံးရန်	၁၀၀	၀၀

၃၆၉ ၀၀

၂ ယောက်ပေါင်းလခ ၃၈၀ + ၁၃၀ = ၅၁၀
ကျန်ငွေ ၁၄၀၊ တစ်လလုံး သုံးရန်။

ကျွန်မက သက်ပြင်းရှိုက်သံနှင့်အတူ စာရင်းစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုကို ကျွန်မပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ စာရင်းစာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး

‘လှိုင်ဟာကလဲ အရင်က ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်တုန်းကလဲ တစ်လသုံးရန် ဈေးဖိုး ဒီလောက်ပဲ၊ ခု နှစ်ယောက် အလုပ်လုပ်တော့လဲ ဒီလောက်ပဲ’

‘ကိုကိုကလဲ ဈေးတွေက တက်နေတာကိုးလို့’

‘ပြီးတော့ အရင်က ကိုကိုတစ်လ ၆၀ သုံးရတယ်၊ ခု ၅၀ ပဲ သုံးရတော့မယ်’

‘ကားခ သပ်သပ် ဖယ်ထားသားပဲ၊ ကားခ မယူပါဘူးလေ’

‘ဒါပေမယ့် ခုလက်ဖက်ရည်က တစ်ခွက် ပြား ၆၀ ကွ၊ နူးယားက တစ်လိပ် ပြား ၃၀’

ကျွန်မသည် ဒုတိယအကြိမ် သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လွဲလိုက်မိသည်။ နေထွက်မှ နေဝင်ထိ တစ်နေ့တာလုံး လှုပ်ရှားသွားလာနေရသဖြင့် ပင်ပန်းလှချေပြီ။ တစ်နေ့ကုန်သော်လည်း တိုးတက်မှုဟူ၍ ဘာမျှ မမြင်ရ။ အနာဂတ်ကို မှန်းမျှော်သော်လည်း မှုန်ဝါးဝါးသာ။ ပစ္စုပ္ပန်ကာလသည်ပင် ကျေနပ်ဖွယ်ရာ မရှိသေး။ တစ်ခုခုတော့ လိုနေသေးသလို ခံစားနေရသည်။

‘လှိုင် ဈေးဝယ်ရမယ့်ဒုက္ခကိုလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး ကိုကိုရာ၊ ပုဇွန်က ၁၄ ကျပ်၊ ငါးက ၁၂ ကျပ်၊ ကြက်က ၁၆ ကျပ်၊ ဘဲက...’

ကိုကိုက ကျွန်မဘေးတွင် ဝင်လှဲရင်း ကျွန်မပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ ကဲ တော်ပါတော့ကွာ၊ လှိုင်ကကော တစ်လလုံးလုံး၅၀

ကြီးတောင် ဘာသုံးမှာလဲ၊ လှိုင်တို့ မိန်းကလေးတွေ လက်ဖက်ရည် မသောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်နဲ့’

‘ကလစ်ဖိုး၊ ဆံညှပ်ဖိုး၊ အဝတ်အစားဖိုးပါ အပြီးသုံးရမှာ လေ၊ ကိုကိုလဲ ကိုကိုပိုက်ဆံထဲက အဝတ်ဝယ်ဝတ်’

ကျွန်မ အပြောကြောင့် ကိုကို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ဟောဗျာ ဒုက္ခပါပဲ၊ သမဝါယမကပုဆိုးကြမ်းလေးတွေ ပြန်မရောင်းစားပါနဲ့၊ လှိုင်ရယ်၊ ကိုကိုပဲ အမြတ်ပေးပြီး ဝယ်ပါ့မယ်’

‘ကိုကိုအတွက်ကမှ စွပ်ကျယ်လေးဘာလေး ရဦးမယ်၊ လှိုင်တို့ အတွက် ဘာတစ်ခုမှ မရဘူးရှင်၊ မေမေဆင်ပေးထားတာကလေး တွေ ကျန်နေသေးလို့သာ၊ ရုံးမှာများ ခရစ်တို့၊ တက်ထရွန်တို့ဆို လှည့်တောင်မကြည့်ဝံ့ဘူး၊ ဝတ်တဲ့လူတွေတော့ ဝတ်ကြပါတယ်၊ ဘယ်လိုကြောင့် ဝတ်နိုင်တယ်မသိဘူး’

‘နည်းအမျိုးမျိုးပေါ့ လှိုင်ရ၊ လှိုင်သူငယ်ချင်း သီတာနွယ်ကို မေးကြည့်ပါလား’

ကိုကိုက ကျွန်မပုခုံးတစ်ဖက်ကို သိုင်းဖက်ရင်း ပြန်ပြောလိုက် ပါသည်။ ကျွန်မက ကိုကိုလက်ကို ပုတ်ချပြီး ကိုကိုကို သေသေ ချာချာ ကြည့်မိသည်။

‘သီတာနွယ်အကြောင်း ပြောပြန်ပြီ၊ ကိုကိုက သီတာနွယ် အကြောင်း ဘာလို့သိနေတာလဲ’

‘ရုံးက ကိုကိုသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ပြောပြလို့ပါ၊ ကောင်းမလေးက သိပ်ဆင်းရဲတာပဲတဲ့၊ သူ့ကျောင်းစရိတ် သူ့ဖာသာ ရှာနေတာတဲ့၊ သနားပါတယ်တဲ့’

‘ကိုကိုတို့ ယောက်ျားလေးတွေ သနားတယ်ဆိုတာ ကြောက်
စရာကြီးပါ ကိုကိုရာ၊ ကိုကိုတော့ ရောပြီး မသနားလိုက်ပါနဲ့နော်’
ကိုကိုပြုံးပြီး ကျွန်မမျက်နှာကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝှက်ထား
သည်။

‘ကိုကိုမှာ သူ့ထက်သနားရမယ့် လှိုင်ရှိနေသားပဲ၊ ပြီးတော့
လှိုင် ကိုကိုအတွက် သားလေး မွေးပေးရဦးမှာနော်’
ကိုကိုက သားလေးတစ်ယောက် ထပ်လိုချင်ကြောင်း မကြာ
ခဏ ပြောသည်။ ကျွန်မမှာတော့ နောက်ထပ်သားသမီးမွေးရမည်ကို
ဝန်လေးနေမိပါသည်။

‘သားလေးမွေးတာ အရေးမကြီးဘူးနော်၊ သမီးတောင် မေမေတို့
တာဝန်ယူထားလို့၊ ဒီတစ်ခါ တစ်ယောက်မွေးရင်း နို့မှုန့် ဖိုးနဲ့၊
ကလေးထိန်းငှားရမှာနဲ့၊ တခြားစရိတ်တွေ တက်လာမှာနဲ့ လှိုင်တော့
တွေးတွေးပြီး ရင်လေးပါတယ်’

ကျွန်မမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ရင်ခွင်ကို မှီနွဲ့ရင်း သားလေးမွေး
ရင်ဘယ်သို့၊ သမီးလေးမွေးရင် ဘယ်ပုံဟု တချိန်တုန်းကလို
စိတ်ကူးယဉ် စကားလေးတွေပင် ဟန်လုပ်၍ မဆိုနိုင်တော့ပါပြီ။

‘လှိုင်တောင် တော်တော် မိခင်စိတ် ခေါင်းပါးနေပြီ၊
ဒါကြောင့်လဲ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်းလို့ ပြောကြတာ
ထင်ပါရဲ့’

‘ကိုကိုကတော့ ပြောနိုင်မှာပေါ့၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ တကယ့်
တကယ် အခက်အခဲတွေ၊ ပြဿနာတွေကို ဒိုင်ခံဖြေရှင်းနေရတာက
လှိုင်တို့ မိန်းမတွေကိုး ကိုကိုရဲ့’

‘ကဲ ကဲ တော်ပါပြီလေ၊ တော်ကြာ ကိုယ်တို့ရန်ဖြစ်နေပါဦးမယ်’

ကျွန်မနှင့်ကိုကိုသည် ရန်မဖြစ်စတမ်းဟု ကတိပေးထားကြ ပါသည်။ ကိုကိုက ကျွန်မကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီညာ၍ လုပ်ကိုင် ပေးလာသည်။ မနက်ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်အတူတူ အိပ်ရာမှထ၍ ထမင်းချက်သည်။ ဟင်းနွေးသည်။ ကိုကိုက အိပ်ရာ ဝိုင်းသိမ်း ပေးသည်။ ရေကမူ မခပ်ရတော့။ ကျွန်မ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင် နေချိန် တွင် ကိုကိုက ထမင်းဘူးများ အသင့်ထည့်ထားသည်။ ကျွန်မတို့ မြို့ထဲသို့ အတူတူထွက်လာကြပြီး ကိုယ့်ရုံးကိုယ်သွားကြသည်။ ညနေတွင်တော့ တစ်ယောက်တစ်လမ်း ပြန်ကြရသည်။ ကျွန်မက ဈေးဝင်ဝယ်သည်။ ကိုကိုက အိမ်ကိုအရင် ရောက်နှင့်ပြီး ဆန်ဆေး ထားသည်။ မီးဖိုပေါ်တင်ထားသည်။ တစ်ခါတရံ ထမင်းပင် ကျက်နေတတ်သည်။

‘လှိုင်ရေ ဘာဝယ်ခဲ့လဲဟေ့’

‘ငပြေမလေးတွေ လုပ်ပြီးသား အသင့်ရောင်းနေတာတွေလို့ ဝယ်ခဲ့တယ်’

‘အိုက္ကွာ ကိုကိုမှာ ငပြေမ မစားတတ်တာ အရိုးကများပါဘိ သနဲ့’

‘ဈေးတော်လို့ ဝယ်လာမိတာပဲကိုကိုရေ၊ အရိုးစူးမှာကြောက် ရင် လှိုင်ထွင်ပေးပါ့မယ်’

သို့သော် ထမင်းဝိုင်းတွင် ကိုကို အရိုးစူးဖြစ်အောင် စူးပါလေ သည်။ ကိုကိုက ရန်စကားမဆိုသော်လည်း ထမင်းကို ဆက်မစား တော့ဘဲ ထသွားပါသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းနိုင်တော့ပါပေ။ နောက်နေ့ ညနေတွင်တော့ ငပြေမပြဿနာသည် ဆက်၍ပါလာ တော့သည်။

‘လှိုင် မင်းတော်တော်ဆိုး၊ မနေ့က အရိုးစူးမှန်းသိရက်နဲ့ ရုံးက ထမင်းဘူးထဲကို ငပြေမတွေ့ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ ကိုကို့ကို သက်သက်သေကြောင်းကြံနေတာလား’

‘အို ငပြေမဟင်းပဲရှိတာ၊ ငပြေမ မထည့်လို့ ဘာထည့်ရမလဲ၊ ပဲပြုတ်ကျော်ဆိုရင်လဲ ရင်ပြည့်လို့ မစားချင်ဘူးဆို’

‘တော်ပါတော့ လှိုင်ရာ၊ သားငါးဈေးကြီးလို့ မဝယ်နိုင်လို့နဲ့ တော်ရုံရော်ရုံချည်း လုပ်နေတာပဲ’

ကျွန်မ ဘာမျှဆက်မပြောချင်တော့ပါ။ ချက်ပြုတ်ရ ဈေးဝယ်ရသည့်အလုပ်ကိုလည်း တစ်နေ့တစ်ခြား စိတ်ကုန်လာပါသည်။ အိမ်မရဘဲ တစ်ယောက်တစ်နေရာ နေရတာကမှ နီးတကျက်ကျက် ဝေးတစ်သက်သက်မို့ စိတ်ချမ်းသာသေးသည်ဟုပင် ထင်မိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ ကိုကိုကြိုက်တတ်သည့် ဝက်သားကို မျက်စိမှိတ်၍ ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ဝက်သား ၂၀ သားကို ဈေးသည်က သိပ်မရောင်းချင်၊ ၂၀သားပဲလားဟု မကျေမနပ် ဆိုလေသည်။ ‘ကျွန်မတို့က နှစ်ယောက်တည်းမို့ပါရှင်’ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောဝယ်ရသည်။ တစ်ဝက်ကို ညနေဘက် ဂေါ်ဖီထုပ်ကလေးနှင့် ကြော်၍ မနက်ရုံးထည့်ရန် ပဲသီးနှင့်ကြော်ဖို့ တစ်ဝက်ချန်ထားရသည်။ ဒါတောင် ကိုကိုက လှိုင်ကလဲကွာ ဆီပြန်လေးဘာလေးချက်ရော ပေါ့ဟု ဆိုသေးသည်။ ဆီပြန်ချက်လျှင် ဟင်းစားများသော ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အတွက် မနက်ဖို့ပင်ကျန်မည်မထင်။ ငါးပိရည် တို့စရာနှင့် ရေခွေးကြမ်းနှင့်ဆိုတော့ စား၍မြိန်သွားပါသည်။ သို့တိုင် မနက်ရောက်တော့ ပြဿနာက ပေါ်ဖြစ်အောင် ပေါ်သေးသည်။ ပဲသီးကို ညကတည်းက ဆိတ်ထားသည့်တိုင် မနက်ရုံးသွားကာနီးတွင် ပဲသီးက

မနူးသေးပါချေ။ ဘတ်စ်ကားစောင့်ရမှာကလည်း ကြာဦးမည်မို့ ပဲသီးနူးအောင် မစောင့်နိုင်၊ ကမန်းကတန်း ခူးခပ်ထည့်သွားရသည်။ ညနေတွင် ကိုကို့ထမင်းဘူးထဲ၌ ဝက်သားဖက်များသာ ကုန်သွားပြီး ပဲသီးစိမ်းစိမ်းလေးများနှင့် ထမင်းတစ်ဝက်ခန့် ကျန်နေသည်ကို တွေ့ရပါလေသည်။

‘လှိုင်ကလဲကွာ၊ မီးပူတိုက်တာ ပြန့်လဲမပြန့်ဘူး၊ ကော်လာနဲ့ လက်တွေက တွန့်နေတာပဲ’

‘လှိုင် ပြောမလို့ပဲ ကိုကို၊ မီးပူကောင်းကောင်း မပူဘူး၊ ပျက်တော့မလား မသိဘူး’

နောက်နေ့တွင် မီးပူတကယ်ပျက်သွားပါသည်။ လုံးဝတိုက် မရတော့။ မီးပူလေးမှာ ကျွန်မအဆောင်မှာ နေကတည်းက သုံးလာ သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ဟောင်းနွမ်းနေပြီ။ အသစ်လည်းမဝယ်နိုင်သေး။ ခဏခဏပြင်ပြီး ခဏခဏပျက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါပြင်ရလျှင် လည်း ၁၀၊ ၁၅ ကျပ်ကုန်ပေးဦးမည်။ လကုန်ရက်မို့ စိတ်ပျက်လှသည်။ အိမ်နီးနားချင်းမှ ကြေးမီးပူတစ်လုံး ငှားကာ မီးသွေးဝယ်ပြီး တိုက်ရ သဖြင့် ညနေဘက်တွင် ချွေးတလုံးလုံးကျသည်အထိ ဒုက္ခခံလိုက် ရပါသေးသည်။

မီးပူဒုက္ခမှ မငြိမ်းသေး၊ ထီးဒုက္ခက တက်လာပြန်သည်။ ဈေးခြင်းတောင်းတစ်ဖက် ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ဖက်နှင့် ထီးကို ခြင်း တောင်းပေါ်မှတင်ကာ ဘတ်စ်ကားကို တိုးတက်ခဲ့ရသည်။ ပိုက်ဆံအိတ် ကို ဂရုစိုက်နေရသဖြင့် ထီးကို သတိလစ်သွားသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းတော့ ထီးမပါလာတော့။ ခေါက်ထီးတစ်လက် လေးငါးဆယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်များဝယ်ရပါ။

မေမေတို့နှင့်နေခဲ့ရစဉ်ကတော့ လိုချင်တာဆို အချိန်မရွေး ပူဆာလို့ရသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ အလိုလိုက်သည်။ အဝတ်အထည်ဆိုလျှင်လည်း အသစ်အဆန်း ပေါ်ပြီဟေ့ဆိုလျှင် ပထမဦးဆုံးချုပ်လိုက်သည်ချည်းသာ။ ခုလို ကိုယ့်အိမ်ထောင်နှင့် ကိုယ်ကျမှ ဆင်းရဲလှပါပေ။ အင်္ကျီအသစ် မချုပ်နိုင်တာကြာပြီ။ သည်ကြားထဲ ကိုကိုက ဆိုသေးသည်။

‘တိုက်ပုံလေးတစ်ထည်တော့ ထပ်ချုပ်ချင်တယ်ကွာ၊ ရုံးသွားရတာ အများနဲ့တောင် မတူတော့ဘူး’

‘ချုပ်လေ၊ ဒီတစ်ခါလခထုတ်ရင်ချုပ်ပေါ့၊ ကိုကိုတင် မချုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လှိုင်ကော ဒီလောက် ဖော့တွေ ခရစ်တွေ လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေတဲ့ခေတ်မှာ ရှိတာလေးနဲ့ လှည့်ဝတ်နေရတယ်’

‘အင်းပေါ့လေ၊ ကိုကိုကလဲ လခထောင်ကျော်စား အရာရှိကြီးမှမဟုတ်ဘဲ၊ လှိုင်က အိမ်မှုကိစ္စလဲ ဝါသနာပါတယ်၊ အိမ်ကိုလဲ လှလှပပနေချင်တယ်၊ လှိုင် သူဌေးနဲ့ ရဖို့ကောင်းတာ၊ အကြောင်းမလှလို့ ကိုကိုနဲ့ လာတွေ့ရတယ်’

‘ကိုကိုလဲ ကြီးကြီးသူဇာ သဘောတူတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ရရင် ဒီလောက် ဒုက္ခရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်’

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးကို အချစ်နှင့် ထူထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အချစ်သာမပါလျှင် ကြာရှည်ပင် မြဲအံ့မထင်။ ချစ်တာတစ်ခုတည်းနှင့် မိုက်ရူးရဲအိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြခြင်းဟုလည်း မဆိုသာ။ ကျွန်မတို့သည် စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သည့် အရွယ်တွင် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ပစ္စည်းဥစ္စာ အလုပ်အကိုင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိမှ လက်ထပ်ကြရင်ကော။ သည်လိုသာ

ဆိုရင်ဖြင့် လူတွေအသက်ကြီးပြီး ဘိုးဘွားရိပ်သာရောက်သွားမည်။
ချစ်ရသူနှင့် သည်တသက် ပေါင်းရဖို့ မမြင်ပါချေ။

‘လှိုင်ရယ် တစ်ခါတလေ ရုပ်ရှင်လေး ဘာလေး ကြည့်
ရအောင်’

‘မကြည့်ချင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုကြည့်ချင် သွားကြည့်
လေ’

ကိုကိုသည် လူပျိုဘဝက ရုပ်ရှင် အလွန်ကြိုက်သူဖြစ်ခဲ့သည်။
ကျွန်မနှင့်ရကာမှ ရုပ်ရှင်နှင့် ဝေးခဲ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကိုကိုလို
သာ ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် အိမ်ထောင်သည်ဘဝရောက်ကာမှ ဆုံးရှုံး
ရသည့် အခွင့်အရေးတွေက ဒုနှင့်ဒေးပါ။

ကျွန်မကို ခေါ်မရသည့်အဆုံးတော့ ကိုကိုသည် ရုပ်ရှင်ကို
တစ်ယောက်တည်းကြည့်တတ်လာသည်။ လှိုင်မှ မလိုဘဲကွာ၊
ရုပ်ရှင်က ဘယ်နေရာမှာဖြင့် ဘယ်လိုကောင်းတာဟု ကိုကိုက
ပြန်ပြောတတ်သည်။ ကျွန်မကတော့ ရုပ်ရှင်တစ်ခါထွက်ကြည့်လျှင်
ကုန်မည့်စရိတ်ကို တွက်ဆကာ ကိုကိုပြောသမျှနှင့် ရောင့်ရဲနေလိုက်
မိတော့သည်။ သို့သော် စနေနေ့လို နေ့မျိုးမှာ ကိုကိုအိမ်ပြန်နောက်
ကျသည်ကိုတော့ ကျွန်မ မကျေနပ်နိုင်ပါချေ။

‘ညီမလေးကို ရုပ်ရှင် လိုက်ပြနေရလို့ပါ’

‘ကြီးကြီးသူဇာက ထမင်းပါတစ်ခါတည်း စားသွားဆိုတာနဲ့’

‘ဘွားမြင့်ဖို့ ဆေးလိုက်ဝယ်ပေးရသေးတယ် လှိုင်ရယ်’

ကျွန်မတို့မိန်းမများသည် အိမ်ကိစ္စတွင်နစ်မြုပ်ကာ ယောက်ျား
နှင့် အတူတူတွဲ၍ အပြင်ထွက်ရန်၊ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ပျော်ပွဲ

ရွှင်ပွဲသွားရန် မေ့လျော့နေတတ်ကြပါသည်။ ဤသည်ကိုပင် အပြစ်ဟု ယူဆလျှင်တော့ မတတ်နိုင်ပါပြီ။

‘ကိုကိုရယ် ရုံးပိတ်ရက်မှာ လှိုင်တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ နေရတာ သိပ်အဓိပ္ပာယ်မဲ့တာပဲ၊ အိမ်ဟာ အိမ်နဲ့ မတူတော့သလိုပဲ’

ကိုယ်မလိုက်နိုင်ပေမယ့် ယောက်ျားကိုတော့ အိမ်မှာပဲနေစေ ချင်သည်မှာ မိန်းမတို့သဘာဝ။

‘လှိုင်က ခေါ်လို့မှ မရတာဘဲကွာ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုအိမ်ဝင်ရင် ကြီးကြီးတို့က ဆွဲဆွဲထားလို့ပါ’

‘ထမင်းတော့ အိမ်ရောက်မှ စားပါကိုကိုရယ်၊ ဘာလဲဟင် လှိုင်က ကိုကိုတို့အိမ်လို ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်မကျွေးလို့လား’

မိန်းမဟူသည် ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ်ချက်သည့်ဟင်းကိုမှ မြိန်ရည်ရှက်ရည် စားစေချင်သည်။ သို့သော် ကိုကိုကြိုက်တတ်သည့် ကောင်းနိုးရာရာ ဟင်းလျားများကို ကျွန်မလိုက်၍ မကျွေးနိုင်သည် မှာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

‘ဒီလိုလဲ ကိုကို တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ပါဘူး လှိုင်ရယ်၊ လှိုင်စေတနာမရှိလို့ မကျွေးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုကိုသိပါတယ်၊ နောက်ကို အိမ်မှာပဲပြန်စားပါ့မယ်’

ကျွန်မကို ညှာတာသည့်သဘောဖြင့် ကိုကိုအိမ်မှာပင် ထမင်း မှန်မှန်ပြန်စားပါသည်။ သို့သော် လကုန်ကာနီးလေ ကျွန်မ၏လက်ရာ ထမင်းဝိုင်းသည် သွေ့ခြောက်လာလေလေပါတည်း။

ကျွန်မတို့သည် ချစ်သူကို အနားထားပြီး ချစ်စကားကို မဆို နိုင်သော ဘဝမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ပြောသမျှသည် ဆန်

အကြောင်း၊ ဆီ အကြောင်း၊ မလောက်ငကြောင်း၊ ရှားပါးကြောင်း၊
ချွေတာဖို့အကြောင်း။

‘ကိုကိုကလဲ မီးခြစ်ခြစ်ရင် မီးခြစ်ဆံ သိပ်ကုန်တာပဲ၊ မီးခြစ်
တစ်ဘူး တစ်မတ်ကိုကိုရဲ့’

‘အမယ်လေး ကိုကိုရယ်၊ ထမင်းမကုန်ရင် လှိုင့်ထဲ ထည့်ပါ၊
သွန်တော့မပစ်ပါနဲ့၊ ဆန်တစ်ပြည် လေးကျပ်ကိုကိုရဲ့’

‘သွားတိုက်ဆေးကို သွားပွတ်တံပေါ် နည်းနည်းတင်လိုက်ရင်
တိုက်လို့ရပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ပုလဲသွားတိုက်ဆေးတောင် ငါးကျပ်
ပေးရတာ’

သည်စကားများကို ပြောရတိုင်း ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါ။
မပြောဘဲနေမည်ဟု ကျွန်မ သတိထားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ
ပါးစပ်ကို အဘယ်မည်သော မာရ်နတ်က စီးနေပါသနည်း။

‘လှိုင့်အိမ်မှာ နေရတာ သုံးဘီးကား စီးရသလိုပါပဲကွာ၊
မိတာက တရိပ်ရိပ်တက်နေတာပဲ၊ ကိုကိုတော့ လှုပ်တောင်မလှုပ်ခွံ
တော့ဘူး’

ကိုကိုက ရယ်စရာလိုလိုနှင့် အတည်ပြောသောအခါ ကျွန်မ
သည် နောင်တတရားဖြင့် ကိုကိုဘာလုပ်လုပ် မပြောတော့ပါဟု
ဆုံးဖြတ်မိပြန်ပါ၏။

‘ကြည့်ပါဦးကိုကို၊ သမီးက သိပ်ထွားတာပဲ၊ ကြီးလာတော့ ကိုကိုနဲ့ ပိုတူလာတယ်နော်၊ သမီး မေမေတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လားဟင်’

သမီးလေးမှာ ဝဝကစ်ကစ် ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘာလိုလိုနှင့် သမီးလေးပင် သုံးနှစ်ပြည့်တော့မည်။ ကျွန်မတို့မှန်း၍ ဝယ်လာသော အင်္ကျီလေးများပင် သမီးနှင့် သိပ်မတော်ချင်တော့ပေ။ သမီးသည် ကျွန်မတို့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မရဲ့ မေမေကို သူက ဘွားဘွားဟုမခေါ်ဘဲ မေမေကြီးဟု ခေါ်လေသည်။

‘ဒီမှာ သမီး၊ ဖေဖေတို့နဲ့ ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား၊ အရပ်တွေ အင်္ကျီတွေ အများကြီး ဝယ်ပေးမယ်လေ’

သမီးက ခေါင်းခါသည်။ ‘မေမေကြီးနဲ့ပဲ နေမယ်’ဟု ပြောသည်။

‘ညည်းတို့က ကလေးကို ခေါ်သွားပြီး နှစ်ယောက်လုံး အလုပ်သွားကြတော့ ဘယ်သူနဲ့ ထားခဲ့မှာလဲ’

ဒေါ်ကြီးက သမီးကို ခေါ်သွားမည်ဆိုသဖြင့် မကျေမနပ်နှင့် မေးလေသည်။

‘အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ခေါ်ထားပါ့မယ် ဒေါ်ကြီးရယ်’

‘အိမ်ဖော်ခေါ်ရတာများ လွယ်တာမှတ်လို့အေ၊ ညည်းတို့ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ်ပဲ လောက်ပါစေဦး၊ ပြီးတော့ ဒီကလေးလေးကို အိမ်ဖော်နဲ့ပစ်ထားရမှာ စိတ်မချနိုင်ပေါင်’

ကျွန်မနှင့်ကိုကိုသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ သက်ပြင်းချမိပါသည်။ ကျွန်မတို့မှာလည်း သမီးကိုမြင်ရ၍ မိဘတို့ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်ကာ ခေါ်သွားချင်ပါသော်လည်း တကယ်တော့ ဒေါ်ကြီးပြောသလိုပင် လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။

‘ကဲပါသမီးရယ်၊ မေမေတို့နဲ့ မလိုက်ချင်လဲနေပါ၊ ဘုရားကို တော့ လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ မေမေတို့ကို ဘုရားလိုက်ပို့ပါဦးနော်’

ကျွန်မနှင့်ကိုကိုသည် သမီးကိုတစ်ယောက်တစ်ဖက်လက်ဆွဲကာ ရွှေမော်စောရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။ ခုလိုတော့လည်း သမီးလေးမှာ ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ပြေးလွှားနေပါသည်။ ကျွန်မသည် သမီးလေးကိုကြည့်ကာ ခုလို ငယ်ရွယ်နုနယ်သော ဘဝလေးကတည်းက မိခင်ရင်ခွင်မှာ မဆိုးမနွဲ့ရှာဘဲ ဘွားအေတို့၏ ပြုစုမှုအောက်တွင် ကြီးပြင်းရှာရသည်ကို သနားမဆုံးဖြစ်နေပါသည်။

‘ကိုကိုရယ် လှိုင်တို့အိမ်ထောင်ဟာ ဘယ်တော့များမှ ပြည့်စုံမှာလဲ၊ သမီးလေးရှိရက်နဲ့ သမီးကိုအိမ်ရဲ့ ဆည်းလည်းလေးအဖြစ် အတူမထားနိုင်တာကိုက အကြီးမားဆုံး ချို့ယွင်းချက်ကြီးပဲနော်’

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ခရေပင်အောက်တွင်ထိုင်လျက် သမီးလေးပြေးလွှား ဆော့ကစားနေသည်ကိုကြည့်နူးစွာ ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး ခွင့်သုံးရက်

ယူကာ ပဲခူးကိုလာလည်ခဲ့ကြသည်။ ချစ်စဖွယ် သမီးငယ်လေးကို မြင်ရတော့ သမီးလေးကို ခွဲမထားချင်၊ ပြန်ခေါ်သွားချင်သည်။ သို့သော် အခြေအနေက ဒေါ်ကြီးပြောသည့်အတိုင်း မလွယ်လှပါ။

‘သမီးလေးက မိဘနဲ့ ခွဲနေတယ်ဆိုပေမယ့် ဘွားအေတွေရဲ့ ပြုစုမှုအောက်မှာ ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ နေရသားပဲကွယ်၊ ကိုကိုတို့နဲ့ဆိုရင်မှ ကသီလင်တ နေနေရဦးမယ်’

ကိုကိုက နှစ်သိမ့်စကားဆိုပါသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဈေးရောင်းရင်း လမ်းဘေးချသိပ်ထားရတဲ့ ကလေးတွေ၊ မအေက ချိန်ခွင်တစ်ဖက်ကိုင်ရင်း ရင်ခွင်ထဲမှာ နို့တန်းလန်းနဲ့ ကသီကအောက်နေရရှာတဲ့ ကလေးတွေနဲ့စာရင်တော့ သမီးလေးက အများကြီးကံကောင်းပါတယ်’

ကျွန်မတို့သည် သမီးကို အလယ်တွင်ထား၍ ဘုရားရှေ့တွင် ဝပ်တွားကာ သည်မိ သည်ဖနှင့် သည်သမီးလေး အိုအောင် မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမိကြပါသည်။

ရောက်ကာစက စိမ်းနေသည့်တိုင် ကျွန်မတို့ပြန်မည်ဆိုတော့ သမီးလေးမျက်နှာ မကောင်းရှာပါ။ ကျွန်မသည် အနိုင်နိုင် စိတ် တင်း၍ ထွက်လာခဲ့ရပြီး ရထားပေါ် အရောက်တွင်မူ မျက်ရည် တွေတွေ ကျမိပါတော့သည်။ မေမေ့ကိုခွဲ၍ ကိုကိုနှင့် လက်ထပ်ရန် ပြန်ခဲ့စဉ်ကမူ ကျွန်မ မျက်ရည်မကျခဲ့ပါတကား။

သမီးလေးနှင့်ခွဲခဲ့ရ၍မှ မျက်ရည်မစဲနိုင်သေးမီ ကျွန်မ ငိုပွဲ ဆင်ရသောအဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်ရပြန်ပါသည်။ ကျွန်မမှာ သမီးကြီး ကိုပင် တာဝန်ယူနိုင်သောဘဝမို့ ကိုကိုလိုချင်သော သားလေးကို မမွေးဝံ့သေးပါ။ ကိုကိုပြောသလို မိခင်စိတ် ခေါင်းပါးသည်ပဲ

ဆိုချင်ဆို၊ ကျွန်မတို့ဘဝထဲကို ဒုက္ခတွေ့မျှခံစားရအောင် လူသား တစ်ယောက်ကို ထပ်မံဖိတ်ခေါ်ချင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မမှာ မိန်းမတို့သဘာဝ လစဉ်မှန်ကန်အောင် ဂရုစိုက်နေထိုင်ပါသည်။ ပြက္ခဒိန်တွင် ကျွန်မ သတ်မှတ်ထားသောရက် ရောက်လာလျှင် ကျွန်မမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေရတတ်သည်။ အခြေအနေ ကောင်းသွားပါမှ တစ်လဖြင့် စိတ်အေးရပြန်ပေါ့ဟု ဟင်းချနိုင်ပါသည်။

‘ဆေးပူဆေးခါးတွေများ အရမ်းမစားလေနဲ့နော်’ဟု ကျွန်မ သဘောကို ရိပ်မိသော မေမေက မှာလိုက်ပါသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ မယုတ်မလွန် သွေးဆေးကိုတော့ မှန်မှန်သောက်မြဲဖြစ်ပါ၏။ ပြီးတော့ကျွန်မတို့ ခြေရင်းအိမ်မှ အဒေါ်ကြီးလက်စွဲတော် အနှိပ်သယ် အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျွန်မကို လစဉ်မှန်မှန် သားအိမ်မြှင့်ပေးပါသည်။ ဖျက်ချတာမဟုတ်၍ ငရဲမကြီးနိုင်၊ ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မယုံကြည်ပါသည်။ သို့တိုင် အဆင်မသင့်၍ပဲလား၊ ကျွန်မပဲ ရက်တွက်မှားသည်လား မသိ။ နှစ်လတိုင်တိုင် ကျွန်မ မျှော်လင့်သည့်ရက်ကို လွန်လာခဲ့သဖြင့် ကျွန်မစိုးရိမ်ပူပန်လာရပါသည်။ ကိုကိုကိုမူမပြောဝံ့။ အနှိပ်သယ်ဒေါ်ရွှေနှင့်သာ တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ရိုးရိုးသွေးထိန်တာပါအေးရယ်၊ ငါ လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ အသာ ကလေးနှိပ်လိုက်ရုံပါ’

‘ဟုတ်ပါ့မလားဒေါ်ရွှေရယ်၊ တော်ကြာ ကလေးဖြစ်နေမှဖြင့်’
 ကျွန်မမှာ ကလေးရှိမှာလည်း ကြောက်သည်။ ကလေးဖြစ် နေပြီးမှ ဖျက်ပစ်ရမှာကိုလည်း သာ၍ ကြောက်သည်။ သို့သော် ဒေါ်ရွှေပြောသလို ရိုးရိုးသွေးထိန်သည်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။

‘ကလေးဆိုရင်လဲအေ၊ ညည်းအစားအသောက်ပျက်မှာပေါ့၊
ခုတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဖြစ်တော့မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်’

‘ကဲပါအေ၊ ငါစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်’

စမ်းကြည့်ပါဦးမယ်ဆိုပေမယ့် ဘာကိုမျှ စမ်းသပ်၍မရသေး
သည့်အချိန် ဖြစ်ပေမည်။ ဒေါ်ရွှေက သူကျွမ်းကျင်သလို နှိပ်၍ပေး
သည်။ ကျွန်မမှာလည်း လစဉ် အနှိပ်ခံနေကျဖြစ်၍ မည်သို့မျှ
ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်တော့။ သို့သော် ညနေအိမ်သာတက်ရာတွင်
ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်စေမည့် အရာတစ်ခု ကျဆင်းသွား
သည်ဟု ကျွန်မထင်မိသည်။ သည့်နောက်တွင် ကျွန်မမှာ နာကျင်
ကိုက်ခဲကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြေးလှဲနေလိုက်ရပါတော့သည်။

ထိုနေ့က စနေနေ့ဖြစ်သဖြင့် ကိုကို အိမ်ပြန်နောက်ကျသည်။
ရောက်ရောက်ချင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော ကျွန်မကို ကိုကိုက
မေးတော့သည်။

‘ခါးထဲက ကိုက်တယ်ကိုကို၊ ပြီးတော့ ပြီးတော့’

ကျွန်မက အကြောင်းစုံပြောပြမိပါသည်။ ကိုကိုမျက်နှာသည်
ရဲ၍မည်း၍ သွားတော့သည်။ ကျွန်မကိုလည်း စားတော့ဝါးတော့
မတတ် ကြည့်ကာ အံကိုကြိတ်၍ မာန်မဲပါလေသည်။

‘လှိုင် မင်း မင်း၊ တော်တော် အသိဉာဏ် ခေါင်းပါး
ပါကလား၊ မင်းသင်ထားတဲ့ ပညာတွေက ဘာတွေလဲ၊ မင်းမှာ
အတွေးအခေါ်မရှိဘူးလား၊ ဒါမျိုးဆိုတာ အဆင်မသင့်ရင် သေသွား
တတ်တယ်၊ သေသွားလဲ ဘယ်သူမှ သနားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့

မင်း မင်းဟာ ကိုယ့်ရင်သွေးကို ကိုယ်ပြန်သတ်တဲ့ မိန်းမယုတ်
ဖြစ်သွားပြီကွ၊ သိရဲ့လား’

ကျွန်မသည် ကိုကို့စကားကို နားမခံသာသဖြင့် နားနှစ်ဖက်
ကို ပိတ်ကာ အော်လိုက်မိပါသည်။

‘ကိုကို ဒီလိုမပြောနဲ့၊ ကိုကို ဒီလို မပြောနဲ့၊ လှိုင် မသတ်
ဘူး၊ လှိုင် မိန်းမယုတ်မဟုတ်ဘူး၊ အို လှိုင် ဘာမှ မသိဘူး၊ မသိဘူး၊
မသိဘူး’

ကျွန်မသည် ခေါင်းအုံးတွင် မျက်နှာအပ်ကာ ရှိုက်၍ရှိုက်၍
ငိုမိပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေပါပြီ။
ကျွန်မသည် တကယ်ပင် သန္ဓေတည်စရင်သွေးငယ်ကို သတ်မိပြီလား။
ကျွန်မလူသတ်သမားလား။ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်အောင်
မူးလာပါသည်။ လက်ဖျားခြေဖျားများသည် ချွေးစေးများဖြင့် အေးစက်
လာပါသည်။ ကိုကို၏ ပျာပျာသလဲခေါ်သံ၊ ခေါင်းကို ယပ်ခတ်ပေးသံ၊
ခြေရင်းအိမ်မှ အဒေါ်ကြီး၏ အသံတို့ကို ဝိုးတဝါး ကြားကာ ကျွန်မ
မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားပါတော့သည်။

‘ဆေးစားတဲ့နည်းလဲရှိတယ်၊ အခြားနည်းလဲရှိတယ်၊ ဆေးကတော့ မှန်မှန်ဝယ်စားရမယ်၊ ကြိုက်တာလုပ်ပေါ့’

ကျွန်မက ဆရာဝန်မကြီး၏စကားကို သေချာစွာနားထောင် နေမိပါသည်။ ခေတ်မီနည်းစနစ်တွေနှင့် ဆိုလျှင်တော့ စိတ်ချရပါတယ် ဟူသော အသိဖြင့် မိသားစုစီမံကိန်းအရေးကို လာရောက်ဆွေးနွေးနေ မိပါသည်။

‘ဆေးဖိုးက တော်တော်ကုန်မှာလား ရှင်’

‘ဆေးကတော့ မှန်မှန်ဝယ်စားနေရမှာပေါ့လေ၊ နောက် တစ်နည်းကလဲ အဆင်ပြေချင်တဲ့သူမှ ပြေတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ တိုင်ပင်ကြည့်ပါရစေဦး’

‘အေး အေး၊ ပြီးတော့ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ထက်တော့ ပိုမနေရ ဘူးနော်၊ အသက် အငယ်ကလေးရှိသေးတယ်၊ မွေးဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

သုံးနှစ်လောက် ကလေးဝေးနေရင်လည်း တော်သေးတာပဲဟု တွေးကာ ကိုကိုနှင့် ပြန်တိုင်ပင်ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ လစဉ်

ဆေးဖိုးကုန်ကျမည့် ပထမနည်းကိုပယ်ကာ ဒုတိယနည်းကို ရွေးချယ်မိကြ၏။ အဆင်မသင့်လျှင် သားအိမ်ကင်ဆာဖြစ်တတ်သည်ဟု ပြောသံကြားဖူးသဖြင့် ကြောက်ရွံ့မိသည်မှန်သော်လည်း မွေးရကျွေးရမည့်ဒဏ်၊ ကုန်ဈေးနှုန်းဒဏ်၊ ဒုက္ခ သုက္ခဒဏ်တို့ကို တွေးတောကင်ဆာကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရစေတော့ဟု စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချလိုက်မိပါ၏။

ကျွန်မလိုလူစားတွေ အများကြီးပါ။ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံး၏ ခွဲစိတ်ခန်းရှေ့ဝယ် အမျိုးသမီးကြီးငယ်တို့သည် သားသမီးနည်းပါးစေကြောင်း သဘာဝကိုတားဆီးရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြပါသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်းလူ့ပြည်ကို လူသား အသစ်ကလေးများမွေးဖွားပေးရန် သန္ဓေသားများကို သယ်ဆောင်လျက် ဝင်လာမစဲတသဲသဲ။ တစ်ဖက်ကလည်း ရဲခဲလှစွာသော လူ့အဖြစ်ကို တားမြစ်ပိတ်ပင်ကာ ငါ့ဝမ်းပူဆာမနေသာသူတို့က တစ်ပွဲ။

တကယ်တော့ ကျွန်မသည်ပင် ယခုလိုအချိန်ဝယ် သားငယ်တစ်ယောက်ကို ထပ်လောင်းမွေးဖွားရမည့်အရွယ်ဖြစ်ပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်မသည် ကိုယ့်ဘဝ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် လူသားတစ်ဦး၏ဘဝကို အစပျိုးခွင့် မပေးနိုင်သေးပါပေ။

‘ညီမက ကလေး ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပလဲ’

ကျွန်မဘေးမှ မိန်းမတစ်ဦးက မေးလာပါသည်။

‘တစ်ယောက်တည်း ရှိပါသေးတယ်’

‘အိုး မွေးပါဦးတော့အေ၊ တို့မှာက ခုနစ်ယောက်တောင် ရှိနေပြီ၊ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ’

‘တစ်ယောက်တည်း တစ်ယောက်မို့လို့ပဲ အဒေါ်ရေ၊ ခုခေတ်’

ကြီးက မွေးရတာထက် ကျွေးရမှာက ပိုခက်တယ်၊ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး’

တစ်ဖက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလေသည်။

‘အေးလေ ဟုတ်တာပါပဲ၊ တစ်ချို့ကတော့ လင်ကော မယားကော အလုပ်လုပ်ကြတော့ ကိုယ်ခွဲမရှိလို့ မမွေးနိုင်ကြပြန်ဘူး’

‘လင်ကော မယားကော အလုပ်မလုပ်လို့လဲ မဖြစ်ဘူးလေ အဒေါ်ရယ်၊ တစ်ယောက်လုပ်စာနဲ့မှ စားလို့မဖြစ်တာ’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့’

အမျိုးသမီးများကို တစ်ဦးစီ အလှည့်ကျ ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်မသည် ဒုတိယအကြိမ် ဆေးခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ရပြန်ပြီ။ ယခင် တစ်ခါက သမီးကိုမွေးစဉ်က။ ထိုစဉ်က ဝမ်းမှကျွတ်သော သမီးငယ်၏ ငိုသံသည်ပင် ကျွန်မအတွက် ဘဝင်အေးစရာ၊ အားတက်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ မွေးခန်းထဲမှ ရွှင်လန်းအားရစွာ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့ဖူးသည်။ ယခုမူကျွန်မနှလုံးသားသည် ထိုင်းမှိုင်းလေးလံနေချေသည်။

‘ကိုကိုရယ် လှိုင်တို့ ငွေစုဖြစ်အောင် စုကြရအောင်နော်၊ သုံးနှစ်ဆိုရင် အတော်စုမိမှာ၊ အဲဒီတော့မှ ကိုကိုအတွက် သားသားလေးလဲ မွေးပေးမယ်’

‘ကလေးမွေးတာပဲကွာ၊ ပိုက်ဆံရှိမှ မွေးရမယ်ဆိုရင် လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဆင်းရဲလေ မွေးလေပဲ၊ လှိုင်တို့လို ပိုက်ဆံပေးပြီး တားရ ဆီးရမှန်းလဲ မသိကြဘူးလေ’

‘ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့်’

ကျွန်မသည် စိတ်မော့စွာ ကိုကိုရင်ခွင်ဝယ် မှီတွယ်နေမိပါသည်။ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရန် ကျွန်မသည် သတ္တိနည်းနေသည်လား။ ဘဝက

ကျွန်မကို သတ္တိနည်းစေသည်လား။ မသိတတ်ပါပြီ။ ကျွန်မလိုပင် သတ္တိနည်းသည့် အမျိုးသမီးတွေကဖြင့် ဒုနှင့်ဒေး။ သားသမီးများများမွေးရမှာ သတ္တိနည်းကြတယ်။ အစားဆင်းရဲဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ရန် သတ္တိနည်းကြသည်။ အဝတ်ဆင်းရဲဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ရန် သတ္တိနည်းကြသည်။ သို့ဖြင့် တစ်ဖက်တွင် သတ္တိကို အလွဲသုံးမိကြချေသည်။ ပျက်စီးခြင်းကို ရင်ဆိုင်ဝံ့သည့် သတ္တိ။

တိုးတိုးကို ရုံးတွင် ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မအံ့ဩမိသည်။ တိုးတိုးက ကျွန်မစားပွဲဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်။

‘တိုးတိုး လုပ်အားပေးရလို့ ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ဝင်ရတယ်။ မမမြက မှာလိုက်တယ်လေ၊ လှိုင်ကို သွားတွေ့လိုက်ပါတဲ့၊ ခုလထွက်တဲ့ သူ့ဝတ္ထုစာအုပ်လဲ ပေးလိုက်တယ်’

‘ဟုတ်လား၊ တိုးတိုး ဘယ်အခန်းမှာလဲ’

‘ဟိုဘက်ခန်းမှာ မမလှိုင်’

ဘာလိုလိုနှင့် တိုးတိုးတို့တောင် ဘွဲ့ရပြီးပြီ။ အလုပ် စဝင်ပြီဆိုတော့ လူ့ဘဝကို ခြေလှမ်းစချပြီပေါ့။ ကျွန်မတို့မှာတော့ ဘဝ၏ အခက်အခဲ အကွေ့အကောက်များကို ကြုံသင့်သလောက် ကြုံခဲ့ရပြီဖြစ်၍ အားသစ်မာန်သစ်ဖြင့် ဝင်လာသော တိုးတိုးတို့လို ပျိုမြစ်လန်းဆန်းခြင်းမရှိတော့ပါလေ။ လူ့ဘဝတွင် နေနေရသည်ကိုပင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဟု ယူဆလာမိသည်။

‘လှိုင် အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ခင်လိုလား’

တိုးတိုးထွက်သွားလျှင်ပင် အနီးရှိ ဆွေဆွေမြင့်က ကျွန်မကို

လှမ်းမေးတော့သည်။ စပ်စုတတ်သော လူတွေကြားတွင် နေရသော အဖြစ်ကိုပင် စိတ်မရှည်ချင်တော့။

‘လှိုင်တို့ ဘော်ဒါဆောင်မှာ အတူတူနေခဲ့တာပါ။ ဘာဖြစ် လို့လဲ’

‘ဪ ဦးသန်းလွင် အလုပ်သွင်းပေးတယ်လို့ ပြောသံကြား လို့ပါ’

‘သတင်းကလဲ မြန်လှချည်လားကွာ၊ ဒီနေ့မှအလုပ်ဝင်တယ်’ ကျွန်မသည် ဆွေဆွေမြင့်၏ စကားကို ဘဝင်မကျနိုင်ပါ။ ဦးသန်းလွင်ဆိုသူမှာ ရုံးတွင်မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်၍ နာမည်ပျက်ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တိုးတိုးမှာ ဇာတ်ဇာတ်ကြဲမဟုတ်မခံ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းသိထား ရ၍ အနည်းငယ် စိတ်အေးရပါသေးသည်။

‘နီနီလှိုင် တယ်လီဖုန်းလာတယ်’

ကိုကိုဆီကပဲ ဖြစ်မည်ဟု အတတ်သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်၊ ထမင်းစားမစောင့်နဲ့တော့ဟုများ ပြောမလား ဟု တထိတ်ထိတ်နှင့် နားထောင်လိုက်ရသည်။

‘ဘွားမြင့် တော်တော်နေမကောင်းဘူးတဲ့ လှိုင်၊ ကိုကိုသွား လိုက်ဦးမယ်၊ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်မလာတော့ဘူးနော်’

‘အို ဟုတ်လား၊ လှိုင်ကော လာခဲ့ရမလားဟင်’

‘နေပေစေလှိုင်၊ အိမ်မှာ လူမရှိဘဲနေမယ်၊ အရေးကြီးရင် ကိုကိုဖုန်းဆက်မယ်’

ကျွန်မသည် တွေဝေလေးကန်သောစိတ်ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရ ပါသည်။ ထိုညက ကျွန်မအိပ်မပျော်ပါ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း

မြမြသင်း၏ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဖတ်နေလိုက်သည်။ သူ့ ဝတ္ထုထဲတွင် ကျွန်မတို့ ဘော်ဒါဆောင်တွင်နေခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်သိုက်၏ ဘဝအထွေထွေကို သရုပ်ဖော်ထားသည်။ သူက ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်နှင့် ကလောင်စွမ်းထက်ထက် ခြယ်သထားသော်လည်း ကျွန်မက မျက်စိထဲတွင် ဘယ်ဇာတ်ကောင်ကဖြင့် ဘယ်သူဖြစ်မည် ဟု အစားထိုးကြည့်နေမိပါသည်။

ဘဝတွင် အောင်မြင်မှု သရဖူကိုဆောင်းမည်ဟု ကြွေးကြော် ခဲ့သော်လည်း ပန်းတိုင်မရောက်မီ နောက်ဆုတ်ထွက်ပြေးသွားရသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊

ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်မှုကိုရှာ၍ နေချင်သလို နေခဲ့ရသည့်တိုင် နောက်ခံအင်အား တောင့်တင်း၍ ဘဝကို အနိုင်ယူနိုင်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊

ချို့တဲ့သောဘဝကို ရရာနည်းလမ်းဖြင့် ဖြည့်စွမ်းရန် ကြိုးစားရင်း ဘဝဆုံးခဲ့ရသူ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊

ချမ်းမြေ့သာယာသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဖန်တီး တည်ဆောက်လိုက်မည်ဟု အားခဲ့ပြီးမှ ထင်သမျှမလွယ် ရည်မှန်းချက် ပျက်ပြယ်ခဲ့ရသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊

သူ့ဇာတ်ကောင် သူ့စရိုက်နှင့်အညီ ကျွန်မက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပုံဖော်ကြည့်သည်။ သူကတော့ ထွေးထွေး၊ သူကတော့ ကြည်မေဦး၊ သူကတော့ သီတာနွယ်၊ အင်း ဒါက ဒါကတော့ ငါပဲဟု။

မြမြသင်းသည် သူ့ကိုယ်သူတော့ စာရေးဆရာတစ်ယောက် အနေဖြင့် ထိန်ချန်ထားခဲ့လေသည်။ တကယ်တော့ သူသည် ဘဝ

တွင် ကိုယ်ဖြစ်ချင်ရာကို ဖြစ်အောင်ကြိုးစားနိုင်သော၊ ကံတရားကလည်း ဖေးမကူညီသော ကံကောင်းသူ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

အိပ်ရာဝင်ညဉ့်နက်သွားသဖြင့် နောက်နေ့ နေမြင့်မှ ကျွန်မ အိပ်ရာက နိုးသည်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းမို့ ထမင်းဘူးကို ဖြစ်သလိုပြင်ဆင်ကာ ရုံးသို့ထွက်ခဲ့ရသည်။ ရုံးရောက်လျှင်ပင် ကျွန်မ နောက်စားပွဲမှ ကလေးငါးယောက်အမေ မအေးရီ၏ ရှုံ့မဲ့သော မျက်နှာနှင့် ညည်းညူသံကို မြင်ရကြားရသည်။ သူ၏ ညည်းညူသံကို ကြားရဖန်များ၍ ရိုးနေပြီ။ ကျွန်မတို့သည် သူ့ဒုက္ခကို ကြားရလွန်း၍ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုပင် ကိုယ်မေ့သွားတတ်ကြသည်။

‘ဆပ်ပြာကောင်းမှ ခေါင်းပေါင်း ဖြူတယ်တဲ့၊ ငါတော့ ဆပ်ပြာ မကောင်းလို့ လင်မယားရန်ဖြစ်ရပြီ’

‘ဘာဆိုလို့လဲ မအေးရီရဲ့၊ ပြောလိုက်မှဖြင့် အဆန်းချည်းပဲ’
‘ပြည်သူ့ဆိုင်က ဆပ်ပြာမရလို့ အပြင်က တစ်တောင့် ခြောက်ကျပ်တန် ဝယ်သုံးကြည့်တယ်၊ အတိုက်လဲမခံဘူး၊ အင်္ကျီတစ်ထည် တစ်တုံးပဲ၊ ပြီးတော့ အင်္ကျီမဖြူလို့ ယောက်ျားက ဆူတယ်လေ’

‘ရုံးရောက်တာနဲ့ မအေးရီ ညည်းသံ ကြားရတော့တာပဲ’
ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးများမှာ ရေနံဆီ အကြောင်း၊ ဆန်အကြောင်း၊ ဆပ်ပြာအကြောင်း ညည်းညူကြ ဆွေးနွေးကြရသည်မှာ နေ့စဉ်လို ဖြစ်နေပါပြီ။ သည်အထဲတွင် မအေးရီက အကဲဆုံး။ ကျွန်မတို့ထဲတွင် သူက ကလေးအများဆုံး လခအနည်းဆုံးလည်း ဖြစ်ရှာသည်။

‘ဒီလထဲမှာ နို့မှုန့်ဝယ်ရတာ ၅၀ ကျော်သွားပြီ’

ဒုတိယအကြိမ် ညည်းညူသံ။

‘ရေနံဆီကလည်း နှစ်ဂါလံတည်းရတယ်၊ ဝယ်ရဦးမယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ’

‘ကဲ တော်ပါတော့ မအေးရီရယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေလဲ အတူတူ ပါပဲ၊ မအေးရီ ညည်းသံကြားရတာနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာတောင် စိတ်မဖြောင့်တော့ဘူး’

ပြောသာပြောရသည်။ ကျွန်မသည် တစ်ခါက ပြည်သူ့ဆိုင်မှ စီးကရက်ထုတ်ပေးသည်နှင့် လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြသည်ကို သတိရမိ သေးသည်။ တကယ်တော့ ရုတ်တရက်တွေးလျှင် ဘာမျှ မဆိုင်ပါ။ ထိုနေ့ကစီးကရက် တစ်ဘူးရ၍ ပြန်ရောင်းစားရန် စားပွဲပေါ်တင်ထား သည်။ နောက်နေ့ယူကြည့်တော့ ဘူးက ဖောက်ပြီးနေပြီ။

‘စီးကရက်ဘူး ကိုကိုဖောက်လိုက်သလား၊ ဒုက္ခပါပဲ’

ကိုကိုက ကျွန်မကို နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

‘လှိုင်ကလဲကွာ၊ စီးကရက်ဘူးဖောက်တာ မှားနေလို့လား၊ လှိုင်ကိုယ်တိုင် ဖောက်ပေးမယ်လို့ စဉ်းစားထားလို့လား’

‘နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုကို၊ ပြန်ရောင်းစားမလို့ ထားတာ ကို အလကားဖောက်ပစ်တယ်’

‘ဟောဗျာ၊ ဆိုင်ကသောက်ရအောင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးလား’

သည်အချိန်အထိ ကိုကိုမျက်နှာ မပျက်သေးပါ။

‘အို သိရက်သားနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ မလိုတာတွေ ပြန်ရောင်းပြီး လိုတာတွေ ဝယ်နေရတဲ့ဟာကို၊ ကိုကိုဟာလေ ဘာမှ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိဘူး’

ကိုကို့မျက်နှာထား တည်သွားပါသည်။

‘စီးကရက်လေး တစ်ဘူးနဲ့တော့ အလိုက်မသိဘူးလို့မပြောပါနဲ့ လှိုင်ရာ၊ လှိုင် ပြန်ရောင်းလို့ ရမယ့် တန်ဖိုးကို ကိုကိုပေးဝယ်ပါ့မယ်၊ ကျေနပ်ပါတော့’

တကယ်တော့ ယောက်ျားများသည် သူတို့ကို နေရာတကာ ချုပ်ချယ်ကန့်ကွက်သည်ကို မကြိုက်တတ်မှန်း ကျွန်မနားလည်ပါ သည်။ အထူးသဖြင့် ငွေရေးကြေးရေးနှင့် အစားအသောက်ဆိုပါ တော့။ သို့သော် ကျွန်မသည် ပြည်သူ့ဆိုင်တစ်ခေါက် ရောက်ပြီး တိုင်း ဘယ်ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရောင်းပြီး ဘာတွေပြန်ဝယ်တာ ဘယ် လောက် ကာမိမည်ကိုသာ တွက်တတ်နေပြီဖြစ်၍ ကျန်တာတွေ မေ့သွား တတ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ချစ်သူဘဝက ကျွန်မသည် အလှူအတန်း သို့မဟုတ် မင်္ဂလာဆောင်မှ ကမ်းလိုက်သော စီးကရက် လေးများကို တရိတသေသိမ်းလာ၍ ကိုကိုနှင့်တွေ့လျှင် ‘ကိုကိုဖို့’ဟု အမှတ်တရ ပေးတတ်သည်ကို သတိရမိပါသည်။ ယခုတော့ ကိုယ်တိုင် ဈေးသက်သက်သာသာဖြင့် ဝယ်ရလာသော စီးကရက်ကိုပင် မသဒ္ဓါ တော့ပါကလား။

‘ဒါနဲ့ လှိုင်ရေ၊ လှိုင်ကောင်မလေး တိုးတိုးကို မနေ့က ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှာ ဦးသန်းလွင်နဲ့ တွေ့လိုက်တယ်ကွ’

အတွေးနယ်ချဲ့နေသော ကျွန်မကို ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို လက်မှကိုင်ထားသော ဆွေဆွေမြင့်က လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကိုမည်သို့မျှ ပြန်လည်ချေပရန် အင်အားမရှိပါ။ ဒီတစ်ခါ အဆောင်သွားမှ တိုးတိုးကို သတိပေးရဦးမည်ဟုသာ မှတ်ထားလိုက်မိသည်။

ကိုကို့ထံမှ တယ်လီဖုန်းကို တစ်နေ့လုံးမျှော်သော်လည်း
တစ်ခါမျှ မလာခဲ့ပါ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ရသည်။
ကိုကိုဒီနေ့မှ ပြန်လာပါဦးမလားဟု တွေးကာအားငယ်မိ၏။
နှစ်ယောက်ပေါင်းစည်းထားသော အိမ်ထောင်တွင် တစ်ယောက်
လစ်လပ်နေလျှင် မည်သို့မျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့။ သို့သော် ကိုကို
ပြန်ရောက်နှင့်နေပါပြီ။

‘ဟော ကိုကို၊ ဘွားမြင့် သက်သာသွားပြီလား ဟင်’

‘သက်တော့ သက်သာပါတယ်၊ အခြေအနေကတော့ သိပ်
မကောင်းသေးဘူး၊ အသက်ကလဲ ကြီးပြီလေ’

ကိုကို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလာပုံရသည်။ မျက်တွင်း
ကျလျက် ချောင်သွားလေသည်။ ကျွန်မက ကိုကို့ကို တယုတယ
အင်္ကျီများ လဲလှယ်ပေးလိုက်ပါသည်။

‘လှိုင် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေလား’

ကိုကိုက ကျွန်မ နဖူးပြင်ကို ထု၍ မေးသည်။

‘ပျင်းတော့ မပျင်းပါဘူး၊ သိပ်အားငယ်တာပဲ’

‘ကိုကိုအိမ်မှာ ထမင်းမစားရင် လှိုင် ဈေးဖိုး မသက်သာဘူး
လားဟင်’

ကျွန်မ ကိုကို့မျက်နှာကို ဖျက်ကနဲလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

‘ကိုကို ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဟင်’

‘ဪ၊ လှိုင်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဈေးဖိုးမလောက်လို့၊
ဆီမရှိလို့ ဆန်မရှိလို့နဲ့ ညည်းညည်းနေတာ သနားလို့ပါ။ ကိုကို
တစ်ယောက်စာများ တာဝန်ပေါ့သွားရင် လှိုင် သက်သာသွား

မလားလို့’

ကိုကိုကို ကြည့်ရသည်မှာ နောက်သလိုလို၊ အတည်ပြော သလိုလိုနှင့်မို့ ကျွန်မ မကျေနပ်လှပါ။

‘ကိုကိုရယ် အိမ်ဆိုတာ ညည်းညူသံတွေတော့ ကြားရစမြဲ ပေါ့၊ ကိုကိုက နားမခံသာဘူးလား၊ လှိုင့်မှာတော့ ရင်ထဲရှိတာ ကိုကိုကို မပြောရရင် ဘယ်သူ့ သွားပြောရမှာလဲဟင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကိုကိုက အလကား နောက်တာပါ၊ ကဲ ကဲ ထမင်းစားမယ်၊ ဘာဟင်းချက်လဲ’

‘ငါးခုပေါက်ကလေးတွေ ချဉ်ရည်ချက်တယ်၊ ကိုကို အရိုး မစူးအောင် ထွင်ပေးပါ့မယ်’

ငါးဟင်းချက်တိုင်း ငါးမစားတတ်သော ကိုကိုကို အရိုး ထွင်ပေးရမြဲ။ အရိုးမပါသော ဟင်းကို ကျွန်မ မလှမ်းနိုင်၍ အရိုး ထွင်သည့် အလုပ်ကိုတော့ ကျွန်မရှောင်၍ မဖြစ်ပါချေ။

ကိုကိုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းစားမဝင်ပါချေ။ ကိုကိုကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ငေးငေးငိုငိုနှင့်မို့ ကျွန်မအားမရလှပါ။ ဘွားမြင့် နေမကောင်းသည့်အတွက် ကိုကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန် တူပါသည်။ မြေးများထဲတွင် ဘွားမြင့်သည် ကိုကိုကို အချစ်ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

ကိုကိုလက်မောင်းကို ခေါင်းအုံးအိပ်သည့်တိုင် ကျွန်မ အိပ်မပျော်ပြန်ပါချေ။ မိုးလင်းကာနီးမှ မှေးကနဲပျော်သွားသော ကျွန်မကို ကိုကိုက နဖူးကို အသာနမ်း၍ နှိုးပါသည်။

‘လှိုင် ရုံးနောက်ကျတော့မယ်’

‘အို ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုကို၊ ဟင် ကိုကိုတောင် ရေချိုးပြီးနေပြီ’

ကျွန်မအိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ စနာရီထိုးတော့မည်။

‘ကိုကိုရယ် ဒီနေ့ လှိုင်တို့နှစ်ယောက်လုံး ရုံးလစ်ကြရအောင်၊
စိတ်လက်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမယ်လေ’

ကျွန်မသည် ရုတ်တရက်အတွေးပေါက်ကာ ကိုကိုလည်ပင်း
ကို ဖက်ပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ညကတည်းက ကိုကို ပြောမလို့လှိုင်၊ ဘွားမြင့် အသည်းအသန်
ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မို့ ဖေဖေက အိမ်မှာ တစ်ပတ်လောက် လာနေပေး
ပါတဲ့၊ လှိုင်ကို တောင်းပန်ချင်လို့ ပြန်လာတာ’

ကျွန်မသည် လက်များကို ဖြေလျှော့ပြီး ဖြေးလေးစွာ ပြော
လိုက်ရပါသည်။

‘သွားနေပါ ကိုကို၊ လှိုင်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်’

‘လှိုင် တစ်ယောက်တည်း ငိုမနေနဲ့နော်’

ကိုကိုက ကျွန်မကိုကြည့်ကာ ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

‘မငိုပါဘူး၊ လှိုင် ဘယ်တုန်းက ငိုဘူးလို့လဲ’

‘တစ်ခါတစ်ခါ လှိုင် ကြိတ်ကြိတ်ငိုနေတာ ကိုကိုသိပါတယ်’

ကျွန်မ အဝတ်အစား ကမန်းကတန်းလဲကာ ရုံးသို့ ထွက်ခဲ့ရ
သည်။ ကိုကိုက ကျွန်မကို ရုံးရှေ့ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပါသည်။
ကျွန်မစိတ်များ တွေဝေလေးလံနေမိသည်။ ကိုကို့ကျောပြင်ကို
မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ပြီးမှ ရုံးပေါ်သို့ တက်ခဲ့မိပါသည်။

ကိုကိုမရှိဘဲ အိမ်မှာနေရသည်မှာ မည်သို့မျှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဟု ကျွန်မ သဘောပေါက်လာရသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အိမ်မှာ မရှိသဖြင့် ကိုကိုပြောသလို ဟင်းဈေးဖိုးက သိသိသာသာ ရောသွား သည်။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သလိုစားလိုက်သည်ကလည်းပါသည်။ ဒီလိုဆိုတော့ လူတွေဟာ အိမ်ထောင်ပြုလို့ ဒုက္ခရောက်ကြတာလားဟု တွေးမိပြန်သည်။ တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် လောကဓမ္မတာ သမားရိုးကျ ဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်သာ မဟုတ်ပါလား။ လူတွေ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေကြလျှင် လောကကြီးသည် ဆိတ်သုဉ်း မသွားနိုင်ပေဘူးလား။

ကျွန်မတို့ နေထိုင်သော ရပ်ကွက်သည် သင့်တင့်သော လူနေမှု အဆင့်အတန်းရှိပါသည်။ အရေးရှိလျှင် ရိုင်းပင်းကူညီတတ် သော သဘောလည်းရှိပါသည်။ စိတ်ထားယုတ်ယုတ်မာမာမရှိကြ။ သို့သော် သူ့အိမ်တွင်းရေးနှင့်သူ ဆူသံ ပူသံကို အမြဲကြားနေရ သည်။ လင်မယား အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ်တတ်သည်။ ကလေး များကို လမ်းမပေါ်မရှောင် အရမ်းကာရော ရိုက်တတ်ကြသည်။

ရောက်စကတော့ ဒီလူတွေနှင့်ဆက်ဆံရမှာ အဆင်မှ ပြေပျံ့မလားဟု အောက်မေ့ခဲ့ရသေးသည်။ သူတို့သည် မည်သူ့ကိုမျှ ဒုက္ခမပေးကြ။ သူတို့ပြဿနာနှင့်သူတို့ ထွက်ပေါက်ရှာနေကြခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ကြာတော့ ကျွန်မ နားလည်လာသည်။ ဤအတွက်မူ သူတို့သည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်၍ ကိုယ့်ပြဿနာကို ကိုယ်တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖြေရှင်းတတ် ကြသည်မှာ အထက်တန်းလွှာတို့ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်တွင်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

ကျွန်မသည် တစ်ယောက်တည်း ပေါက်ကရလျှောက်တွေးကာ အိပ်မပျော်တိုင်း ရီလီဆင် ဆေးနှစ်ပြားကို သောက်၍ သောက်၍ အိပ်မိသည်။ ကိုကိုပြောသလို ငိုတော့ မငိုဖြစ်ပါ။

‘ဘွားမြင့် ဆုံးပြီ လှိုင်’

မျှော်လင့်ထားသော သတင်းဖြစ်သည့်တိုင် အထိတ်တလန့် တော့ ဖြစ်မိသေးသည်။ တယ်လီဖုန်း လက်ကိုင်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပါသည်။

‘လှိုင် လာခဲ့မယ် ကိုကို’

ကိုကိုသည် မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြင့် ကျွန်မကို ဆီးကြို ရှာသည်။ အိမ်တွင် လူအတော်စုံနေသည်။ ဖေဖေမိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးများ စုံလင်စွာ ရောက်နေကြသည်။ တစ်ချိန်က ကိုကိုနှင့် သဘောတူစေ့စပ်ခဲ့သည်ဆိုသော အမျိုးသမီးကိုလည်း တွေ့ရသည်။

‘ဘယ်အချိန်က ဆုံးတာလဲ ကိုကို’

‘ညကပဲ၊ မနေ့ညနေ ၅နာရီလောက် ဆေးရုံကိုပို့လိုက်တယ်’

‘လှိုင်က အိမ်မှာပဲ ဆုံးသွားတယ် ထင်နေတာ’

ကျွန်မ ကိုကိုနှင့်စကားပြောနေစဉ် ကိုကိုဖေဖေက လှမ်းခေါ်သဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဖေဖေအနားတွင် သွားထိုင်ရသည်။

‘မောင်ထွန်းသာကတော့ ချက်ချင်းလာနိုင်မှာမဟုတ်သေးဘူး၊ ဖေဖေတို့ပဲ အသုဘကိစ္စကို စီစဉ်ရမှာပဲ၊ မောင်ကြည်သာ ဒီမှာနေဦးပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကျွန်မနှင့်ကိုကိုက ပြိုင်တူပြောလိုက်မိသည်။ ကိုကိုဖေဖေက ဆက်ပြောသည်။

‘ပြီးတော့ မေမေကိစ္စ၊ အဲ မင်းတို့ အဘွားကိစ္စကို ဝိုင်းဝန်းကူညီရလိမ့်မယ်၊ ခု မေမေဆုံးလို့ ကြည့်လိုက်တော့ မေမေဆီမှာ ငွေတစ်ပြားမှ မရှိဘူး’

ဖေဖေက ကိုကိုကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မက အိမ်စပေါ်တင်ထားရသော ငွေနှစ်ထောင်ကိုပြေး၍သတိရလိုက်သည်။

‘ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ ဘယ်အချိန်က ကပ်ချွဲပြီး တောင်းသွားသလဲမှမသိတာ၊ ကျွန်မအခုမှ သိတယ်၊ အစ်ကိုကလဲ မပြောဘူး’

ကျွန်မတို့ အိမ်ငှားရန် ငွေနှစ်ထောင် ထုတ်ပေးသည့်ကိစ္စကို တစ်အိမ်သားလုံးက သိကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ခုတော့ ကြီးကြီးသူဇာက ခုမှ သူသိရသည်ဆိုကာ စိတ်ဆိုးနေပေပြီ။

‘အဲဒီ ငွေကို ကျွန်တော် အဆင်ပြေတဲ့အခါ ပြန်ဆပ်ပျံ့မယ်လို့ ဖေဖေကို ပြောပြီးသားပါ၊ ခုလဲ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် ရှာပေးပျံ့မယ်၊ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ’

ကိုကိုက ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်လာပါပြီ။ ဆွေမျိုးအားလုံးက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို တရားခံများအလား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

‘ငွေနှစ်ထောင်တည်း ဆိုတာရော ကရဲ့လား မသိဘူး’

အေးမြစံသာက ဝင်ပြောလာတော့ ကျွန်မ ပို၍ပင်နာကျည်း မိသည်။ သည်မိန်းကလေးသည် ကျွန်မအပေါ် အမုန်းပွားနေသူသာ ဖြစ်၏။ အိမ်စပေါ်က သုံးထောင်ပေးရသည်မို့ နှစ်ထောင်ထဲ ယူထားသည်ဆိုသည်ကို ကြီးကြီးသူဇာကလည်း ယုံဟန်မတူပါ။

‘ဒီမှာ ဖေဖေ၊ ကြီးကြီးသူဇာ၊ လှိုင် အဲဒီငွေကို ကိုကိုလက်ထဲက တဆင့်ရခဲ့တာပါ။ ဘွားမြင့်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးလိုက်တယ်။ တစ်ခြားအိမ်သားတွေလဲ သိကြတယ်ထင်လို့ လက်ခံခဲ့မိ တာပါ။ ခုလဲ အိမ်ပြန်အပ်လိုက်ရင် ဒီငွေနှစ်ထောင် ပြန်ရမှာပဲ။ ကိုကိုလဲ ဒုက္ခခံပြီး တစ်ခြားမှာ ရှာမနေပါနဲ့။ လကုန်ရင် အိမ်ကို ဖယ်ပေး လိုက်ရုံပေါ့။ သုံးထောင်လုံး ယူချင်လဲ ယူလိုက်ပါ’

ကျွန်မသည် ရှေ့နောက် ဘာမျှမစဉ်းစားတော့ဘဲ ပြောချင်ရာ ပြောပြီး ထလာခဲ့ပါသည်။ ရင်ထဲမှလည်း နာကျည်းလှသည်။ ဝမ်း လည်းနည်း ရှက်လည်း ရှက်လှပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲတွင် လောက ကို အံတုလိုစိတ် လုံးဝမရှိတော့ဘဲ အားလုံးကို အလျှော့ပေး၍ ထွက်ပြေးလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ခေါင်းအုံးတွင် မျက်နှာအပ်၍ အားပါး တရ ငိုမိပါသည်။ သည်တိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်လေး ဆက်လက်ရပ်တည်ရေးမှာ ပို၍ပင် ခက်ခဲသွားပါပြီ။ ကျွန်မတို့မှာ စုဆောင်းထားသော ငွေဟူ၍လည်း တစ်ပြားမှမရှိ။ တစ်လတစ်လ

အလျင်မီအောင် မနည်းကြိုးစားပြီး သုံးခဲ့ရသည်။ အိမ်စရိတ် မလောက်တိုင်း သမီးလေးဆီ တစ်စုံတစ်ခု ဝယ်ပို့ချင်တိုင်း ချစ်ချစ် ရောင်းခဲ့သော ရွှေတိုရွှေစလေးများပင် ကုန်သလောက်ရှိပြီ။

ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် အပျော်ကြီး ပျော်၍ စိတ်အေးချမ်းသာ နေခဲ့ရသည်များထက် ပူပန်ရခြင်း၊ ငိုကြွေးရခြင်း၊ ဆင်းရဲရခြင်းတို့ကသာ ပိုကဲခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးလုံး တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ချစ်ကြပါ၏။ ဘော်ကြော့နေခဲ့ရ၍ အပျင်းထူတတ်သော ကိုကိုသည်ပင် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ အလိုကိုလိုက်၍ အိမ်တွင်အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားခဲ့သည် ကိုလည်း ကျွန်မအသိဖြစ်သည်။ သို့တိုင် ပြီးပြည့်စုံသော အိမ်ထောင်တစ်ခု အဖြစ်ကား ရောက်မလာခဲ့။ လိုက်လေ ဝေးလေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ခုတော့ ကျွန်မ လက်မြောက် အရှုံးပေးချင်ပါပြီ။ ပြဿနာ၏ အရင်းအမြစ်ကို မဖွေရှာချင်တော့။ ပြဿနာကို ရှောင်ပြေးချင်ပြီ။ ဘယ်ကိုပြေးရပါ။

အသုဘကိစ္စ ပြီးသွားသည့်တိုင် ကိုကိုအိမ်ပြန်မလာသေးပါ။ ရုံးကို မကြာခဏ ဖုန်းဆက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အသုဘချသည့် နေ့ကလွဲ၍ ကိုကိုတို့အိမ်သို့ နောက်ထပ်မသွားဖြစ်တော့ပါ။ ကိုကို ပြန်အလာကိုသာ စောင့်နေမိပါသည်။

သည်အတွင်း ကျွန်မ စိတ်ကူးရ၍ ကြည်မေဦးနှင့် ဆက်သွယ် မိသည်။ လမ်းများသော ကြည်မေဦးကို ဖုန်းနှင့်အတန်တန် ချိန်းပြီးမှ သူ့ကို သွားတွေ့ရသည်။ သွားတွေ့ရသည် ဆိုသော်လည်း ကြည်မေဦးက ကျွန်မရုံးကို ကားနှင့်လာကြိုပါသည်။

ကားကိုကျင်လည်စွာ မောင်းနှင်နေသော ကြည်မေဦး၏ လက်ကလေးများသည် ဖြူဖွေးနုနယ်ဆဲ။ ကျွန်မနှင့် ကြည်မေဦးသည် လက်သည်းအလှပြိုင်၍ ထားခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မလက်သည်းလေးများက ပို၍ရှည်သဖြင့် လက်သည်းအရှည်ထား၍ ပိုလှသည်။ လက်သည်းဆေးဆိုးရာတွင်တော့ ကြည်မေဦးက အသားဖြူသူမို့ ဘာရောင်ဆိုးဆိုးပို၍ လှနေတတ်သည်။ ကျွန်မသည် ကနုကမာရောင်ဆေးဆိုးထားသော ကြည်မေဦး၏ လက်သည်းကလေးများကို ကြည့်၍ လက်သည်းတုံးတိဖြစ်နေသော ကျွန်မလက်များကို ဝှက်ထား မိသည်။

‘မေဦးကလဲ နေနိုင်လိုက်တာ၊ လှိုင်ဆီတစ်ခေါက်မှ မလာဘူး’
 ကျွန်မက ကြည်မေဦးကို အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

‘ဟဲ ဟဲ ကိုယ်လဲ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေရတယ်လေ၊ အစ်ကိုကြီးက ဘာမဆို ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးမှကြိုက်တာကွ၊ ကိုယ် အခု အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးလေ၊ သူ့ဝေယျာဝစ္စပဲ လုပ်နေတယ်’

‘အစ်ကိုကြီးမရှိတဲ့အခါ လည်တယ် ပတ်တယ်ဆိုပါတော့ မင်းဆီ ဖုန်းဆက်ရင် မရှိတာကများတယ်’

‘ကိုယ် ဖဲကစားတတ်နေပြီ’
 ‘ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ’

ကြည်မေဦးသည် ကားကို အင်းလျားလမ်းထဲသို့ ညင်သာစွာ ကွေ့လိုက်ပါသည်။ ကြည်မေဦးတို့အိမ်မှာ ခေတ်မီဆန်းပြားလှသည် ကား မဟုတ်။ သို့သော်ခြံကျယ်ကျယ်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ခြံထဲတွင် ငှက်ပန်းပင်ကြီးများရှိသည်။ အရိပ်ကောင်းသည်။ ကြည်မေဦး

က ကျွန်မအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ဖုတ်ထားသည်ဆိုသော ကိတ်မုန့် နှင့် နက်စ်ကဖီး ကော်ဖီကို တိုက်ကျွေးသည်။

‘အေးအေးဆေးဆေးနော်၊ ကိုယ် ပီယာနိုတီးပြမယ် ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။’

ကြည်မေဦးဘဝကို အားကျသည်တော့ မဟုတ်။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။ လောကမှာ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာတွေ၊ အေးချမ်း ပျော်ရွှင်စရာတွေ ရှိနေပါသေး လားဟု သဘောပေါက်ရသည်။ သည်တော့လည်း လူ့ဘဝသည် နေချင်စရာကောင်းသူတွေအတွက် ကောင်း၍ မကောင်းသူတွေ အတွက် မကောင်းဘူးဟုသာ ဆိုရတော့မည်။ ဘယ်လိုမှနေဖို့ မကောင်းဟု တစ်ဖက်သတ်ပြော၍ မဖြစ်တော့။

‘ဟေ့ ဘာတွေတွေးနေတာလဲကွ၊ ယူချစ်ရက်ရှည်ရှည် အင်း လျားမြေ သီချင်းကို သိပ်ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တီးပြ မယ်’

‘ကြည်မေဦးက ဒါလေးတွေချစ်စရာကောင်းသည်။ ခင်မင် ခဲ့သူတွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ ဘာမဆို သတိရတတ်သည်။’

‘မေဦး’

ကျွန်မက ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်၍ သူက စန္ဒယားကို ရုတ် တရက် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်၊ ဒီက သီချင်းနဲ့ ဖြေဖျော်နေတာ ကို ထိပ်ထားက စိတ်ဝင်စားတော်မူဘူး၊ ယူမှာ ပြောစရာရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း’

ကြည်မေဦးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဟန်ပါပါယူသောက်ရင်း ကျွန်မကို မေးသည်။

‘ကိုယ်လဲ သောက်မယ်’

ကျွန်မက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လှမ်းယူမည်ပြုသည်။

‘လုပ်ပြန်ပြီ၊ အရင်တစ်ခါလဲ ဒီလိုပဲ၊ ပြီးတော့ သောက်နိုင် တာလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့’

ကြည်မေဦးက စီးကရက်ဘူးကို ဝေးရာသို့ရွှေ့လိုက်သည်။

‘လှိုင် အရင်တစ်ခါ ပြောထားတဲ့ ပဲခူးကို ပြောင်းဖို့ကိစ္စ လုပ်ပေးပါဦး’

ကျွန်မက ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိုက်ရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

‘ပြောင်းဦးမလို့လား၊ ကိုယ်က ယူ မပြောင်းချင်တော့ဘူး မှတ်လို့ပါ’

ကြည်မေဦးက ကျွန်မမျက်နှာကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့် နေပါသည်။

‘လှိုင် ရန်ကုန်မှာ မနေချင်တော့ဘူး’

‘ကိုကြည်သာ ကကော’

‘သူ့သဘောပဲ၊ လိုက်ချင်လဲ လိုက်ပေါ့’

‘ဘယ်လိုလဲကွာ၊ ယူတို့ဟာကလဲ’

‘မမေးပါနဲ့တော့ မေဦးရယ်၊ မင်းအတွက်တော့ လှိုင်ဝမ်းသာ ပါတယ်၊ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား’

ကြည်မေဦးက စီးကရက်ကို ထိုးချေပစ်လိုက်သည်။ ကြည်မေဦး လှုပ်ရှားသမျှသည် လှပနေဆဲပင်။

‘မပြေလဲ ကိုယ်ကတော့ ပြေအောင် ရှာကြံနေမှာပဲ’

‘အင်းပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့ မေဦး၊ သီတာနွယ်တစ်ယောက် ဘယ်လို ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာလဲ’

ကျွန်မ မေးခွန်းက အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါသွားပေမည်။ ကြည်မေဦးက ကျွန်မကို မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်ကြည့်သည်။

‘ဘာလဲ၊ ယူက ကိုယ့်ပယောဂမကင်းဘူးထင်လို့လား၊ သူ့ သဘောနဲ့သူ ကိုယ်နဲ့ လာတွဲတာပဲ၊ သူက စည်းမရှိဘူးကွ၊ အသား ညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့လူကြီး သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ကပဲ မိတ် ဆက်ပေးလိုက်တာပဲ၊ နောက်တော့ သူက ကိုယ်မသိအောင် ချိန်းလား ဘာလားလုပ်တယ်ကွာ၊ ဒီလူကြီးမှာ မိန်းမကြီးရှိတယ်၊ အချိန်တန်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်ကရှောင်နေတာပေါ့၊ သူကတော့ ဇွတ်ဝင်တိုးတယ်’

‘မေဦးက မတားဘူးလား’

‘သူသိအောင်တော့ ပြောပြတာပဲ၊ လူကြီးက သူ့ကိုကျောင်း ထားပေးတယ်တဲ့’

‘ခုတော့ သူ့ဝမ်း သူ့ကျောင်းနေပြီတဲ့’

ကြည်မေဦးက ပခုံးလေးကို တွန့်ပြသည်။

‘မေဦးရေ မင်းတစ်ယောက်တော့ တည်ငြိမ်နေပါပြီနော်’

ကြည်မေဦးက ချစ်စဖွယ်ရယ်မောလေသည်။

‘စိတ်ချပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ကိုယ်က သားတွေသမီးတွေလည်း
မွေးထုတ်ဦးမှာပါ’

အပြန်တွင် ကြည်မေဦးက အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပါသည်။
ကားထွက်ကာနီးတွင် ပြောသွားသေးသည်။

‘ယူတို့ စာရေးဆရာမကြီး မြမြသင်းက ကိုယ်တို့အကြောင်း
တွေ ရေးထားတာ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ကိုယ်က
စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး ဇာတ်လိုက်ပဲ၊ ဟဲ ဟဲ’

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာနေရသည်မှာ ၁၀ရက်ခန့်
ကြာသွားပါပြီ။ ကျွန်မမှာ ရုံးကို စိတ်မပျံ့တပါ တက်နေရသည်။
ကိုကိုကိုလည်း ပြန်လာစေချင်လှပြီ။ သည်ကြားထဲ တိုးတိုး၏
သတင်းက ရုံးတွင် လူပြောများလာပြန်သည်။

‘ဦးသန်းလွင်နဲ့ တိုးတိုးတို့ လဟာပြင်မှ နှစ်ယောက်တည်း
မုန့်စားနေတာ တွေ့ရတယ်’

ရုံးတွင်တော့ ကျွန်မနှင့်တိုးတိုး သိပ်မဆုံမိကြပါ။ တစ်ညနေ
တွင်တော့ ရုံးမှနေပြီး အဆောင်ကို သွားဖြစ်ခဲ့သည်။ တိုးတိုးကို
အခန်းထဲမှာ အဆင်သင့် တွေ့ရလေသည်။

‘ဟေ့ တိုးတိုး တို့နှစ်ယောက် ရုံးမှာဆုံတောင်မဆုံမိကြဘူးနော်’

‘တိုးတိုး ရုံးမတက်တာ ငါးရက်ရှိပြီ’

တိုးတိုးက မျက်နှာ မသာမယာနှင့် ဖြေသည်။ မြမြသင်းက
ကျွန်မကိုမျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြသဖြင့် ကျွန်မဘာမျှ ဆက်မမေးမိတော့။

‘သူ့ကို အလုပ်သွင်းပေးတဲ့လူကြီးနဲ့ လူတွေက သမုတ်ကြ
တာ ရှက်လို့ ရုံးမတတ်တာတဲ့ကွ’

တိုးတိုးအပြင်ထွက်သွားမှ မြေသင်းက ကျွန်မကို ပြောပြသည်။

‘အေး လှိုင်လဲ ကြားတယ်၊ လှိုင်တောင် ဟုတ်များ ဟုတ်နေ
သလားလို့ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ’

‘သူ့ဘက်ကတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုလူကြီးကတော့ မရိုးတာ
အမှန်ပဲ၊ အစကတည်းက မဟန်လို့ သူ့ကိုတောင် အဲဒီအလုပ်
လက်မခံဖို့ ပြောသေးတယ်၊ သူကလဲ အလုပ်ကို သိပ်လိုချင်နေတာနဲ့’

‘အေးပေါ့လေ၊ တို့များ မိန်းကလေးတွေ အလုပ်လုပ်စားရ
တာလဲ မလွယ်ပါဘူး’

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အဆောင်မှထွက်ပြီး အင်းလျား
ကန်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မက လမ်းလျှောက်ရင်း
ကျွန်မတို့ပြဿနာကို ပြောပြမိသည်။

‘ဒီတော့ လှိုင်က အိမ်ပြန်အပ်ပြီး ငွေပြန်ပေးချင်တယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်မြေရယ်၊ ပြီး လှိုင် ရန်ကုန်မှာလဲ မနေချင်တော့
ဘူး၊ စရိတ်က ကြီးတယ် မဟုတ်လား၊ နှစ်ယောက်လုံး ပဲခူးပြောင်း
နေချင်တယ်’

‘ကိုကြည့်သာက ခေါ်လို့ ရပေါ့မလား၊ သူ ဘယ်မှ မပြောင်း
ချင်လို့ ရန်ကုန်မှာ ကပ်နေတာပဲဟာ’

ကျွန်မက သက်ပြင်းချမိသည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ လှိုင်တို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆွေးနွေးရမှာပဲ၊
သူမလိုက်ချင် လှိုင်တစ်ယောက်တည်း ပြန်တော့မယ်’

‘စဉ်းစဉ်းစားစားလဲလုပ်ပါကွာ၊ တော်တော်ကြာ အပျက်
အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေး ထွက်နေပါ့မယ်၊ မင်းတို့ဟာက မချစ်
တာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့’

ကျွန်မသည် အင်းလျားကန်စပ်တွင် ခြေချထိုင်ရင်း ငိုနေမိ
ပါသည်။

‘မြမြရေ အစကလေ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အင်းလျားရောက်
တိုင်း အနာဂါတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ကြည်နူးစရာတွေကို
တွေ့တွေ့ပြီး အမြဲပျော်ခဲ့တယ်၊ ခုများတော့ ဒီနားရောက်ရင်
ကိုယ့်ဘဝမှာ ရည်မှန်းတာတွေ မဖြစ်ခဲ့ပါလားလို့ သတိရပြီး
ငိုချင်တယ်’

မြမြသင်းက ကျွန်မလက်ကလေးများကို ဆုပ်နယ်ပြီး အားပေး
ရှာပါသည်။

‘ကိုကို ပြန်လာပြီနော်၊ ကိုကို သိပ်ပင်ပန်းနေသလားဟင်’
‘လှိုင်ကော သိပ်အားငယ်နေတာပဲလား’
ကိုကိုက ကျွန်မပခုံးလေးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ နဖူးပြင်ကို ညှင်ညှင်
သာသာ နမ်းလိုက်ပါသည်။
‘အားငယ်စရာတွေလဲ မတွေးတော့ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုနဲ့
တော့ ဆွေးနွေးချင်တာလေးတွေ ရှိနေတယ်’
‘ဖြေးဖြေးပေါ့ လှိုင်ရာ၊ ကဲလာ’
ကိုကိုက ကျွန်မကို အိပ်ရာဆီ ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။ ကျွန်မကို
ရင်ခွင်ထဲမှာထား၍ အကြာကြီး ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။
‘ကိုကို’
ကျွန်မက လူးလွန်ပြီး ခေါ်လိုက်စဉ်တွင် ကိုကိုအိပ်ပျော်နေ
ပါပြီ။ ကိုကို့မျက်နှာကို ငေးမောရင်း ကျွန်မရင်တွင် အမည်မဖော်
နိုင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုသာ ခံစားနေရသည်။
နံနက်လင်းလျှင်လင်းချင်း ကျွန်မအိပ်ရာမှထပြီး ဈေးသွား
သည်။ ရုံးပိတ်ရက်မို့ ကိုကို့အတွက် ကိုကို့ကြိုက်မည့် ဟင်းလျာ

များကို ရွေး၍ဝယ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ချက်ပြုတ်
နေသည်ကို ကိုကိုက သဘောကျစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘သိပ္ပံမောင်ဝရေးခွဲတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ကို သတိရမိတယ်’

ကိုကို အိမ်ထောင်သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် အခမ်း
အနားဆုံး ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းဝိုင်းကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်
ပါသည်။

‘ဘာများလဲ ကိုကိုရဲ့’

‘ဆရာကတော်ကြီးက ကျောင်းသူတွေကို ဟင်းချက်သင်တာ
လေ၊ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက် ဟင်းချက်နည်းချည်းပဲ သင်တယ်တဲ့၊ ကြက်
သား ဟင်းချက်နည်းလဲ သင်တတ်ပါတယ်တဲ့၊ ဝယ်မချက်နိုင်လို့
မသင်ရတာတဲ့’

ကျွန်မက ပြုံးပြီး ကိုကိုထမင်းပန်းကန်ထဲကို ဟင်းများ ခပ်
ထည့်ပေးနေမိသည်။ ကိုကို အားပါးတရစားသည်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ
ကြည်နူးမိပါသည်။ ကြည်နူးမှု၏နောက်မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်
ရှိုက်ဖြစ်အောင် ရှိုက်လိုက်မိသေးသည်။

‘လှိုင်တို့ ယူထားတဲ့ငွေ ပြန်ပေးဖို့ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲကိုကို’

ထမင်းစားပြီးလျှင် ကျွန်မပြောချင်တာတွေ ပြောရန် စကား
စလိုက်မိပါသည်။

‘ဘွားမြင့် ဈာပနကတော့ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြလို့ ပြီးသွားပါပြီ။

အကြွေးလဲတင်သွားတယ်၊ ကိုကိုတို့ ဝိုင်းဆပ်ကြမှာပေါ့’

‘ငွေအတွက်တော့ အပင်ပန်းမခံပါနဲ့တော့ ကိုကိုရယ်၊ အိမ်

ပြန်အပ်ပြီး ပြန်ပေးလိုက်ပါ။ နို့မို့ဆိုရင် ကြီးကြီးသူဇာ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကိုကိုတို့က ဘယ်မှာ သွားနေကြမလဲလို့’

ကိုကိုက ကျွန်မကိုကြည့်ရင်း မေးလာပါသည်။ ကိုကိုကိုယ် တိုင်က ငွေအတွက် ပြောမထွက်၍သာ ဖြစ်ရမည်။ ပြန်ပေးလိုပုံ ရပါသည်။

‘လှိုင်တော့ ပဲခူးမှာ ပြန်နေချင်တယ်။ ကိုကိုလဲလိုက်ခဲ့ပေါ့။ အလုပ်ပြောင်းလို့ မရတောင် ထွက်လိုက်ပါလား ကိုကိုရယ်။ ဈေးရောင်းစားရင် ဒီထက်မက ရပါတယ်။ ခုတိုင်းဆိုရင် ကိုကိုလဲ ရာထူး တိုးလာမှာမှ မဟုတ်တာ။ လှိုင်လဲ စာရေးဘဝကတက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ရန်ကုန်လူနေမှုစရိတ်နဲ့ ဒီလိုပဲ လုံးချာပတ်ချာ လည်နေမှာပဲ’

ကိုကိုအံ့ဩသွားပါသည်။ ကျွန်မကိုလည်း မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောနေသည့်အလား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေပါသည်။

‘ကြံကြံဖန်ဖန် လှိုင်ရယ်။ အလုပ်ထွက်ပြီး ဈေးရောင်းစားမယ် ရယ်လို့။ ဈေးရောင်းတော့ကော ဘယ်လောက်ရမှာမို့လဲ။ ခုခေတ် မှာ မှောင်ခိုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်ကိုပစ်ပြီး တောမှာ နေချင်ရတယ်လို့’

‘ကိုကိုကလဲ ပဲခူးက တောမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကို့ရန်ကုန်က ရော ဘယ်လောက်များ ကောင်းလို့လဲ။ ပျော်စရာ ရွှင်စရာ မက်စရာ တွေ ရှိတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မှ မခံစားနိုင်တာ။

အများစုဟာလည်း လှိုင်တို့လိုပါပဲ။ သူများ တိုက်ကြီးနဲ့ နေရပေမယ့် ကိုယ်က တဲသာသာလေးနဲ့ နေရတယ်။ သူများ ကားစီးနေပေမယ့် ကိုယ်က လမ်းလျှောက်နေရတယ်။ သူများက ပေါ်ဆန်းမွှေးတို့ ငကျဲတို့ စားနေပေမယ့်’

‘တော်ပါတော့ လှိုင်ရာ၊ လှိုင် ပြောလိုက်ရင် စိတ်ပျက်စရာ တွေချည်းပဲ။ ကိုယ်ရောက်နေတဲ့ အခြေအနေမှာ စိတ်ချမ်းသာအောင် မနေတတ်ဘူး’

ကိုကိုအနေနှင့် ရန်ကုန်က ခွာဖို့ကို လုံးဝ စိတ်ကူး၍ ရပုံ မပေါ်ပါ။ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေပါသည်။ အလုပ်ထွက်ပြီး လိုက်ခဲ့ ဖို့ကတော့ ဝေးလာဝေး။ ကိုကိုတို့ မျိုးရိုးက အရာရှိ အရာခံမျိုး ပေမို့ အခြားအလုပ်ကိုလည်း အထင်မကြီးတတ်ကြပါပေ။ ကျွန်မ အလိုသာဖြင့် တောမှာခြံဝယ်ပြီး စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးသာ လုပ်နေလိုက်ချင်တော့သည်။ ကိုကိုကတော့ အိမ်အလုပ်ကိုပင် စိတ်မဝင်စားသူမို့ တူရွင်းကိုင်ဖို့ကိုတော့ ယောင်လို့ပင် စိတ်ကူးမည် မဟုတ်ပါ။

‘ကဲဒါဖြင့် ကိုကိုရယ်၊ တကယ့်ပြဿနာက လှိုင်တို့ ဘယ်မှာ နေကြမလဲ’

‘ကိုကိုတို့ အိမ်မှာ နေပါလားလှိုင်ရယ် ဟင်၊ ခုဆို ဘွားမြင့်လဲ မရှိတော့ဘူး၊ အိမ်မှာ ဖေဖေက လွဲရင် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်မယ့် လူတောင် မရှိတော့ဘူး၊ ဖေဖေကလဲအသက်ကြီးပြီ’

ဒါနဲ့ပါဆိုလျှင် ကိုကိုတို့အိမ်မှာ လိုက်နေဖို့ ခေါ်သည်မှာ သုံးခါရှိသွားပါပြီ။ တကယ်တော့ နေလို့မဖြစ်မှန်း ကိုကိုသိပြီးဖြစ် ပါသည်။ ကြံရာမရ၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟုသာ ကျွန်မထင်ပါသည်။

‘မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲကိုကို၊ ကိုကိုတို့အိမ်မှာ နေဖို့ရယ်၊ ပဲခူးမှာ နေဖို့ရယ် ဆိုတာတွေက တကယ့်ပြဿနာမဟုတ် ပါဘူး ကိုကို၊ တကယ် အဖြေရှာရမှာက လှိုင်တို့အိမ်ထောင်လေး ဆက်လက်တည်တံ့နိုင်အောင် ဘယ်လို ဖန်တီးကြမလဲဆိုတာပါ’

‘လှိုင်စကားက နက်နဲလှချည်လား၊ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်တည်း ဆက်နေနိုင်အောင်ဆိုရင် ဒီထက် စပေါ်နည်းနည်းပေးရတဲ့ အိမ်လေး တစ်လုံး ရှာကြတာပေါ့ကွယ်’

ကျွန်မ ခေါင်းကို အသာရမ်းပြမိပါသည်။ သည်ခေတ်မှာ စပေါ်နည်းနည်းနဲ့ အိမ်တစ်ခုလုံးရဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် သာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်ရှင်တွေက တစ်ဦးဆင်းသွားလျှင် နောက် တစ်ဦးဆီမှ ပိုတောင်းဖို့ အသင့်ရှိနေကြသည်။ သူတို့ကိုလည်း အဆိုးမဆိုသာ။ အစစအရာရာ စရိတ်စက တက်နေသည် မဟုတ်လား။ လူတွေကများလာသည်။ တိုးပွားလာသည်။ လူနှင့်အမျှ နေစရာက တိုးလာသည်မှ မဟုတ်ပါဘဲ။ ဝတ်စရာ စားစရာက များလာသည်မှ မဟုတ်ပါဘဲ။ လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးဆုံးကလည်း စားဖို့ နေဖို့ ဝတ်ဖို့။

‘မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ကိုကိုရယ်၊ လှိုင်တို့ အတူနေကြသမျှ ဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်နေရဦးမှပဲ၊ တကယ်တော့ လှိုင်တို့ လက်မထပ်ဘဲ ရည်းစားပဲ ထားနေခဲ့ကြရင် ကောင်းမှာ’

‘ကြည့်စမ်း၊ လှိုင်မှာ ဘယ်လို အတွေးမျိုးတွေ ဝင်နေပြီလဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သတ္တိနည်းတာ လှိုင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေပါရောလား၊ အိမ်ထောင်ရေး အဘိဓမ္မာရှင်မကြီးရဲ့’

‘ပြောတော့ကိုကို ပြောတော့၊ လှိုင်တော့ အားလုံးကို
လက်မြောက် အရှုံးပေးချင်နေပြီ’

ကိုကိုသည် ကျွန်မကို နားမလည်စွာ ကြည့်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်မမျက်လုံးအိမ်တွင်းဝယ် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်းလာပါသည်။
ကိုကိုက ကျွန်မမျက်နှာကို ရင်ခွင်တွင်းသို့ သွင်းကာ သက်ပြင်းကို
ရှိုက်လိုက်ပါသည်။

‘ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်လုံး အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်မယ့်
နည်းလမ်းကို ရှာပါရစေဦး လှိုင်ရယ်’

ရုံးဆင်းချိန်တွင်မှ ကျွန်မ ဈေးဝင်ဝယ်ရသည်။ ၃၈ လမ်းဈေး၊ ဝတ္ထုလစ်ဈေး၊ ကြုံရာဈေးတွင် ဝယ်သည်။ ယနေ့တော့ ၃၈ လမ်းဈေးကို ဝင်ဖြစ်သည်။ ကိုကိုတို့ အိမ်နှင့်နီးသဖြင့် သည်ဈေးတွင် မျက်နှာသိများနှင့် မကြာခဏဆုံရသည်။ သည်ဈေးတွင် ကိုကိုတို့ လမ်းထဲမှ စကားပြောကောင်းသော ဒေါ်မြကြည်နှင့် တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ အလျင်စလို ဈေးဝယ်ရသည်မို့ သာမန်အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မြကြည်ကမူ တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုဟန်ဖြင့် ကျွန်မနောက်က လိုက်လာပါသည်။

‘ဘာတွေ ဝယ်မလို့လဲ တူမ’

‘ဘာဝယ်ရမှန်း မသိပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ ပုဇွန်နည်းနည်းဝယ် ပြီး ဖလံတောင်ဝှေး ကြော်ရ ကောင်းမလားလို့’

‘အေးလေ၊ ညည်းတို့လဲ တော်တော်ကြပ်တည်းသွားမှာပဲနော်’
သူ့စကားက ဆန်းသလိုလိုဖြစ်နေ၍ ကျွန်မ ခေတ္တ ရပ်လိုက်

မိသည်။

‘ရှင်’

‘ဪ ဘေးမြင့်ဆုံးသွားတော့ ဆေးကုရတာရော၊ သင်္ကြပ်
ရတာရော ငွေအတော်ကုန်သွားဆို့၊ သူတို့ကလဲအေ၊ တော်ရုံ
လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အသုဘတောင် ခမ်းခမ်းနားနား ချချင်တာ၊
ကြွားချင်တာက အလွန်ပဲ၊ သေတဲ့လူကလဲ သေပြီးမှဟာကို’

ကျွန်မ ဘာပြောရမည်မသိသေး။ သူ့စကားကို စောင့်နား
ထောင်နေရသည်။

‘ဒါနဲ့ နေဦး၊ ငါနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ငွေက သူတို့က
ဆပ်မှာလား၊ ညည်းတို့က ဆပ်မှာလား’

ကျွန်မ အပြေးအလွှားတွေးလိုက်မိပါသည်။ သည်မိန်းမကြီး
သည် အတိုးကြီးပေး၍ ငွေချေးသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သတိရ
လိုက်သည်။

‘ဝိုင်းဆပ်ရမှာပေါ့လေ၊ အင်း ငွေက ဘယ်လောက်ပါလိမ့်’
ကျွန်မက ရောယောင်၍ မသိမသာ စကားတောက်ကြည့်ရ
ပါသည်။

‘မောင်ကြည်သာ လာယူသွားတာပဲလေ၊ တစ်ထောင်ရယ်ပေါ့’

‘ဪ ဟုတ်လား၊ ကိုကိုက ငွေချေးရတယ်သာ ပြောတယ်၊
ဘယ်လောက်လို့ မပြောလို့ပါ၊ ကျွန်မ ကျွန်မ သွားဦးမယ်နော်’

‘အေး အေး’

ကျွန်မသည် ဈေးကိုပင် ဖြောင့်အောင် မဝယ်နိုင်တော့ဘဲ
အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုကိုပြန်မရောက်သေးပါ။ ခုတလော
ကိုကိုကလည်း ငေးငေးငိုင်ငိုင်ရှိလှသည်။ ကျွန်မ မသိအောင်
ပြဿနာတွေကို တစ်ယောက်တည်း ဖြေရှင်းနေပြီ ထင်ပါသည်။
ငွေကို အားလုံးသဘောတူချေးသည်လား၊ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း

အနေနှင့် ချေးသည်လားမသိ။ သည်မိန်းမကြီးက အတိုးယူတာ ကလည်း များပါဘိ။ တစ်ရာကို တစ်ဆယ်တိုးဆိုလား။ ကျွန်မ ကိုကိုကိုလည်း ဖွင့်မမေးရက်တော့ပါ။ တတ်နိုင်လျှင် ကျွန်မလည်း ကိုကို မသိအောင် ကိုကိုပြဿနာကို ရှင်းပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

ကိုကိုမှာ အကြွေးတစ်ထောင်တင်နေပါပြီ။ သည်အကြွေးကို ဘယ်လိုဆပ်မှာပါလိမ့်။ ကျွန်မကို ဖြည်းဖြည်းမှ ဖွင့်ပြော၍ လခထဲက ဆပ်မည်လား။ တစ်လတစ်လ အကြွေးသာ ဖွဲ့ဆပ်နေလျှင် လခထုတ် ပြီးသည်နှင့် လက်ထဲတွင် တစ်ပြားမှ ကျန်မည်မထင်။ ကျွန်မမှာလည်း ရောင်းစရာ ရွှေတိုရွှေစက ကုန်သလောက်ရှိပြီ။ အဝတ်အသစ် ဝယ် ချင်တိုင်း အဟောင်းတွေကို ချ၍ချ၍ ရောင်းရသဖြင့် အဝတ်ဟောင်းပင် ရောင်းစရာမရှိ။ နောက်ဆုံး နို့ဆီခွက်ဘူးခွံပင် မကျန်တော့ပါချေ။

ကိုကိုတွင် ကျွန်မမသိသော အခက်အခဲတွေ ရှိနေသည်လား ဟု ကျွန်မသည် ကိုကိုအိပ်ပျော်နေစဉ် ကိုကို ကိုယ်နှင့်မကွာ ကိုင် ဆောင်လေ့ရှိသော ဒိုင်ယာရီလေးကို ခိုးဖတ်လိုက်ပါသည်။ ဒိုင်ယာရီ ထဲတွင်တော့ ထူးထူးခြားခြား ရေးမှတ်ထားသည်ကို မတွေ့ရ။ ရုံးမှ ငွေစုငွေချေးအသင်းတွင် ငွေချေးရန် ရေးဖြည့်ထားသည့် လျှောက် လွှာကို တွေ့ရသည်။ ချေးယူမည့်ငွေက ၉၀၀ ကျပ်။ ဆပ်မည့်လက ၁၀ လ။

ကျွန်မသည် သက်ပြင်းကိုသာ တွင်တွင်ချမိပါသည်။ ကိုကိုကို လည်း စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာမျှမမေးချင်တော့။ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ် ရန်သာ စဉ်းစားနေမိသည်။

နောက်ဆုံး ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုကိုကို ရင်ဆိုင်လိုက် ပါသည်။

‘ဒီမှာ ကိုကို၊ လှိုင် ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင် ပါဦး၊ လှိုင်တို့ အိမ်ခန်းကို ပြန်အပ်လိုက်ရအောင်၊ ပြန်ရမယ့်စပေါ် ငွေကို ဆပ်စရာရှိတာဆပ်ပြီး အဲ ကြီးကြီးသူဇာတို့ကိုပေးပြီး လှိုင် တို့ ငွေပြန်စုကြမယ်လေ၊ ငွေစုပြီးမှ နောက်ထပ် အိမ်ရှာကြတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘အိမ်ပြန်အပ်ပြီး ဘယ်မှာ သွားနေကြမလဲ’

ကျွန်မက ကိုကို့မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ရယ်ကာ ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဒီလိုလေ ကိုကိုရဲ့၊ အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်ရတာပေါ့၊ လှိုင်က မေမေတို့ဆီ ခဏပြန်နေ၊ ကိုကိုကလဲ ကိုကိုတို့အိမ် ပြန်နေ၊ ဒီကြားထဲမှာ ငွေကို စုထား၊ မကောင်းဘူးလား ဟင်၊ ပြီးတော့ ကိုကို’

‘ဆိုစမ်းပါဦး၊ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ’

‘ဟိုလေ လှိုင် လှိုင်၊ ပဲခူးကို အလုပ်ပြောင်းဖို့ တင်ထားတယ်’ ကိုကိုကကျွန်မကို ရီဝေစွာ ကြည့်နေပါသည်။

‘လှိုင် ကိုကိုကို ပစ်သွားတော့မလို့လား’

ကျွန်မက ကမန်းကတန်းထကာ ကိုကို့လက်မောင်းများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပါသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ဒီနည်းပဲရှိလို့ ဒီနည်းပဲကြံရတာ ပါ၊ ခုလဲ လှိုင်တို့ သမီးလေးကို ပစ်ထားရတာပဲ၊ ကိုကို့မှာ ဒီထက် ကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းရှိရင် ပြောပါ ကိုကို’

ကိုကို တွေဝေသွားပါသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပစ်လွဲကာ မျက်နှာကျက်ဆီသို့ ငေးနေပါသည်။ ငွေအတွက် အိမ်ထောင်အတွက်

ကိုကို သောကရောက်နေရသည်ကို မကြည့်လိုတော့ပါ။ ကိုကိုသာ သူ့အိမ်မှာပြန်နေလျှင် ကိုကိုတို့ မိသားစု အတော်အဆင်ပြေသွား ပါမည်။ ကိုကိုတို့မှာ ဟန်သာရှိ၍ လက်ထဲတွင် ငွေတစ်ပြားမှမရှိ။ အစ်ကိုကြီး ကိုထွန်းသာတို့ကလည်း မထောက်ပံ့နိုင်တော့။ ဖေဖေ ပင်စင်လစာကလည်း မဖြစ်လောက်။ ကိုကိုသာ တာဝန်ကို မျှယူ လျှင် ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာပါလိမ့်မည်။ အိမ်စပေါ်ငွေ ပြန်ရလျှင် အကြွေးဆပ်ဖို့သာ ရှိသည်။ ကြီးကြီး သူဇာတို့အတွက်လည်း မဟုတ်တော့။ ငွေက ကုန်ပြီးနှင့်ပြီ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲမဖြုတ်ဘဲ ဖြစ်သမျှကိုရင်ဆိုင် ကြပါစို့ဆိုရင်ကော။ အကြွေးဆပ်ရမည့်ငွေနှင့် ကုန်ကျစရိတ် အထွေထွေကိုနုတ်လိုက်လျှင် စားဖို့ပင် ကျန်မည်မထင်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ စိတ်ညစ်ရတာနှင့်ပင် အသက်တိုရောမည်။ ပျော်စရာလည်း ရှာတွေ့မည်မထင်။ ရန်ဖြစ်ပြီးမှ လမ်းခွဲရတာနှင့်စာလျှင် ချစ်လျက်နှင့် မလွဲသာလို့ ခွဲရတာကမှ တော်ဦးမည်။

ကျွန်မသည် အိပ်မပျော်ဘဲနှင့် ကြိုးစား၍ မျက်စိမှိတ်ထား သော ကိုကိုဘေးမှနေ၍ သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်ကာ မျက်ရည်မကျ အောင် ငိုနေမိပါသည်။

‘မနီနီလှိုင် ခွင့်တစ်လယူမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်၊ ကျွန်မမေမေ နေမကောင်းလို့ပါ၊ ပဲခူးက
လူကြုံနဲ့ ခေါ်လိုက်လို့ပါ’

‘သံကြိုးစာ ပြနိုင်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ လုပ်သက်ခွင့်က
သုံး လေးရက်တော့ ကြိုတင်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် လုပ်ပေးလိုက်ပါ
မယ်လေ’

‘ကျေးဇူးပါပဲ ဦးလေးရယ်’

ကျွန်မ ခွင့်စာတင်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်တွင်
ကိုကိုမသိအောင် တိတ်တဆိတ် ပြင်ဆင်ထားသော အဝတ်အစား
များကို ယူသည်။ ကိုကိုအတွက် အသင့်ရေးထားသောစာကို
စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားကာ ဘူတာရုံသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ သည်
တစ်ခါတော့ ကျွန်မနေထိုင်ခဲ့ရာ အိမ်ကလေးကို ငဲ့စောင်း၍မျှ
လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ မျက်ရည်လည်း မကျတော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ
တော့ နာနေသည်။

ကိုကိုရယ်

အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အချစ်နဲ့ထူထောင်ရင် ပြည့်စုံ
ပြီလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ စိတ်ကူးယဉ်နဲ့
လက်တွေ့ဘဝဟာ တစ်ခြားစီပါပဲ။

လှိုင်တို့ ချစ်ခဲ့ကြတုန်းက ဆီပြဿနာ ဆန်ပြဿနာ
တွေ မတွေးခဲ့မိဘူး။ နေစရာဆိုတာ ရှာရင် တွေ့မှာပဲလို့
လွယ်လွယ်ပဲ ထင်ခဲ့တယ်။ တကယ့်တကယ်ကျမှ နေဖို့
စားဖို့ဆိုတာ အချစ်ထက် ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာတွေပါလား
ဆိုတာ သိခဲ့ရပြီ။

ဒီလိုပဲ လူ့လောကဓမ္မတာ အိမ်ထောင်ပြုကြတာ
မဆန်းပါဘူး။ အိမ်ထောင်ရှင်တွေမှ ကမ္ဘာနဲ့အဝန်းပါ။
စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းကြတာလဲ ကမ္ဘာနဲ့ အဝန်းပါ။
ဒီဒဏ်တွေကို မခံနိုင်လို့သာ အိမ်ထောင်ကွဲကြစတမ်းဆိုရင်
ခက်ရချည်ရဲ့။

ဒါပေမယ့် ကိုကိုရေ

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လူတွေဟာ ဒေါသထန်နေကြတယ်။
ကိုယ်ချင်းစာတရားတွေ ခေါင်းပါးနေကြတယ်။ ညှာတာ
စိတ်တွေ ကင်းမဲ့နေကြတယ်။ မိမိတစ်ဝမ်းတစ်ခါးဖို့အတွက်
ခြေထောက် တစ်နေရာစာ ရပ်ရဖို့အတွက် ဆိုရင် တစ်ဖက်
လူကို အခွင့်အရေး နည်းနည်းလေးမှ မပေးနိုင်ကြဘူး။

ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးတွေဟာ လူတွေရဲ့ရင်မှာ တစ်စတစ်စ
ကြီးထွားနေကြပြီ။ ကိုယ်ကျင့်လည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတောင်
မလွဲမရှောင်သာ လွှမ်းမိုးစ ပြုနေကြပြီ။ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ရမယ့်

မိသားစု အပေါ်မှာပါ ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်လာပြီဆိုရင် တော့ လူတွေဟာ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်ဦးတည်း ရပ်တည် နေတာကမှ ကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြလွန်းလို့ အတူ နေခဲ့ကြတဲ့ လှိုင်တို့နှစ်ယောက်မှာ ချစ်တင်းစကားဆိုနေကြ ရမယ့်အစား နေ့စဉ် စားဝတ်နေရေး ပြဿနာတွေအကြောင်းပဲ စဉ်းစားပြောဆိုနေခဲ့ကြရတယ်။

အိမ်ထောင်သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး ကိုကိုအတွက် ရော လှိုင်အတွက်ပါ ကြည်နူးစရာဆိုလို့ တစ်ကွက်ကလေးမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။

လှိုင်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်လေးကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကျား ကန်ခဲ့ကြပြီးပါပြီ။ ခုတော့ လှိုင်မှာ အင်အား မရှိတော့ပါဘူး၊ ခြေကုန်လက်ပမ်း ကျနေပါပြီ၊ ဒီတော့ လှိုင် လက်မြောက် အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ၊ စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့သူရယ်လို့ လှိုင်ကို သတ်မှတ်ရင်လဲ ခံရမှာပါပဲ။

ကိုကိုကို လှိုင် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါတယ်။
လှိုင်တော့ သမီးလေးနဲ့ အတူ

ကိုကိုရဲ့
လှိုင်

ရထားဥဩသံက ကျွန်မရင်ထဲအထိ ပဲ့တင်သံ ခတ်သွားပါ သည်။ ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံက ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပါ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုတစ်ယောက် ကျွန်မဆီ ပြေးလာနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

‘လှိုင် လှိုင်’

အို ကိုကိုပါလား။ တကယ့်ကို ကိုကိုပါပဲ။ ကျွန်မထင်နေခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်မဘေးမှ ပြတင်းပေါက်နားတွင် ကိုကိုရောက်နေပါပကော။

‘ကိုကို လှိုင် သွားမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိ’

ကိုကို့မျက်နှာတွင် ချွေးပြန်နေပါသည်။ ကိုကိုက အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှုလိုက်ရှာပါသည်။

‘လှိုင် ရုံးကို ကိုကို ဖုန်းဆက်မိတယ်။ ဒီတော့ လှိုင်ခွင့်တင်ပြီး အိမ်ပြန်သွားတယ်ဆိုတာနဲ့ နေများမကောင်းလို့လားလို့ အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ လှိုင်စာကိုတွေ့ရော’

ကျွန်မသည် စိတ်ထဲမှ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ထားမိပါသည်။

‘လှိုင်ရယ် ကိုကို ဘာလုပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး’

ကိုကိုသည် ရထားပေါ်ပဲ တက်လာတော့မလိုလို၊ ကျွန်မကိုပဲ ဆွဲခေါ်တော့ မလိုလိုနှင့် ဗျာများနေပါသည်။ ကျွန်မမှာ မလှုပ်မယှက် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် မြဲမြံမြဲမြံကြီး ထိုင်နေပါသည်။ သည်နေရာမှ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုမှ ကြွ၍ရမည်ပင် မထင်ပါ။

‘အေးပါလေ၊ လှိုင်ကို ကိုကို တားလို့လဲ မရတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လှိုင်ရယ်၊ လှိုင် စိတ်ပြေလက်ပျောက်နေပြီး ပြန်လာခဲ့ပါ။ လှိုင်စာထဲကလိုတော့’

ကျွန်မသည် စကားတစ်ခွန်းကို ကြိုးစား၍ ပြောလိုက်ရပါသည်။

‘ဒီလကုန်ရင် လှိုင်တို့အိမ်ကို ပြန်ယူဖို့ အိမ်ရှင်ကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ။

နောက်ငှားမယ့် လူကတောင် အိမ်ကို လာကြည့်ပြီး စရံငွေပေးသွားပြီလေ’

‘အို လှိုင်ရယ်’

‘ကိုကိုအခက်အခဲတွေကို လှိုင်သိတယ်ကိုကို၊ လှိုင်လဲဝိုင်းပြီး
မဖြေရှင်းပေးတတ်ဘူး၊ လှိုင်တတ်နိုင်တာ ဒီနည်းပဲရှိ’

ဒုတိယအကြိမ် ရထားက ဥဩဆွဲလိုက်ပါသည်။ ဘီများ
ကလည်း တစတစရွေ့ရှားစပြုနေပါပြီ။ ကိုကိုသည် ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း
နှင့် ကြက်သေသေကာ ရပ်နေပါသည်။ ကိုကို့မျက်လုံးအစုံတွင်
မျက်ရည်တွေဝဲလျက်။

အငိုလွယ်သော ကျွန်မသည် မျက်ရည်မကျတော့ပါ။ ကိုကို့
အသွင် ဝိုးဝါး ပျောက်ကွယ်စပြုမှ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါမှ မျက်စိထဲတွင် အသွင်အမျိုးမျိုးကို ပြုံးပြုံးပြက်
ပြက် မြင်နေရသည်။ အသံအမျိုးမျိုးကို ဝိုးတိုးဝါးတား ကြားနေရသည်။
ခေါင်းထဲတွင် ရီဝေလာပါသည်။

ကိုကို၏ မျက်ရည်ဝဲသော မျက်နှာ၊
ကြည်မေဦး၏ ဝင့်ထယ်သော အပြုံး၊
တိုးတိုး၏ နွမ်းလျသော အသွင်၊
သီတာနွယ်၏ မထေမဲ့မြင် ရယ်သံလေး၊
ထွေးထွေး၏ ကြေကွဲသော ရှိုက်သံသဲ့သဲ့။

နောက်ဆက်တွဲ

ဝတ္ထုရှည်ဆုအဖွဲ့ငယ်၏ မှတ်ချက်

မိုးမိုး(အင်းလျား)ရေးသော ‘ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး’ဝတ္ထုရှည်သည် နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ ဆွေရေးမျိုးရေးကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေဖြစ်ရသော လူငယ်ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၏ ဘဝကို ပီပြင်အောင် သရုပ်ဖော် ဖွဲ့ဆိုနိုင်သည်။ ဘဝအခြေအနေအရ ချို့တဲ့၍ မဖြစ်မနေ ရင်ဆိုင်ရန်ကန်မည်ဟူသော အပြုသဘော အားနည်းသော်လည်း နဂိုအခြေအနေမှန်ကို သရုပ်ပေါ်အောင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိသည်။ အရေးအသား ပြေပြစ်ကောင်းမွန်၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆကြပါသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်
အမျိုးသားစာပေဆုရသူများကိုယ်စား
စာရေးဆရာမ မိုးမိုး(အင်းလျား)၏
ပြန်ကြားချက်
[၃၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၇၅]

ဆုနှင်းသဘင်ပွဲကို ရောက်ရှိလာကြတဲ့ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ၊ စာပေ
ပညာရှင်များနဲ့ စာပေဝါသနာရှင်များကို လေးစားလှိုက်လှဲစွာ နှုတ်ခွန်း
ဆက် ဂါရဝပြုအပ်ပါတယ်ရှင်။

ဆုရရှိသူများရဲ့ကိုယ်စား ဒီစင်မြင့်ပေါ်ကနေ ခုလို ပြန်ကြားခွင့်
ရတဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးမိပါတယ်။

ယခုလို အခွင့်ကြုံတဲ့အခါ ကျွန်မပြောချင်တဲ့ အချက်ကလေး
တချို့ကို ပြောခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်။ ယနေ့ကာလမှာ စာအုပ်
ဈေးနှုန်းတွေ ခေါင်ခိုက်နေကြလို့ စာပေဝါသနာရှင်များ အနေနဲ့
စာအုပ်တွေကို ယခင်ကလို စိတ်နှိုက်နှိုင်း ဝယ်မဖတ်နိုင်ကြတော့ပါဘူး။
မဝယ်နိုင်တဲ့အခါမှာ ငှားရမ်းဖတ်ရှုနိုင်မယ့် စာအုပ်အငှားဆိုင်တွေ၊
စာကြည့်တိုက်တွေဘက်ကို လှည့်ရပါတယ်။ စာအုပ်အငှားဆိုင်တွေ
ဟာ များသောအားဖြင့် လူကြိုက်များ၊ အငှားများတဲ့ စာအုပ်တွေ
လောက်ပဲ တင်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါဟာလဲ သူ့စီးပွားရေးအခြေအနေ

၂၃၅

အရ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ရတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် စာကောင်းပေကောင်း ဖတ်ချင်တဲ့သူ၊ ဝတ္ထုမဟုတ်တဲ့ သုတစာပေတို့၊ ရှေးစာဟောင်းပေဟောင်းတို့ ဖတ်ချင်တဲ့သူများကျတော့ အငှားဆိုင်တွေကို အားမကိုးနိုင်ပါဘူး။ သူ့အဖို့ အားကိုးလောက်တာ စာကြည့်တိုက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကနေ့ မြန်မာပြည်မှာ စာကြည့်တိုက်အရေအတွက် နည်းပါးနေပါတယ်။ ရှိတဲ့စာကြည့်တိုက်တွေဟာလဲ သိပ်ပြီးကျေနပ်လောက်ဖွယ် မရှိပါဘူး။ အဲဒီတော့ နိုင်ငံအနှံ့ အားကိုးလောက်တဲ့ စာကြည့်တိုက်များ စနစ်တကျ တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်ရေးကိုလဲ လုပ်သားပြည်သူတွေနဲ့ နိုင်ငံတော်အစိုးရက ကြိုးစားပြီး ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။

ယနေ့ ပုဂ္ဂလိကစာအုပ်ထုတ်ဝေရေးသမားတွေဟာ သူတို့မှာ အမြတ်အစွန်း များများရကြရလေအောင် အများကြိုက်မယ့် စာအုပ်တွေကိုပဲ ရွေးပြီး ထုတ်ဝေနေကြပါတယ်။ စာဖတ်သူတွေအတွက် ပိုမိုတန်ဖိုးရှိမယ့် အနှစ်သာရပြည့်တဲ့ စာပေတွေ ဖတ်လာရလေအောင် တစ်ဘက်ကနေပြီး စာကောင်းပေကောင်းတွေကို အင်နဲ့အားနဲ့ ထုတ်ဝေဖို့ လိုပါတယ်။ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေက ပြဋ္ဌာန်းထားသော မိမိနိုင်ငံတော်ရဲ့ အချုပ်အခြာအာဏာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မယ့် စာမျိုးတွေ၊ တိုင်းရင်းသားလူမျိုး အချင်းချင်း သွေးစည်းညီညွတ်ရေး အထောက်အကူပြုမယ့် စာမျိုးတွေ၊ ပြည်သူတွေ ကိုယ်ကျင့်တရား မြင့်မားကောင်းမွန်လာမယ့် စာမျိုးတွေ၊ အများပြည်သူရဲ့ အေးချမ်းသာယာမှုကို ရှေ့ရှုတဲ့ စာမျိုးတွေ များများရေးထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဒီတာဝန်ကို ထမ်းရွက်နိုင်မယ့်သူဟာ စာပေဗိမာန်အဖွဲ့ကြီးသာ ဖြစ်တယ်လို့ မြင်ပါတယ်။ စာပေဗိမာန်အနေနဲ့ စာဖတ်သူအတွက် တကယ်အကျိုးရှိမယ့် စာမူကောင်းများကို ယခုထက်ပိုမိုတိုးချဲ့ပြီး အင်နဲ့အားနဲ့ ထုတ်ဝေသင့်ပါတယ်။ ပုံနှိပ်မှုနဲ့ ဖြန့်ချိရောင်းချမှုမှာလဲ

နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ လုပ်ငန်းပုံစံကျကျဖြစ်အောင် ကြိုးစားသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ယနေ့ မြန်မာစာပေနယ်မှာ စာဖတ်သူတွေ၊ စာပေဝါသနာ ရှင်တွေ တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးပွားလာလို့ စာရေးသူများ၊ စာပေပညာ ရှင်များအတွက် အားတက်စရာဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာတွေမှာလဲ ထုတ်ဝေခွင့်ပြဿနာ၊ စက္ကူပြဿနာတွေကြားက စာအုပ်ဖြစ်မြောက် လာအောင် အားသွန်ခွန်စိုက် ရေးထုတ်နေကြပါတယ်။ အဲဒီလို ရေးထုတ်နေကြတဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ရသစုံ၊ လိုင်းစုံ ပါဝင်နေတာ မို့ စာဖတ်သူတွေအတွက် အကျိုးရှိတာတွေ ပါသလို အကျိုးမရှိတာ တွေလဲ ပါလာပါတယ်။ စာဖတ်သူအနေနဲ့ မိမိနှစ်သက်ရာ စာအမျိုး အစားကို ရွေးချယ်ဖတ်ရှုနိုင်ခွင့်ရှိသလို စာရေးသူအနေနဲ့လဲ မိမိ အားသန်ရာ ရေးနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒီလိုရေးကြတဲ့အခါမှာ စာဖတ်သူ တွေအတွက် တကယ်အကျိုး ရှိ မရှိ ဆိုတာ မိမိကိုယ်ကို ဝေဖန် ဆန်းစစ်ရုံကလွဲလို့ အခြားနည်းလမ်း မရှိပါဘူး။

ကျွန်မတို့အနေနဲ့ နေ့စဉ်ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့နေရတဲ့ လူမှုကိစ္စ၊ လူ့ဘဝ အကြောင်းအရာလေးတွေဟာ ကျွန်မတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြဲရှိနေပါတယ်။ ဒီအကြောင်းအရာလေးတွေဟာ ကျွန်မတို့ အစွမ်း ရှိလျှင် ရှိသလောက် ရေးမကုန်နိုင်အောင် များပြားလှပါတယ်။ ဒီ အကြောင်းအရာလေးတွေကို အခြေတည်ပြီး ရေးခဲ့လို့ ကျွန်မအနေနဲ့ ခုလို ပြည်သူ့ရဲ့ အားပေးချီးမြှင့်မှုကို ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရှေ့ ကိုလဲ ဆက်လက်ပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့ လူမှုဝန်းကျင်က အဖြစ်အပျက် ကလေးတွေကို အခြေတည်ပြီး အစွမ်းရှိသမျှ ရေးဖွဲ့သွားဖို့ ကျွန်မ မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောကြားရင်း နိဂုံး ချုပ်ခဲ့ပါရစေရှင်။

**ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး
သို့မဟုတ်
မြို့ပြမီးအိမ်**

ခေတ်ပေါ် မြန်မာဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ အဲဒီ‘ပျောက်သောလမ်း
မှာ စမ်းတဝါး’ရဲ့ ခမ်းနားတဲ့ရိုးသားမှုများဟာ ကမ္ဘာရဲ့အရှေ့ဖျားဆီက
နေခြည်နဲ့ နှင်းစက်တို့ ဖျန်းပက်ရာ ဂျပန်ပရိသတ်များကြားမှာပါ
မြို့ပြအာရုံရင်ခုံစေမှု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ စာရေးဆရာမ မိုးမိုး(အင်းလျား)
ရဲ့ ‘ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး’ ဂျပန်ဘာသာပြန် စာအုပ်နဲ့
ပတ်သက်လို့ ဂျပန်နိုင်ငံ တိုယိုတာဖောင်ဒေးရှင်း စာပေဝေဖန်ချက်
အခန်းမှာ အခုလို ကြိုဆိုထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

‘မိုးမိုး(အင်းလျား)ဟာ ကနေ့မြန်မာစာပေလောကမှာ လူသိ
များ ထင်ရှားတဲ့ အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့
ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်တဲ့ ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး
အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုရှည်ဆု ရရှိခဲ့တယ်။

ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး ဝတ္ထုဟာ ရန်ကုန်မြို့က
အသစ်စက်စက် အိမ်ထောင်တည်ကာစ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ဘဝကို ရက်ဖွဲ့
ထားခြင်းပဲဖြစ်တယ်။ ဒီဝတ္ထုမှာ စာရေးဆရာမ မိုးမိုးဟာ ဇနီးသည်
တစ်ဦးရဲ့အမြင် ခံစားမှုဘက်ကနေ တင်ပြထားတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီး

နဲ့ သူ့ခင်ပွန်းလင်သည်ရဲ့ ဆွေမျိုးတို့အကြား လူမှုပဋိပက္ခတရား၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝတုန်းက တစ်ဆောင်တည်း အတူနေခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သူမရဲ့ ဆက်ဆံယှက်နွယ်မှုတွေ၊ နောက် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ ငှားရမ်းနေထိုင်တဲ့ အိမ်ကလေးမှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ လူမှု ဖိစီးမှုတွေကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်းမှုတွေကို တင်ပြထားပါတယ်။

အဲဒါကတော့ ‘ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး’ ဝတ္ထုနဲ့ ပတ်သက်လို့ တိုယိုတာဖောင်ဒေးရှင်း စာပေဝေဖန်ရေးအခန်းက ကြိုဆိုတင်ပြထားတဲ့အသံပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မိုးမိုး(အင်းလျား)ရဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ဂျပန်ဘာသာပြန်ဆိုပေးသူ ကတော့ မြန်မာစာပေကို သုတေသနပြုနေတဲ့ ရာဆုကို ဒိုဘာရီ **Yasuko Dobashi** ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ‘ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး’ ဝတ္ထုအပေါ် ရာဆုကိုရဲ့ အမှတ်ရချက်များကတော့ ဒီလိုပါ။

‘မိုးမိုး(အင်းလျား)ဟာ သာမန်မြန်မာပြည်သူများ အထူးသဖြင့် တော့ မိန်းမများအကြောင်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဖွဲ့ရေးတတ်တဲ့ စာရေး ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်စုရဲ့ ဘဝသနစ်ကို ခြယ်မှုန်းပြရာမှာ သူမဟာ မိန်းမတစ်ဦးစီရဲ့ ပုဂ္ဂလိက စရိုက်များကို ပီပြင်အောင် ခြယ်ပြထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူမဟာ အဆောင်နေ ကျောင်းသူတွေရဲ့ ဒီစရိုက်ကို သူမရဲ့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဘဝ ကာလများက အတွေ့အကြုံနဲ့ ခံစားမှုများအပေါ် မှာ အခြေတည်ကာ ဖွဲ့ရက်နိုင်ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၆၀ လွန် နှစ်များ အလယ်ပိုင်းကာလတစ်ခုမှာ ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာနဲ့သိပ္ပံတက္ကသိုလ် မှာ ကျောင်းသူဘဝနဲ့ တက်ရောက်နေထိုင်ခဲ့စဉ်က မိုးမိုး(အင်းလျား) ဟာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အင်းလျားဆောင်မှာ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အင်းလျားကန်နှင့် အင်းလျားဆောင်ကို တွယ်တာလွမ်းမောမှုရှိတဲ့ မိုးမိုးဟာ သူမရဲ့ စာရေးဆရာကလောင်အမည်နောက်မှာ (အင်းလျား) ဆိုတဲ့ အနွတ္တသညာကို ထည့်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မကိုယ်နှိုက်ကလဲ အဲဒီအင်းလျားဆောင်မှာ တစ်နှစ်နေခဲ့ဖူး ပါသေးတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မဟာ မြန်မာအမျိုးသမီး အတော်များများ နဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ရပါတယ်။ အင်းလျားဆောင်ဟာ စရိုက်အသီးသီး ရှိ ကြတဲ့ အမျိုးသမီးများရဲ့ ကျောင်းသူဆောင် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိသားစုတွေက မွေးဖွားလာတဲ့ ကျောင်းသူ သမီးပျိုတွေ ရှိသလို တရုတ်ကပြား အမျိုးသမီးကလေးများကိုလဲ တွေ့ရတယ်။ ဟို မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားက တောမြို့ကလေးမှာ ခင်ပွန်းလင်သည်နဲ့ ကလေးများကို ချန်ခဲ့ပြီး ပညာလာရောက် ဆည်းပူးနေတဲ့ အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုလဲ တွေ့ရရဲ့။

အဲဒီ ၁၉၆၀ လွန်နှစ်များဆီက ဂျပန်အမျိုးသမီးများနဲ့ ယှဉ် လိုက်တဲ့အခါ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေရဲ့ လူမှုရေးခွင်မှာ မြင့်မားတဲ့ အနေအထားကရှိနေပုံကိုလဲ ကျွန်မ အံ့ဩခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန် ကတည်းက မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ လုပ်ငန်းဌာနအသီးသီးရဲ့ စီမံ ခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်မှု အသီးသီးမှာ အတော် နေရာရထားကြပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ အများအပြားနဲ့ အမျိုးသမီးပါမောက္ခ အတော် များများကိုလဲ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်မတွေနဲ့ သားသည် မိခင်တွေ ကျောင်းတက်နေကြတာ မနည်းလှပါဘူး။ ပြောရရင်တော့ မိန်းမဆိုတာ အိမ်ထဲမှာသာ အောင်းနေရမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆ မြန်မာပြည်မှာ လက်တွေ့မျက်တွေ့ မမြင်ခဲ့ရပါဘူး။ မြန်မာအမျိုး သမီးတွေဟာ ပြင်ပကမ္ဘာလောကထဲမှာ သွားလာရုန်းကန်နေကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တချို့နိုင်ငံခြားသားတွေက ဒါကို ဗြိတိသျှ လွမ်းမိုး သွားခဲ့တဲ့ အရိပ်ဩဇာအဖြစ် လွဲမှားစွာ ဖော်ပြချင်တတ်ကြတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ အစဉ်အလာအရ မြန်မာ့လေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေများကိုယ်နှိုက်က အမျိုးသမီးနဲ့ အမျိုးသားများကို တန်းတူညီတူ အခွင့်အရေးပေးထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ပျောက်သောလမ်းမှာစမ်းတဝါး ဝတ္ထုကို သာမန်အားဖြင့် ဖတ်ကြည့်သူအဖို့တော့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝ ထူထောင်ရေးမှာ အား

နည်းအရေးနိမ့်နေခဲ့ရတဲ့ ပညာတတ် မြန်မာအမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးရဲ့ ဇာတ်လမ်းစဉ်လို့ ထင်စရာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်တဲ့ အခါမှာမှ ဒီဝတ္ထုဟာ မြန်မာအမျိုးသမီးထုရဲ့ ဘဝ ထူထောင်ရေးတိုက်ပွဲမှာ ဇွဲနဲ့ပဲကြီးမှုနဲ့ ထူထည်ကြီးမားလှတဲ့ ခွန်အား ကို အနုပညာသွေးသားနဲ့ ခံစားရေးဖွဲ့ထားမှန်းကို မြင်ကြည့်နိုင်ကြ ပါလိမ့်မယ်။’

ဘာသာပြန်သူ ယာဆုကိုရဲ့ ပျိုမြစ်သစ်လွင်တဲ့ ဝေဖန်ရေး အမြင်ကို နားဆင်ပြီးတဲ့နောက် မိုးမိုး(အင်းလျား)ရဲ့ ‘ပျောက်သော လမ်းမှာ စမ်းတဝါး’နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဂျပန်စာဖတ်သူတစ်ဦးရဲ့ ရင်ခုန်မှုကို အခုလို နားဆင်ကြရအောင်ပါ။ အဲ အဲဒီ ဂျပန် စာဖတ် ပရိသတ်တစ်ဦးကတော့ ချီဟာယူ တာကီနာကာ ‘Chiharu Takenaka’ ဆိုတဲ့ သုတေသီတစ်ဦးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

‘အာရှတိုက်သူတွေရဲ့ဘဝဟာ အစွန်းတရားနှစ်ပါးမှာ ခိုလှုံ ကိန်းဝပ်နေလေ့ရှိပါတယ်။ ပထမအစွန်းက အမျိုးသမီးတွေကတော့ လူမှုစီးပွားအာဏာကို ဘဝမှာ အပြည့်အဝရရှိထားတဲ့ ဘုရင်မသဖွယ် အမျိုးသမီးများပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယအစွန်းအနေအထားက အမျိုး သမီးတွေကတော့ ကျေးလက်နဲ့ မြို့ပြတွေက ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို တန်ဆာခံ သားကောင်အနေအထား အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းကန်ဇရပ်မှာ တောင်းရမ်းနေရတဲ့ မိခင်နဲ့ ကလေးငယ်တွေ၊ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ရောင်းချပြီး ဘဝဝမ်းကျောင်းနေရသူတွေ၊ ဈေးဆိုင် တွေမှာ၊ ဟိုတယ်တွေမှာ ကျွန်ခိုင်းစနစ်လို ယန္တရားထဲ ဘဝကိုမြှုပ် ပြီး နေရတဲ့ မိန်းမသားတွေပဲ ဆိုပါတော့။ အဲ အဲဒီအစွန်းတရား အနေအထားရဲ့ ဆွဲငင်အားကကင်းဝေးရာ အလယ်အလတ်တန်းလွှာ က အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ကြီးမားတဲ့ အင်အားကိုလည်း ချန်ခဲ့လို့ မရပါဘူး။ ယောက်ျား မိန်းမ မဟု တန်းတူညီတူဖြစ်ရေးဆိုတဲ့ အနောက်တိုင်းဩဇာရနဲ့ မကင်းတဲ့ ဒီအလယ်အလတ်တန်းလွှာ

အမျိုးသမီးတွေဟာ မြို့ပြဘဝ ဖြစ်ထွန်းလာမှပဲ တနည်းပြောရရင် မြို့ပြအာရုံခံစားမှု၊ ပညာရေးအသိနယ်ပယ် ဖြန့်ကျက်မှုနဲ့ စက်မှုရုပ် ဘဝ အဖွဲ့အစည်း ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်မှုတွေအရ အားမာန်သစ်တွေ ကျစ်လျစ်နိုးကြားပြီး သူတို့ပါဝင်နေတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို အလှည့် အပြောင်းဖြစ်ရေး အားမွေးရုန်းကန်သူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ဘဝ လမ်းကြောင်းသစ်ကို ဖွင့်လှစ်ထူထောင်ဖို့ ဦးဆောင်သူ လူတန်းစား အလွှာတွေ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။

မိုးမိုး(အင်းလျား)ရဲ့ ‘ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး’ထဲက ‘လှိုင်’ဆိုတဲ့ အဓိကဇာတ်ဆောင်အမျိုးသမီးဆိုရင် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရ ခတ်ပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်မရှိဖြစ်နေတဲ့ ‘လှိုင်’ဟာ လခစားအလုပ်သမားလေးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ သူ့ချစ်သူနဲ့အတူ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အခိုင်အမာထူထောင်ဖို့ ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပေမယ့် လူလူသူသူဖြစ်လောက်တဲ့ အမိုးအကာ အိမ်ကလေးတစ်ခု မပိုင်ဆိုင်ကြရှာတဲ့ သူတို့ဇနီးမောင်နှံခမျာ သူ့ ခင်ပွန်းရဲ့ ဆွေမျိုးတွေ၊ တစ်နည်းပြောရရင် ယောက္ခမအိမ်မှာပဲ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လင်ယောကျ်ားဘက်က ဆွေမျိုးတွေနဲ့ အတူတကွ နေကြည့်တဲ့အခါ ဘယ်လိုမှ သည်းညည်း မခံသာဖွယ် လူမှုရေးဖိစီးမှုလေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရိုက်ခတ်ခြင်း ခံနေရတဲ့ လှိုင်ဟာ နောက်ဆုံးတော့ တခြားအိမ်ခန်းလေးတစ်ခန်းမှာ ငှားရမ်းပြီး မိမိတို့ဇနီးမောင်နှံ နေတော့မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရ တော့တယ်။ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် လှိုင်တို့လင်မယားဟာ နှစ် ယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။ မိမိတို့ရဲ့ရင်သွေး မျိုးဆက်သစ် ကလေး မွေးဖွားရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ လင်ယောကျ်ားဘက်မှာရော လှိုင်ဘက်မှာပါ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် အခက်အခဲတွေ ရှိလာကြ တယ်။ ယောကျ်ားနဲ့ခွဲဆင်းပြီး မိမိရဲ့ အဆောင်ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း နေခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ယောကျ်ားကို ဘာစကားမှ မပြောချင်

၂၄၂

လောကံအောင် အခြေအနေတွေက တင်းကျပ်လာခဲ့တယ်။ ဒါတွေ
ဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ရုန်းကန်နေတဲ့ အလတ်တန်းလွှာ ပညာတတ်
မိန်းမတစ်ဦးရဲ့ ပီပြင်တဲ့ ဖြတ်သန်းမှုပါပဲ။ မိုးမိုးဟာ သူ့ဘဝ ဖြတ်
သန်းမှုထဲက ရန်ခုန်မှုတွေကို စုစည်းပြီး ဖန်တီးလိုက်တဲ့ မြို့ပြ
မိန်းမသားတစ်ဦးအကြောင်း အဖွဲ့အနွဲ့ပါပဲ။ ဘာသာပြန်သူ ယာဆုကို
ဒိုဘာရီ ကြိုးကြိုးစားစား ပြန်ဆိုခဲ့တဲ့ မိုးမိုး(အင်းလျား)ရဲ့ ဒီဝတ္ထုမှာ
စာရေးသူဟာ 'မိန်းမ'တွေရဲ့လောကကို တင်ပြဖို့အားထုတ်ထားရာမှာ
သူမအပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ အလယ်အလတ်တန်းလွှာ မိန်းမပျိုကလေးရဲ့
ဘဝစုတ်ချက်က ပိုလို့လင်းတောက်နေ တော့တယ်။

လူမိုးအေး
မဟေသီ၊ ဧပြီ၊ ၁၉၈၇။

**မိုးမိုး(အင်းလျား)၏
စာပေနှင့် ဘဝဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်း**

- ၁၉၄၄၊ အောက်တိုဘာ ၂၄။ ။အမည်ရင်း ဒေါ်စန်းစန်း ကို ဒိုက်ဦး
မြို့၌ အဖ ဦးထွန်း၊ အမိ ဒေါ်မြရှင်
တို့မှ မွေးဖွားသည်။
- ၁၉၅၂ ။ဒိုက်ဦးမြို့ အစိုးရအထက်တန်း
ကျောင်းတွင် စတင် ပညာသင်ကြား
သည်။
- ၁၉၅၆ ။စတုတ္ထတန်း စကောလားရှစ်ဆု ရ
သည်။
- ၁၉၅၉ ။သတ္တမတန်း ကျောင်းသူဘဝတွင်
ကဗျာများ စတင်ရေးသားသည်။
ကျောင်းစာကြည့်တိုက်နှင့် နံရံကပ်
စာစောင် ကော်မတီများတွင် အမှု
ဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
- ၁၉၆၀-၁၉၆၄ ။အထက်တန်းကျောင်းသူ ဘဝတွင်
ခရိုင်အလိုက် စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲများ၌
ဆုရရှိခဲ့သည်။

- ၁၉၆၄ ။တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်သည်။
- ၁၉၆၅ ။ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်တွင် သင်္ချာအဓိကဖြင့် တက်ရောက်သင်ကြားသည်။
- ၁၉၆၅၊ မတ် တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်တွင် ‘ရွက်လှပန်းလေး ကိုယ့်ဘဝ’ ကဗျာကို စတင်ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၆၈၊ ဇန်နဝါရီမှ နိုဝင်ဘာ ။မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ် အမက (၂၃)တွင် မူလတန်းပြဆရာမအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။
- ၁၉၆၉၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၆ ။မျိုးညွန့် (စာပေလောက)နှင့် လက်ထပ်သည်။
- ၁၉၇၀၊ မေ ။တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်တွင် ‘ပြင်ဆင်ချယ်သ မျက်လုံးအလှ’ဆောင်းပါးကို စတင်ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၇၂၊ စက်တင်ဘာ ။ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘အိမ်နီးချင်း’ အမည်ရှိ ပထမဦးဆုံးဝတ္ထုတိုကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၇၂-၇၈ ။မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၊ ပါတီသုတေသနဌာနခွဲတွင် သုတေသနလက်ထောက်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။
- ၁၉၇၄၊ အောက်တိုဘာ ။‘ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး’ အမည်ရှိ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကို ရေးသားခဲ့သည်။

၂၄၅

- ယင်းဝတ္ထုဖြင့် ၁၉၇၄ ခုနှစ် အမျိုးသား
စာပေဆု ရခဲ့သည်။
- ၁၉၇၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ ။ ‘ပွင့်တချို့ ကြွေတချို့’ကို ရေးသား
ခဲ့သည်။
- ၁၉၇၅၊ သြဂုတ် ။ ‘ရွက်လှပန်း’ကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၇၆၊ မေ ။ ‘ငပလီဇာတ်လမ်း’ကို ရေးသားခဲ့
သည်။
- ၁၉၇၆၊ အောက်တိုဘာ ။ ‘အချစ်ဆိုသောအရာ’ကို ရေးသား
ခဲ့သည်။
- ၁၉၇၇၊ မေ ။ ‘ဘယ်သူလာ ကူပါ့မယ်’ကိုရေးသား
ခဲ့သည်။
- ၁၉၇၈၊ ဧပြီ ။ ‘မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ’ကိုရေးသား
ခဲ့သည်။
- ၁၉၇၈၊ ဇူလိုင် ။ ‘သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေရာဟောန္တ’ကို
ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၇၈၊ နိုဝင်ဘာ ။ ‘မှ တစ်ဆင့်’ကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၇၈၊ ။ ‘ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး’ကို
ရုရှားဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ၁၉၇၉၊ သြဂုတ် ။ ‘ရွှေတိဂုံကို မြင်လျှင်’ကို ရေးသားခဲ့
သည်။
- ၁၉၇၉၊ ဒီဇင်ဘာ ။ ‘ငြိမ်းကိုရက်ပါ’ကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၈၀၊ ဧပြီ ။ ‘ဂျိုး’ကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၈၀၊ ဇွန် ။ ‘မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ’ကို ထုတ်ဝေ
ခဲ့သည်။
- ယင်းစာအုပ်ဖြင့် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊
အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်
ဆုကို ရရှိခဲ့သည်။

၂၄၆

- ၁၉၈၀၊ အောက်တိုဘာ ။ ‘သမုဒ္ဒရာ ခုနစ်စင်း၊ မြစ်မင်း တစ်ဆယ့်သုံးသွယ်’ကို ရေးသား ခဲ့သည်။
- ၁၉၈၀၊ ။ ‘ဘယ်သူလာ ကူပျံ့မယ်’ကို ရုရှား ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ၁၉၈၁၊ ဖေဖော်ဝါရီ ။ ‘ကြွေမလိုနဲ့ဝေ၊ ဝေမလိုနဲ့ကြွေ’ကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၈၁၊ အောက်တိုဘာ ။ ‘ပန်းရိုင်းတစ်ရာ’ကို ရေးသားခဲ့ သည်။
- ၁၉၈၁၊ ဒီဇင်ဘာ ။ ‘ညီမကလေးက အချစ်ကို ကိုး ကွယ်သတဲ့လား’ကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၈၂၊ ဖေဖော်ဝါရီ ။ ‘မသုဓမ္မစာရီ’ကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၈၂၊ မေ ။ ‘ဝတ္ထုတိုများ ၁’ကိုထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၎င်းစာအုပ်ဖြင့် ၁၉၈၂ ခုနှစ် အမျိုး သားစာပေ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆု ရရှိ ခဲ့သည်။
- ၁၉၈၂၊ စက်တင်ဘာ ။ ‘ဝေဒနာကြာနီပွင့်’ ကို ရေးသား ခဲ့သည်။
- ၁၉၈၂၊ ဒီဇင်ဘာ ။ ‘သုံးလွန်းတင်မှကြိုး’ကို ရေးသား ခဲ့သည်။
- ၁၉၈၂ ။ ‘မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ’နှင့် ‘ပျောက် သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး’ တို့ကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ၁၉၈၃၊ ဇွန် ။ ‘နာမကျန်းသည် အိုနှင်းဆီ’ကိုရေး သားခဲ့သည်။

၂၄၇

- ၁၉၈၃၊ သြဂုတ် ။ 'မြန်မာပြည်မှာ နေကြသည်' ဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ 'ကြွေရင် အတူတူကြွေမယ်' ကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၈၅၊ ဇွန် ။ 'မီးရောင်အောက်ကိုဝင်လျှင်' ကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၈၅၊ အောက်တိုဘာ ။ 'မေတ္တာကမ်းနား၊ အချစ်သစ်ပင်' ကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၈၅၊ ဒီဇင်ဘာ ။ 'ထိုနေ့က မီးမလာပါ' နှင့် မိုးမိုး (အင်လျား) ၏ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ၁၉၈၆၊ ဇူလိုင် ။ 'ဝတ္ထုတိုများ ၂' ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယင်းစာအုပ်ဖြင့် ၁၉၈၆ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆု ရရှိခဲ့သည်။
- ၁၉၈၇၊ ဧပြီ ။ 'ခံတတ်နုကလေးတွေ ညှိုးချိန်တန်တော့' ကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၈၈၊ ။ ။ Afro-Asian Writers မှ ထုတ်ဝေသော Lotus မဂ္ဂဇင်းတွင် 'စကားမဆိုဝံ့အောင်' ဝတ္ထုတိုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖော်ပြခဲ့သည်။
- ၁၉၈၉၊ သြဂုတ် ။ 'အိမ်နီးချင်း' ဝတ္ထုတိုကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် Fujinno Tomo အမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။
- ၁၉၈၉၊ သြဂုတ် မှ
- ၁၉၉၀၊ မတ် ။ စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
- ၁၉၉၀၊ မတ် ၁၃ ။ ကွယ်လွန်သည်။